

V. SUTEEV

BETIȘORUL NĂZDRĂVAN

V. SUTEEV

BETISORUL NĂZDRĂVAN

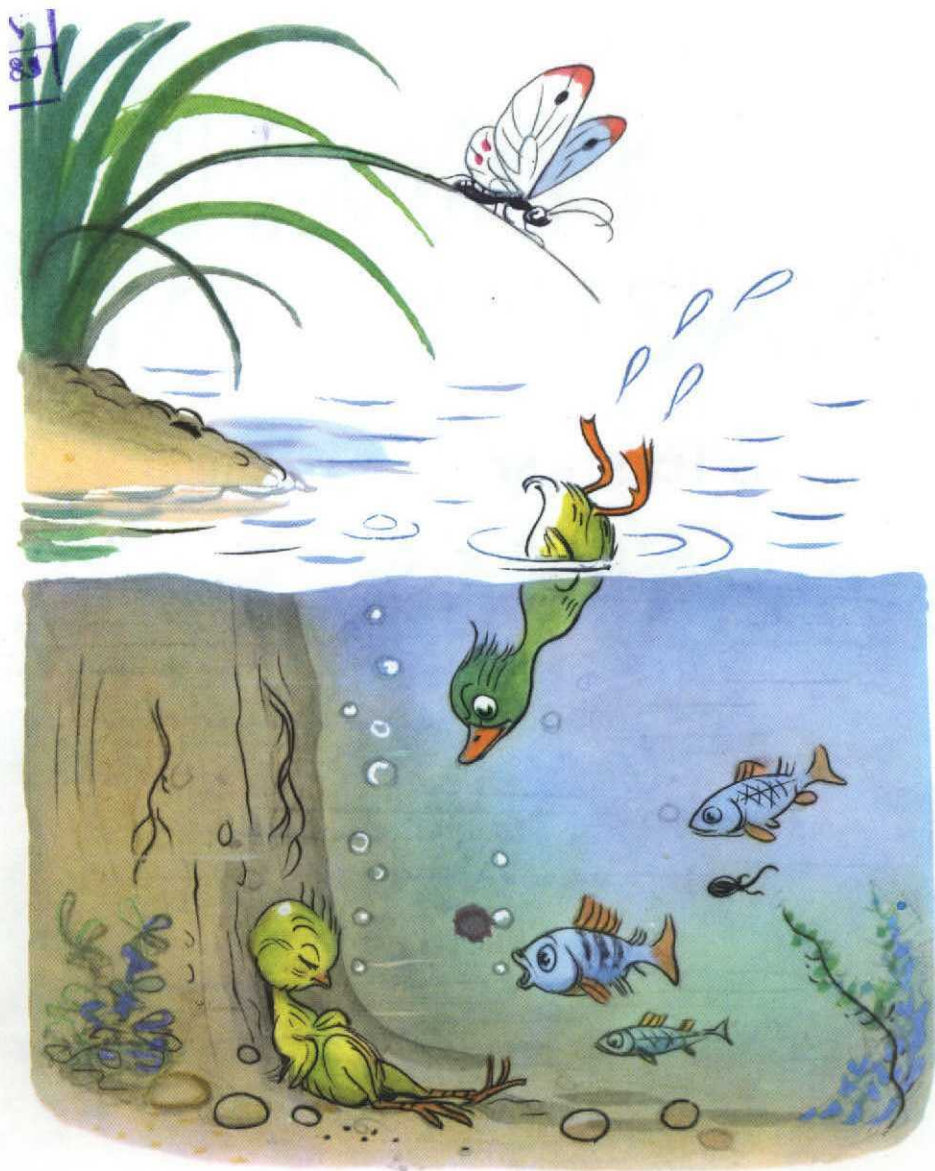
CU ILUSTRAȚIILE AUTORULUI

BIBLIOTECA JUDEȚULUI
"GH. ASACHI"
IASI

TRADUCERE
de Constantin
Ionescu

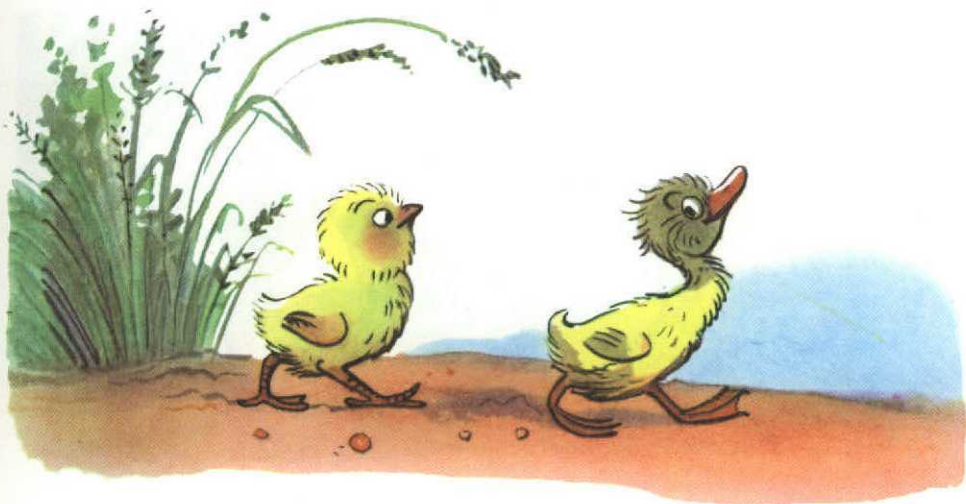
Puiul
și Bobocul

Bobocul de rață a spart găoacea.
— Iată-mă, am ieșit! — a strigat el.

— Și eu! — a zis și Puiul de găină.

— Eu merg să mă plimb! — a spus Bobocul.

— Și eu merg! — a zis Puiul.

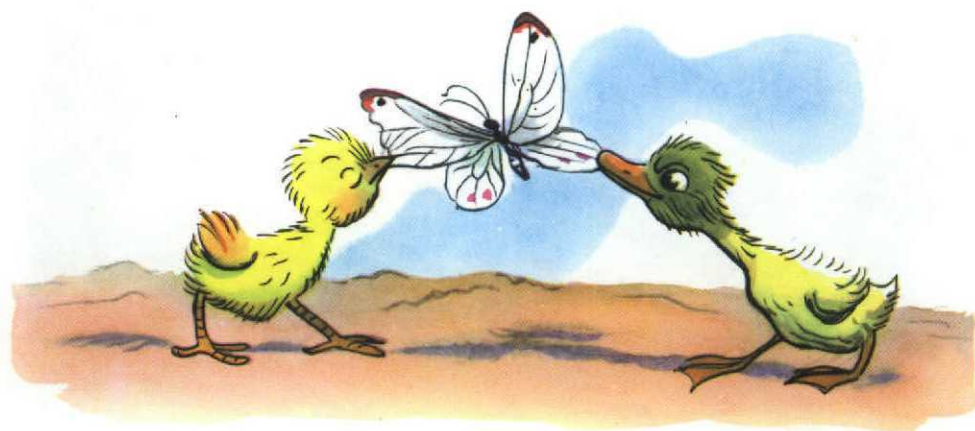
— Eu am să scurm o groapă! — s-a lăudat Bobocul.

— Și eu! — a zis Puiul.

— Eu am găsit o rîmă! — a zis Bobocul.

— Și eu am găsit! — a zis și Puiul.

— Am prins un fluture! — a strigat Bobocul.

— Și eu am prins! — a strigat Puiul.

— Eu aş vrea să mă scald! — a zis Bobocul.
— Şi eu! — a strigat Puiul.

— Eu înot! — s-a fălit Bobocul.

— Și eu înot! — a țipat Pușorul.

— Ajutor!

Bobocul l-a tras din apă pe Pui.

— Eu mă duc să mă mai scald! — a zis Bobocul.
— Eu însă, nu! — a răspuns Puiul.

TREI
pisoi

Trei pisoi — unul negru, altul cenușiu și al treilea alb

au văzut un șoricel . . .

... și s-au repezit după el!

Șoricelul s-a ascuns într-un vas cu făină.

Pisoii — după el! Șoricelul a fugit.

Iar din vasul cu făină au ieșit trei pisoi albi.

Trei pisoi albi au văzut în curte o broscuță și s-au repezit după ea.

Broscuța s-a ascuns într-un burlan vechi de sobă.
Pisoi — după ea!

Broscuța a ieșit și pe-aci ți-e drumul . . .

. . . iar din burlan au ieșit trei pisoi negri.

Trei pisoi negri au văzut în iaz un pește . . .

. . . și s-au năpustit după el!

Peștele s-a făcut nevăzut . . .

. . . iar din apă au ieșit trei pisoi uzi learcă.

Trei pisoi uzi leoarcă au plecat acasă.

Pe drum, ei s-au uscat și iată-i din nou cum au fost: un pisoi negru, altul cenușiu și al treilea alb.

Sub
CIUPERCĂ

Odată, ploaia a prins-o pe Furnică pe drum.
Unde să se ascundă?

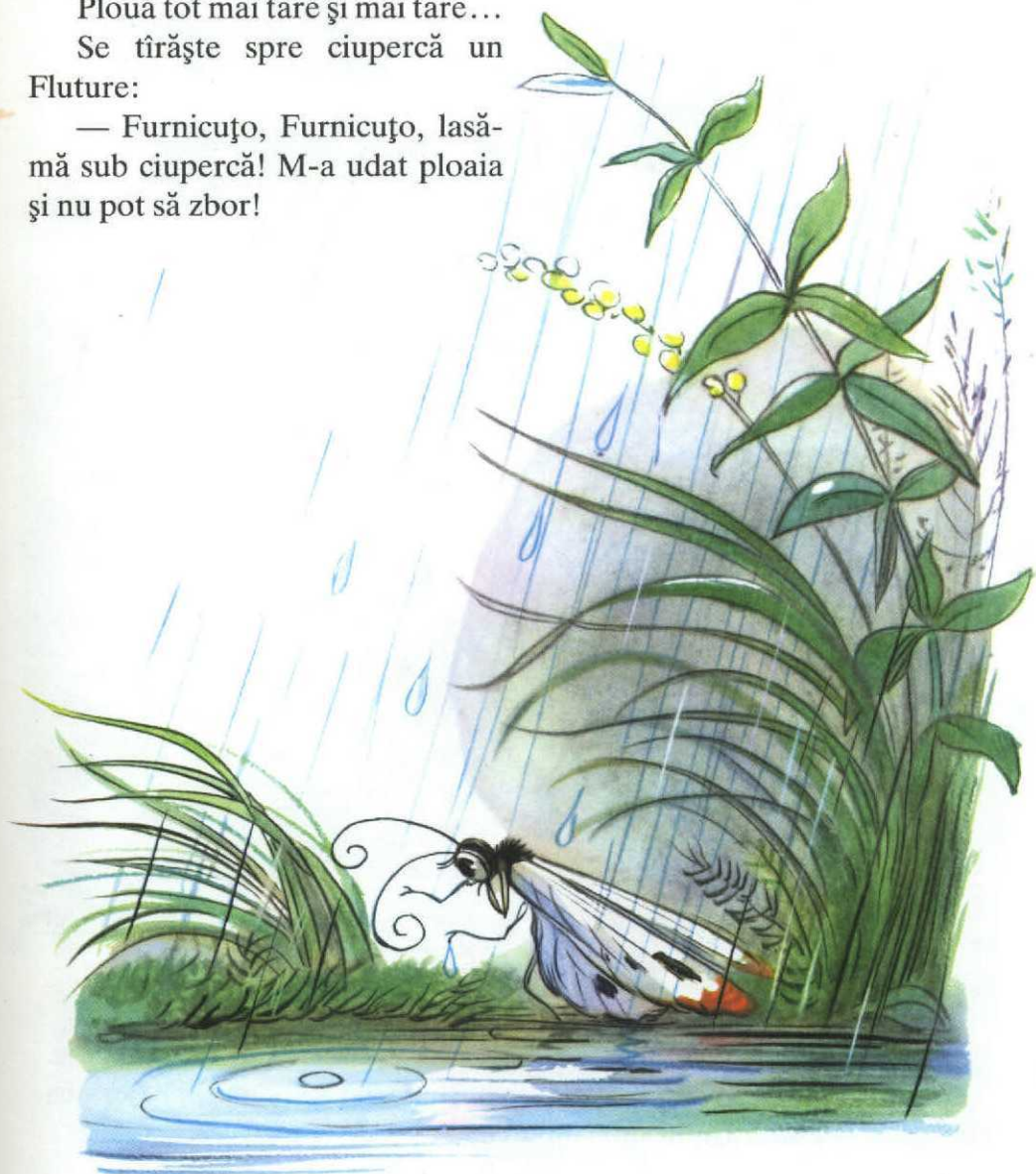
A văzut Furnica, într-o poiană, o ciupercă, a dat fuga și s-a ascuns
sub ea.

Stă Furnica sub ciupercă —
ploaia nu mai conținește.

Plouă tot mai tare și mai tare...

Se târăște spre ciupercă un
Fluture:

— Furnicuțo, Furnicuțo, lasă-
mă sub ciupercă! M-a udat ploaia
și nu pot să zbor!

— Unde să te primesc? — zice Furnica. Și eu abia mi-am făcut loc.

— Nu-i nimic! Mai bine mai înghesuți, dar nu supărați. Furnica i-a făcut loc Fluturașului sub ciupercă.

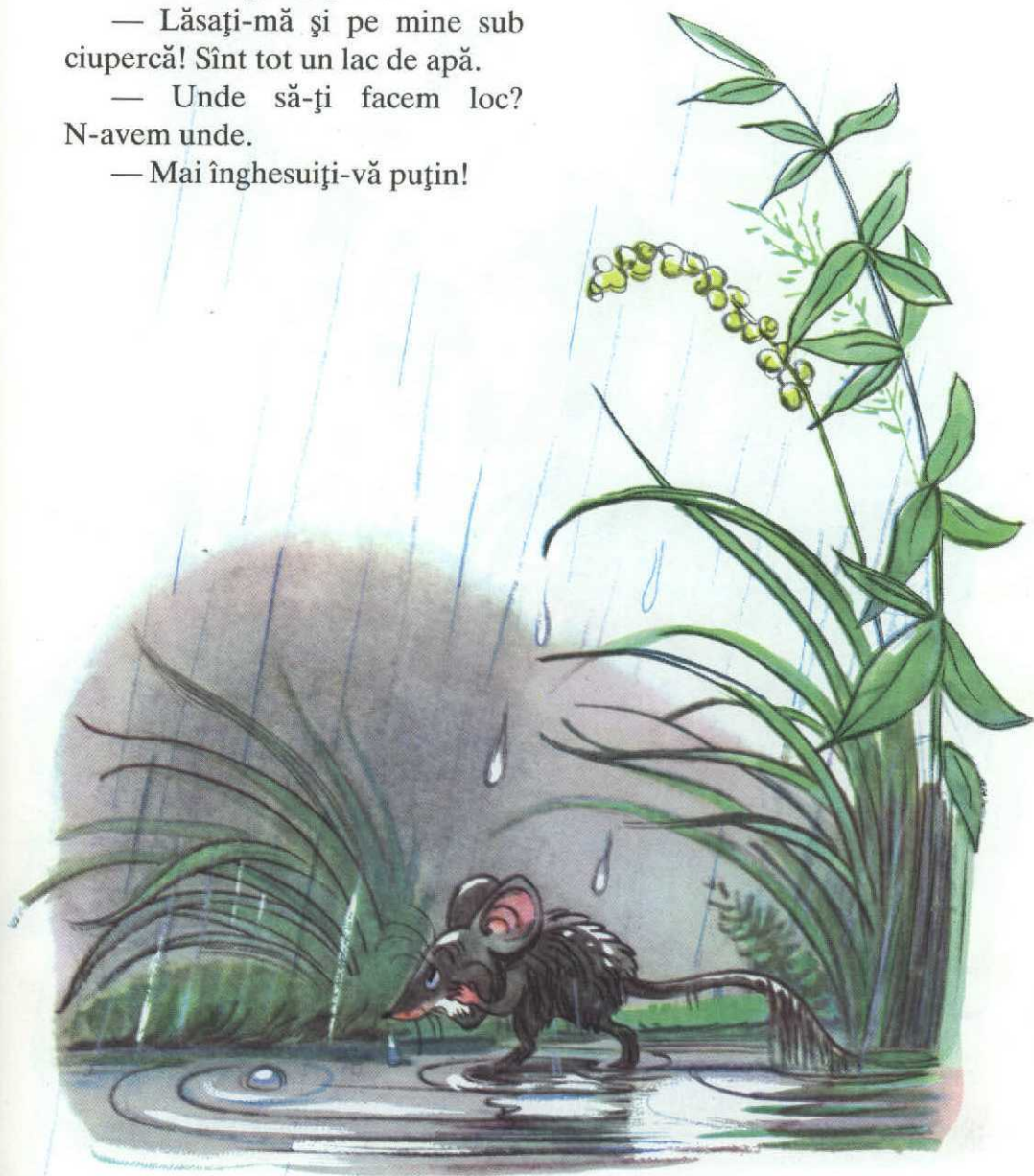
Și plouă tot mai tare . . .

Vine în fugă un Șoricel:

— Lăsați-mă și pe mine sub
ciupercă! Sînt tot un lac de apă.

— Unde să-ți facem loc?
N-avem unde.

— Mai înghesuiți-vă puțin!

S-au înghesuit și i-au făcut loc și Șoricelului sub ciupercă.
Iar ploaia tot curge și nu vrea să înceteze deloc . . .

Lîngă ciupercă ȋopăie o Vrabie
și se vaită:

— Mi s-au udat penele, mi-au
obosit aripioarele! Lăsați-mă sub
ciupercă să mă usuc, să mă
odihnesc pînă stă ploaia!

— N-avem loc.

— Mai strângeți-vă puțin, vă rog!

— Fie!

S-au mai strâns și i-au făcut loc și Vrabieștei.

Deodată apare în poiană
Iepurele și . . . vede ciuperca.

— Ascundeți-mă, strigă —
salvați-mă! Mă fugărește Vul-
pea! . . .

— Mi-e milă de Iepure —
spune Furnica. Hai să ne mai
strângem puțin.

Numai ce-au reușit să ascundă Iepurele și apare în fugă Vulpea.
— Nu l-ați văzut pe Iepure? — întreabă ea.
— Nu l-am văzut.

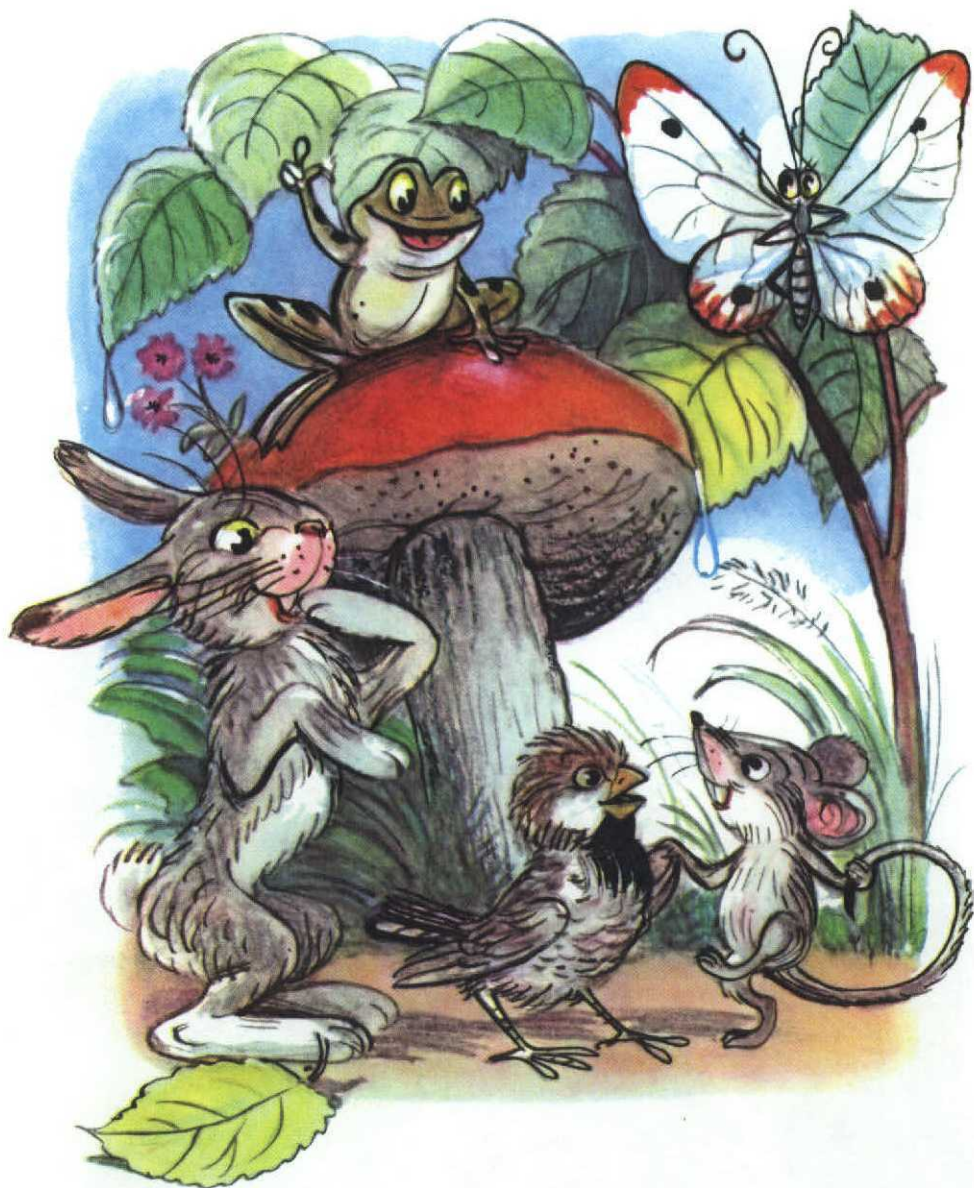
Vulpea se apropie mai mult,
adulmecînd:

— Și ziceți că nu s-a ascuns
aici?

— Unde ar putea să se ascundă
aici!?

Vulpea și-a vînturat coada și a
plecat.

După un timp ploaia s-a oprit și s-a ivit soarele.
Toți ies de sub ciupercă și se bucură.

Furnica a rămas pe gânduri:

— Ce-o fi asta? La început abia am avut eu loc sub ciupercă, iar acum este loc pentru toți cinci!

— Oac—oac—oac! Oac—oac—oac! — a râs cineva.

Toți au luat seama: pe pălăria ciupercii șade o Broscuță și râde în hohote:

— Eh, voi! Ciuperca . . .

N-a terminat ce-a avut de spus și a dispărut.

Toți au privit cu băgare de seamă la ciupercă și au priceput de ce la început abia era loc pentru unul singur, iar apoi au avut loc sub ea toți cinci.

Voi ați priceput copiii?

CINE

a Lis

MIAU"?

Cățelușul dormea pe covoraș lângă canapea.
Deodată, ca prin somn, a auzit că cineva a zis:
— Miau!
Cățelușul a ridicat capul, a luat seama împrejur. Nimeni!

„Probabil am visat“ — și-a zis el, și s-a lungit mai comod pe covoraș.

Dar iată că cineva a zis din nou:
— Miau!
— Cine-i acolo?

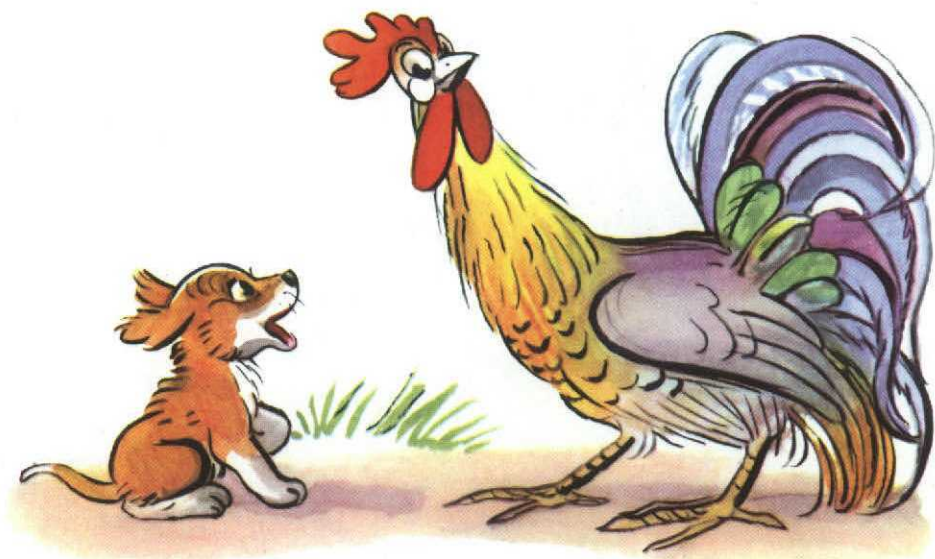
Cățelușul a sărit în sus, a dat ocol camerei, s-a uitat sub pat și sub masă. Nimeni!

S-a urcat pe pervazul ferestrei și a văzut un Cocoș plimbându-se prin curte.

„Iată cine nu m-a lăsat să dorm“ — s-a gândit Cățelușul și a dat fuga în curte, direct la Cocoș.

— Ascultă, tu ai spus „Miau“? — l-a întrebat Cățelușul pe Cocoș.

— Nu, eu nu vorbesc . . . Și Cocoșul a bătut din aripi slobozind un „Cu — cu — ri — gu — uu!“.

— Dar altceva nu știi să spui? — l-a întrebat Cățelușul.

— Nu, numai „Cucurigu“ — a răspuns Cocoșul.

Cățelușul s-a scărpinat cu laba de dinapoi, după ureche, și a plecat acasă . . .

Deodată, chiar lângă pridvor, cineva a zis:

— Miau!

„Aha, aici era!“ — și-a zis Cățelușul și a început să scurme repede, lângă pridvor, cu toate cele patru lăbuțe.

Cînd s-a făcut groapa mare, de acolo a fîșnit un Șoricel mic, cenușiu.

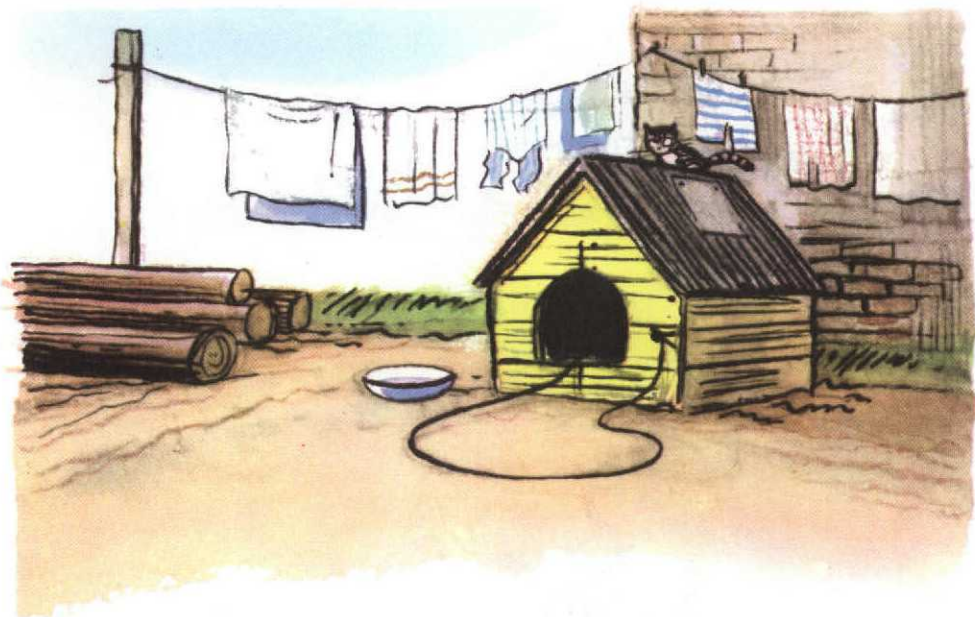
— Tu ai spus „Miau“? — l-a întrebat cu asprime în glas Cățelușul.
— Ți — ți — ți — a chițăit Șoricelul. Cine a zis așa?

— Cineva a zis „Miau“ . . .
— Aproape? — a întrebat tremurînd Șoricelul.
— Uite, chiar aici — a răspuns Cățelușul.

— Mi-e frică! Ți — ți — ți! — a chițăit Șoricelul și a zbughit-o.

Cățelușul a căzut pe gânduri.

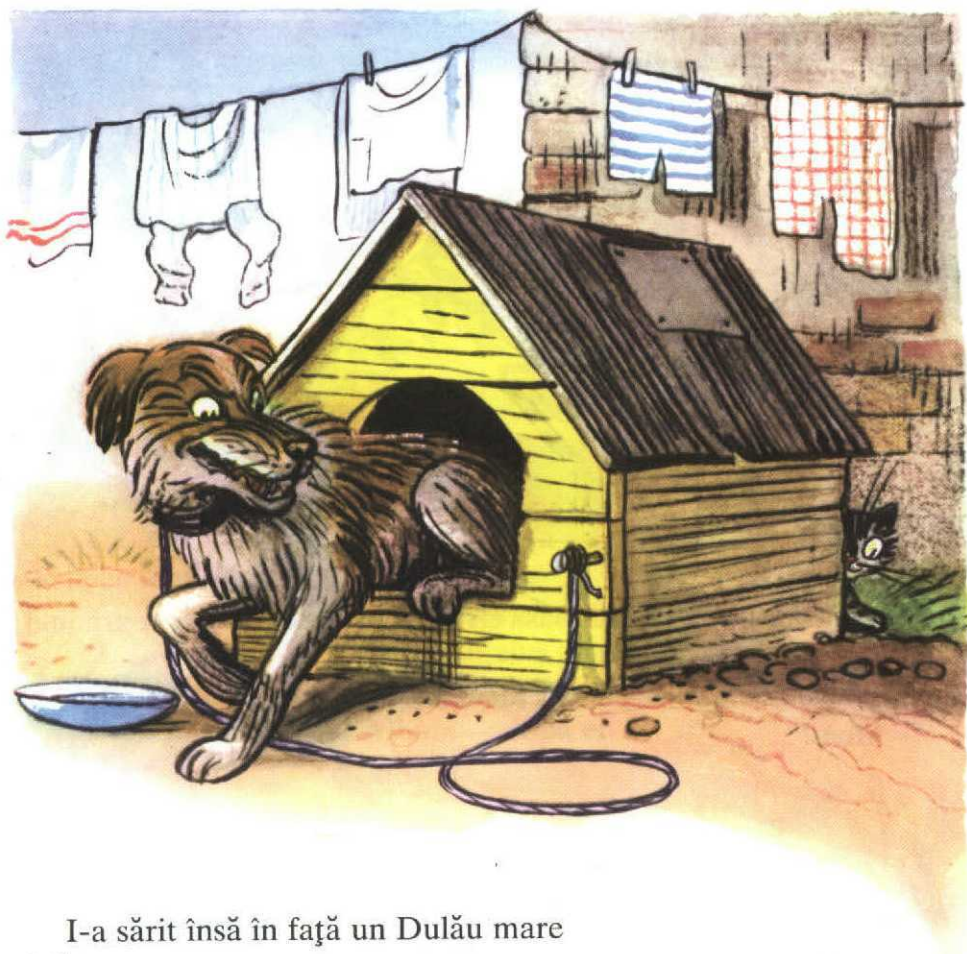
Deodată, chiar lângă cușca câinelui, cineva a spus tare:

— Miau!

Cățelușul a ocolit de trei ori, în fugă, cușca dar n-a dat de nimeni. În cușcă s-a mișcat cineva . . .

„Aici era — și-a zis Cățelușul. Acum am să-l prind . . .“ S-a apropiat tiptil . . .

I-a sărit însă în față un Dulău mare
și lăptos.

— Mr — r — r — r! — a mîrîit
Dulăul.

— Eu . . . eu vreau să știu . . .

— Mr — r — r — r!

— Dumneavoastră ați spus . . .
„Miau“? — abia a îngăimat Cățelușul,
cu coada între picioare.

— Eu?! Rîzi de mine, Cățelule!

Cățelușul a luat-o la sănătoasa cît îl țineau picioarele, spre grădină, și, acolo, s-a ascuns sub o tufă.

Și, deodată, chiar la urechea lui, cineva a spus:

— Miau!

Cățelușul a scos capul de sub tufă și, pe o floare, lingă nasul său, a văzut o Albină pufoasă.

«Iată deci, cine a zis „Miau“!» — a gândit Cățelușul și a vrut s-o înhațe cu dinții.

— Bz — z — z — z — a bîzîit Albina și l-a pișcat pe Cățeluș chiar de vârful nasului.

Cățelușul a scheunat și a rupt-o la fugă, iar Albina — după el!

Zboară și bîzîie:

— Bz — z — z . . . te pișc! Bz — z — z . . . te pișc! A alergat Cățelușul la iaz — și . . . bîldîbic în apă!

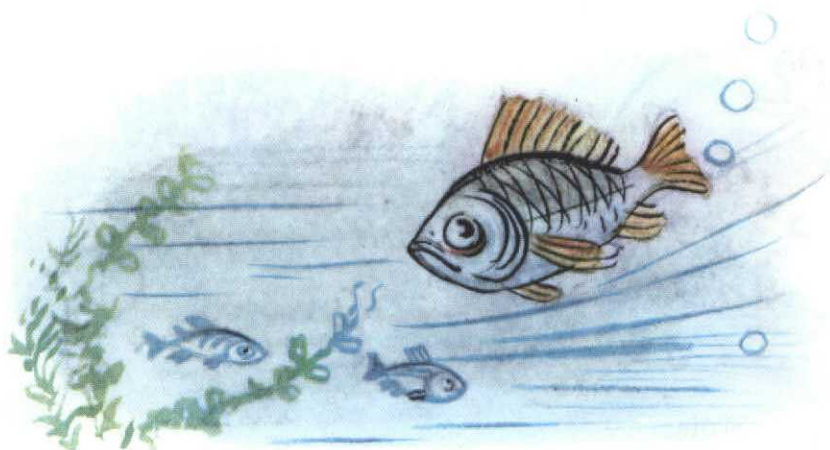

Cînd a scos capul din apă, Albina dispăruse.

Și, deodată, cineva a spus iar:

— Miau!

— Tu ai zis „Miau“? — l-a întrebat Cățelușul pe un Peștișor care înota, aproape de el.

Peștele n-a răspuns nimic, a dat din coadă și dus a fost în adîncul iazului.

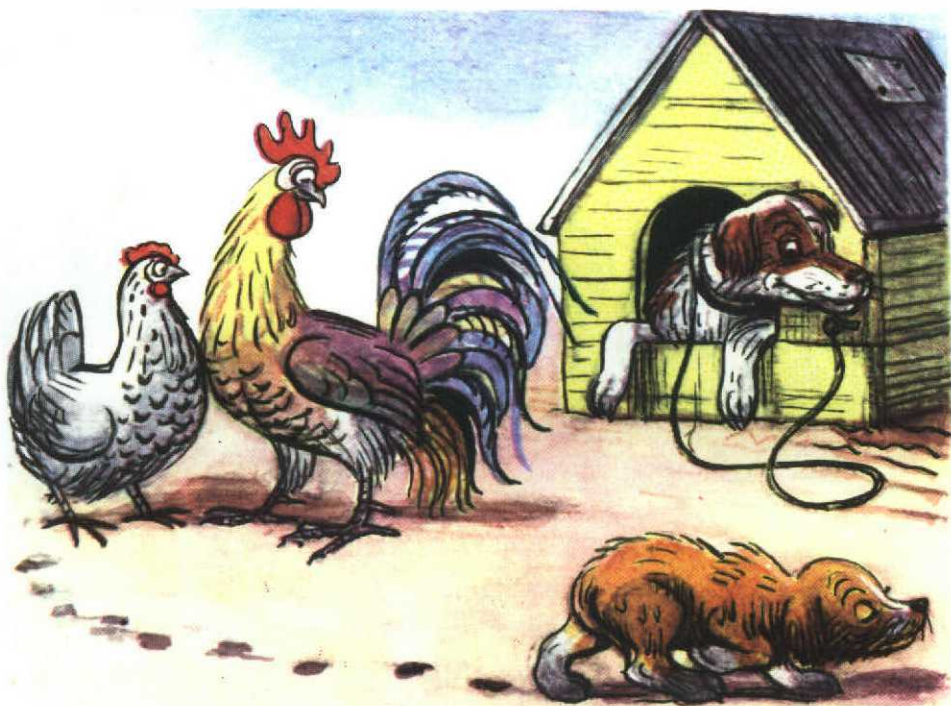

— Oac — oac — oac! — a izbucnit în râs o Broscuță ce ședea pe o frunză de nufăr. Ce tu nu știi că peștii nu vorbesc?

— Atunci, poate tu ai spus „Miau“? — a întrebat-o Cățelușul pe Broscuță.

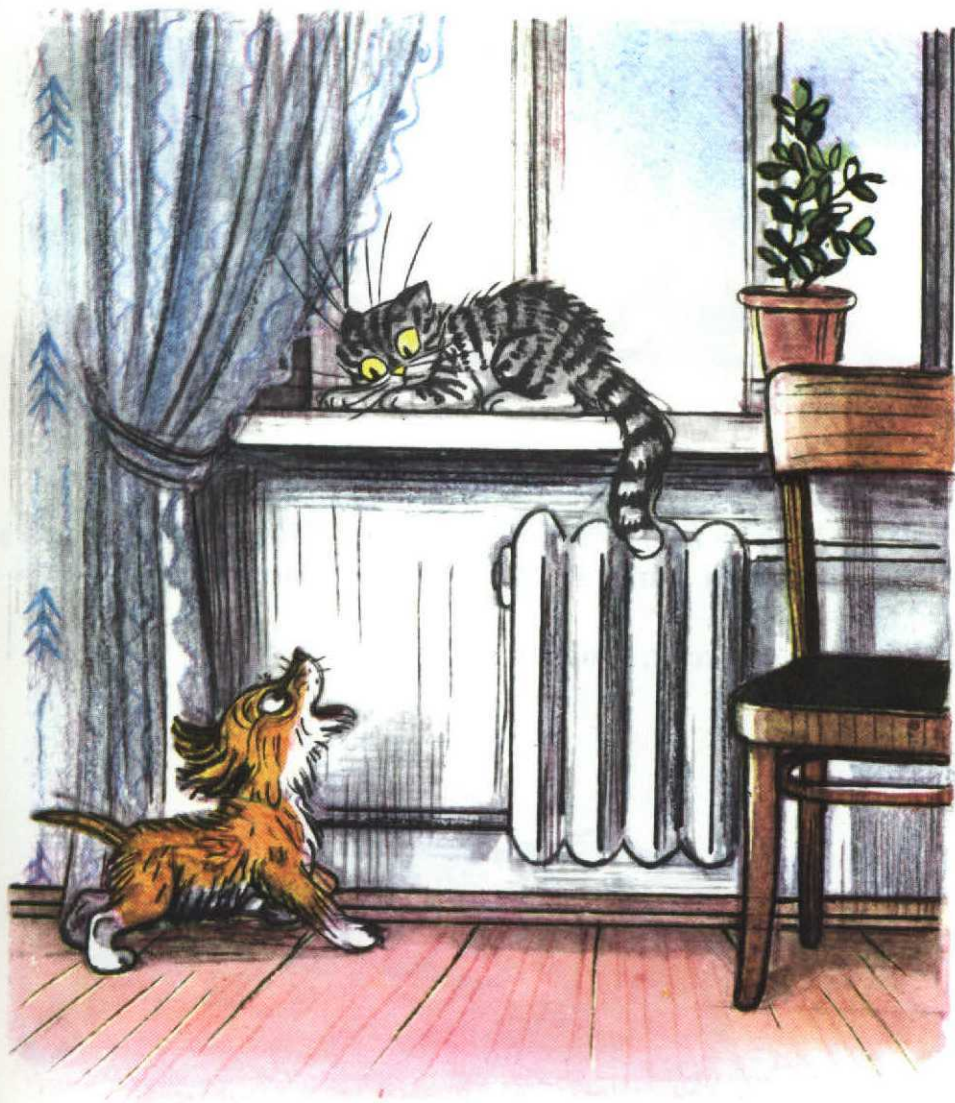

— Oac — oac — oac! — a râs din nou Broscuța. Ce prostuț ești! Broaștele doar orăcăie. Și s-a aruncat în apă.

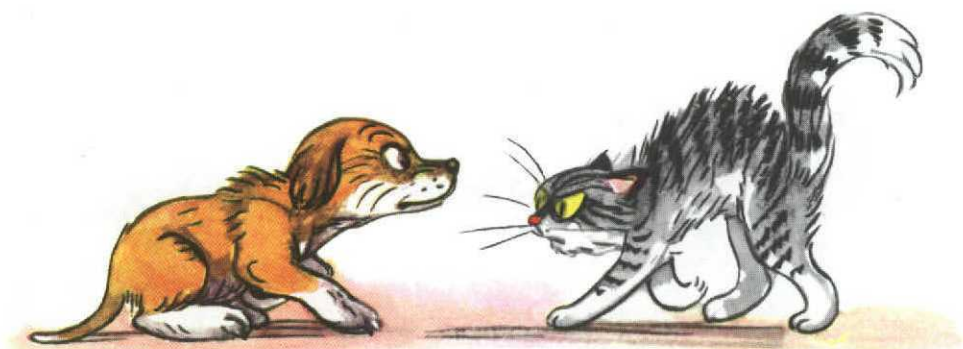

Cățelușul a plecat acasă, ud, cu nasul umflat. Necăjit, s-a culcat pe covoraș, lângă canapea. Și, deodată, a auzit:
— „Miau!!!“

A sărit în sus. Pe pervazul ferestrei ședea o Pisică, cu blana pufoasă, vărgată.

— Miau! — a zis Pisica.

— Ham — ham — ham! — a început Cățelul să latre. Apoi și-a amintit cum a mîrîit Dulăul lăptos și a început să mîrîie și el: „Mr — r — r — r!”

Pisica s-a arcuit, a șuierat: „Ș — ș — ș!”

A forăit: „Fîr — fîr!” — și a zbughit-o prin fereastră.

Roți

DIFERITE

Era undeva o buturugă veche, și pe buturugă o căsuță.

Iar în căsuță locuiau Musculița, Broscuța, Ariciul și Cocoșelul-creastă de aur.

Odată, au plecat cu toții în pădure după flori și ciuperci, după lemne și fructe.

Au mers ei prin pădure cît au mers și au dat într-o poiană. Acolo: o căruță goală. Goală-goală, dar și neobișnuită — toate roțile sînt diferite: o roată este foarte mică, alta — ceva mai mărișoară, a treia — de mărime mijlocie, iar a patra — o roată cît toate zilele.

Se vede treabă că demult stă căruța acolo, de vreme ce cresc ciupercile sub ea.

Stau locului Musculița, Broscuța, Ariciul și Cocoșelul, privesc și se minunează. Dar iată că dintr-un tufiș sare un Iepure și rîde.

— A ta este căruța? — îl întrebă pe Iepure.

— Nu, este căruța Ursului. El a lucrat ce-a lucrat la ea, dar n-a terminat-o și a lăsat-o. Și de-atunci stă aici.

— Haideți să luăm căruța acasă la noi, — a zis Ariciul. În gospodărie prinde bine.

— Hai! — au răspuns ceilalți.

Au început să împingă căruța, dar chip s-o urnești din loc: roțile sînt de mărimi diferite.

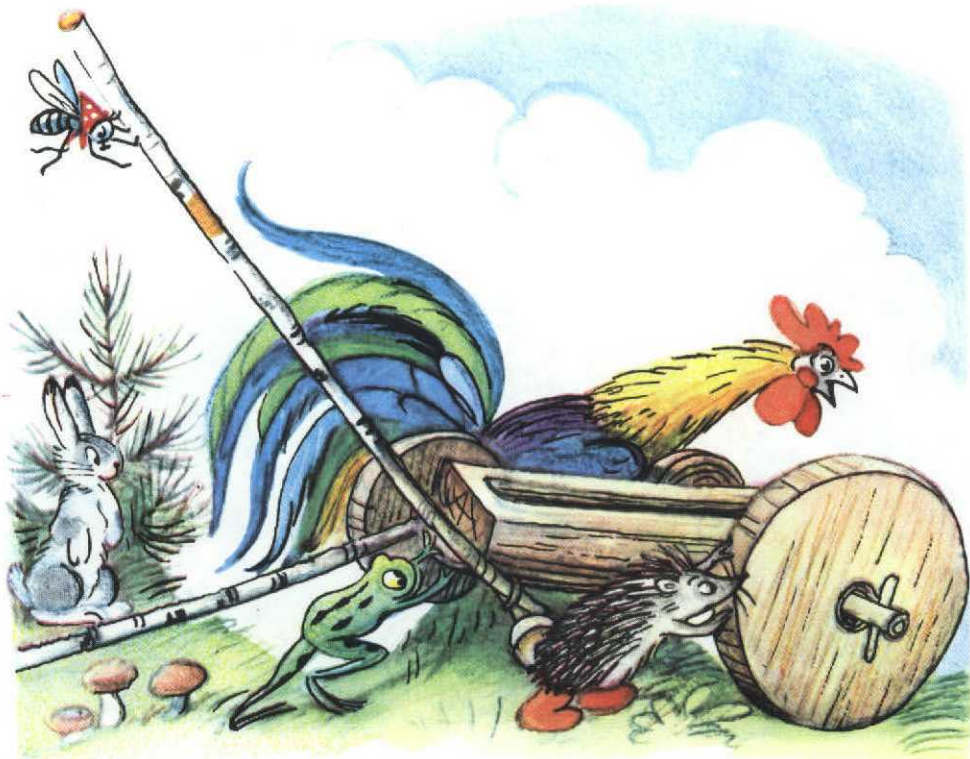
Au împins, au tot împins, degeaba! Căruța ba se răsuca la dreapta, ba se lăsa la stînga.

Iar drumul este prost — cînd gropi, cînd mușuroaie.

Iepurele rîdea în hohote, se prăpădea de rîs:

— Cui să-i facă trebuință o asemenea căruță care nu-i bună de nimic!?

Au obosit cu toții, dar nici s-o lase nu se-ndură — în gospodărie prinde ea bine la ceva.

Tot Ariciul a descoperit soluția:

— Hai să luăm fiecare câte o roată.

— Hai!

Au scos roțile și le-au dus de-a dura
pînă acasă: Musculița — roțița cea mică,
Ariciul — pe cea mai mărișoară,
Broscuța — pe cea mijlocie . . .

Iar Cocoșul, cocoțat pe roata cea mai mare, o
rostogolește cu picioarele, bate din aripi și strigă:

— Cu — cu — ri — gu — u!

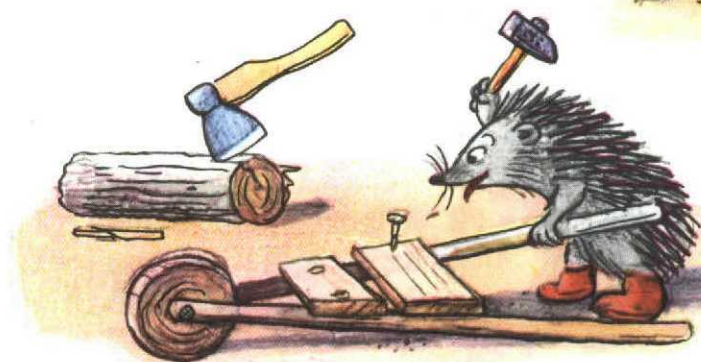
Iepurașul rîde:

— Ce ciudați sînt, să ducă acasă roți
diferite!

În vremea asta, Musculița, Ariciul, Broscuța și Cocoșelul au ajuns cu roțile acasă și se chibzuiesc ce să facă cu ele.

— Eu știu ce să fac! — a spus Musculița și luînd roțița cea mai mică a făcut din ea o furcă de tors.

Și Ariciul s-a dumirit: din două bețe, prinse cu meșteșug la roata lui, a ieșit o roabă.

— Și eu m-am gîndit la ceva — a spus Broscuța; a meșterit ce-a meșterit și iată o roată, ceva mai mare, la fîntînă. Acum este mai ușor de scos apa.

Iar Cocoșelul a coborât roata mare în rîu, a meșterit pietrele și a construit o moară.

Toate roțile au prins bine la ceva în gospodărie: Musculița toarce lînă, Broscuța cară apă de la fîntînă și udă grădina de zarzavat, Ariciul aduce cu roaba, din pădure, ciuperci și fructe, cară lemne.

Iar Cocoșelul macină făina.

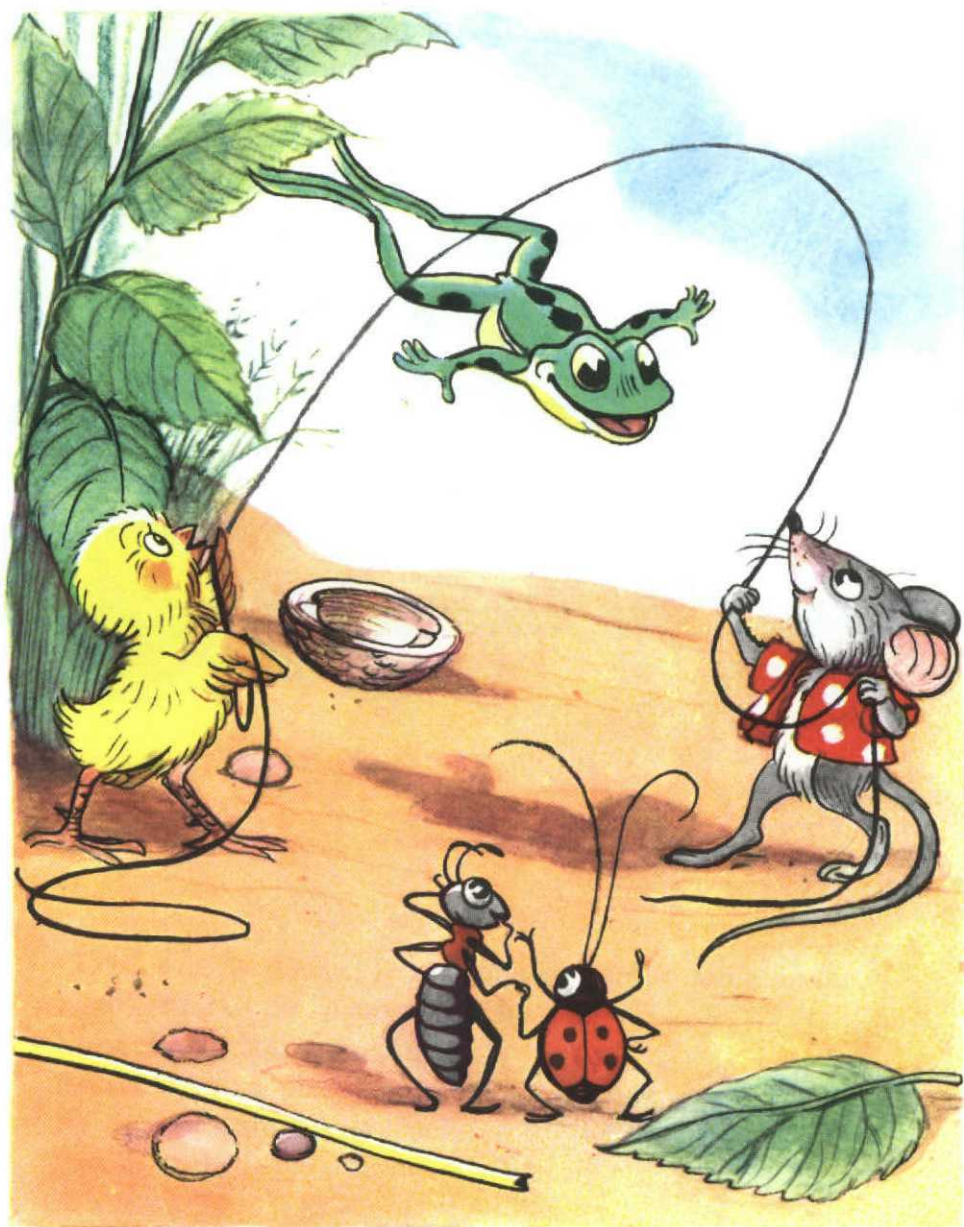

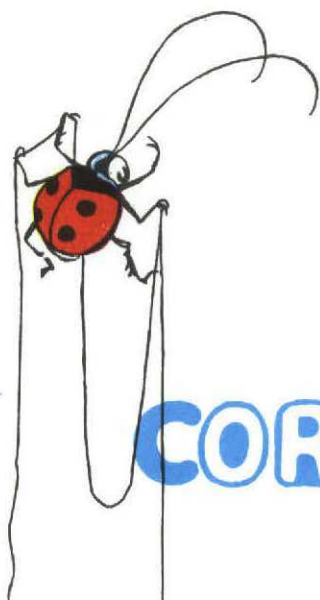
Odată a trecut pe la ei Iepurașul, să-i întrebe de sănătate.
L-au primit ca pe un oaspete drag:
Musculița i-a împletit mănuși,
Broscuța l-a ospătat cu morcovi din grădină,
Ariciul — cu ciuperci și fructe,
Iar Cocoșelul — cu plăcinte și brânzoaice.

Iepurașul s-a rușinat:

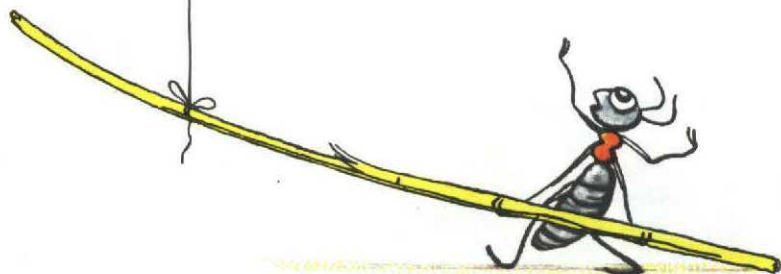
— Iertați-mă — le spuse el. Am râs de voi, dar acum înțeleg
că în mâini pricepute și roțile diferite devin folositoare.

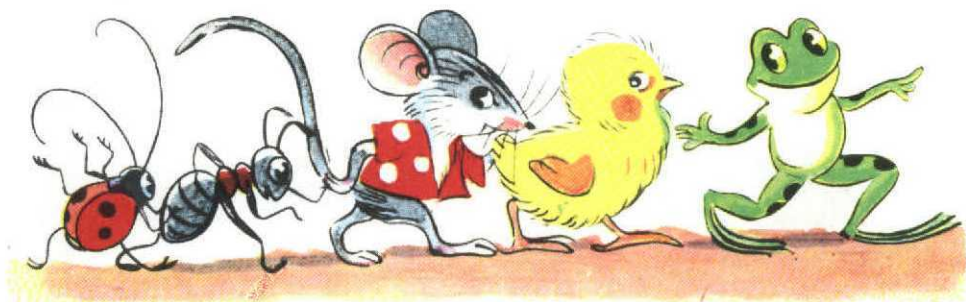

CORĂBIOARA

Brosuța, Puiul de găină, Șoricelul, Furnicuța și Buburuza
au plecat la plimbare.
Au ajuns la râu.

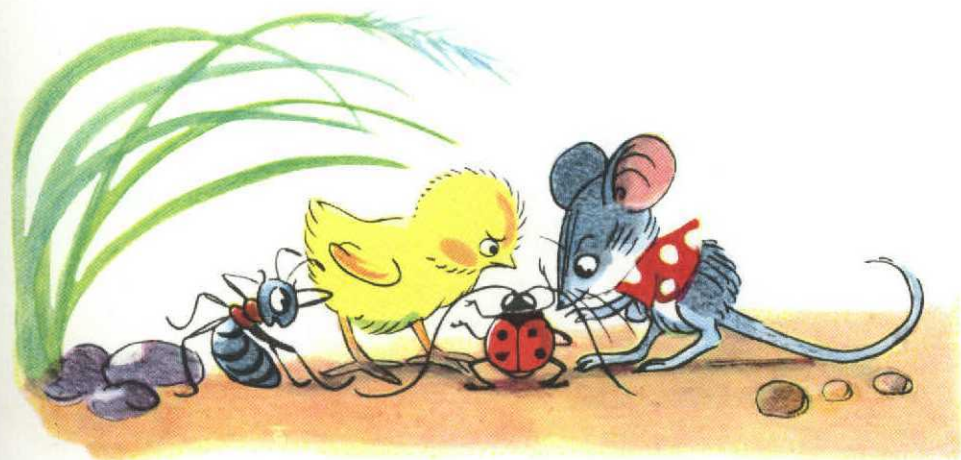

— Haideți să ne scăldăm! — a zis Brosuța și s-a aruncat în apă.

— Noi nu știm să înotăm — au răspuns Puiul, Șoricelul, Furnicuța și Buburuza.

— Oac — oac — oac! Oac — oac — oac! — a izbucnit în râs Broscuța. La ce vă pricepeți voi?! Și s-a pus pe un râs de mai să-i dea lacrimile.

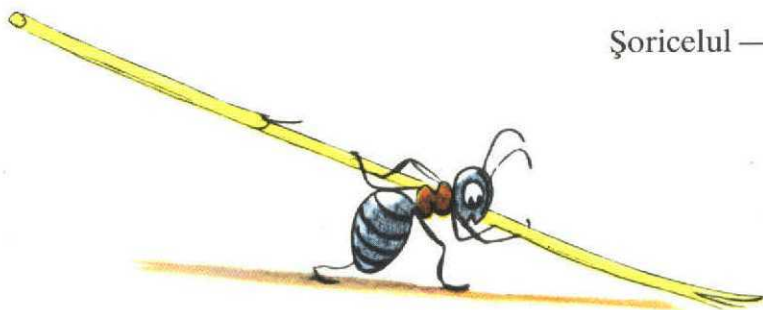
Puiul, Șoricelul, Furnicuța și Buburuza s-au supărat și s-au așezat să chibzuiască. S-au gândit ce s-au gândit și au găsit o soluție.

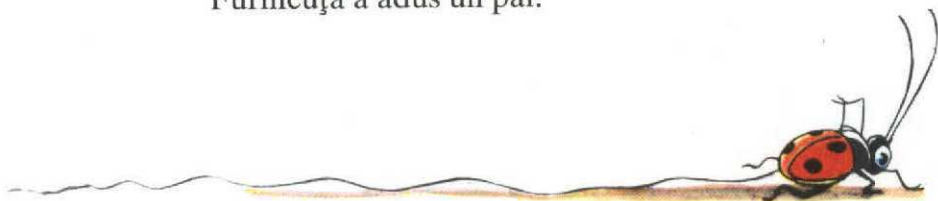
Puiul a adus o frunză.

Șoricelul — o coajă de nucă.

Furnicuța a adus un pai.

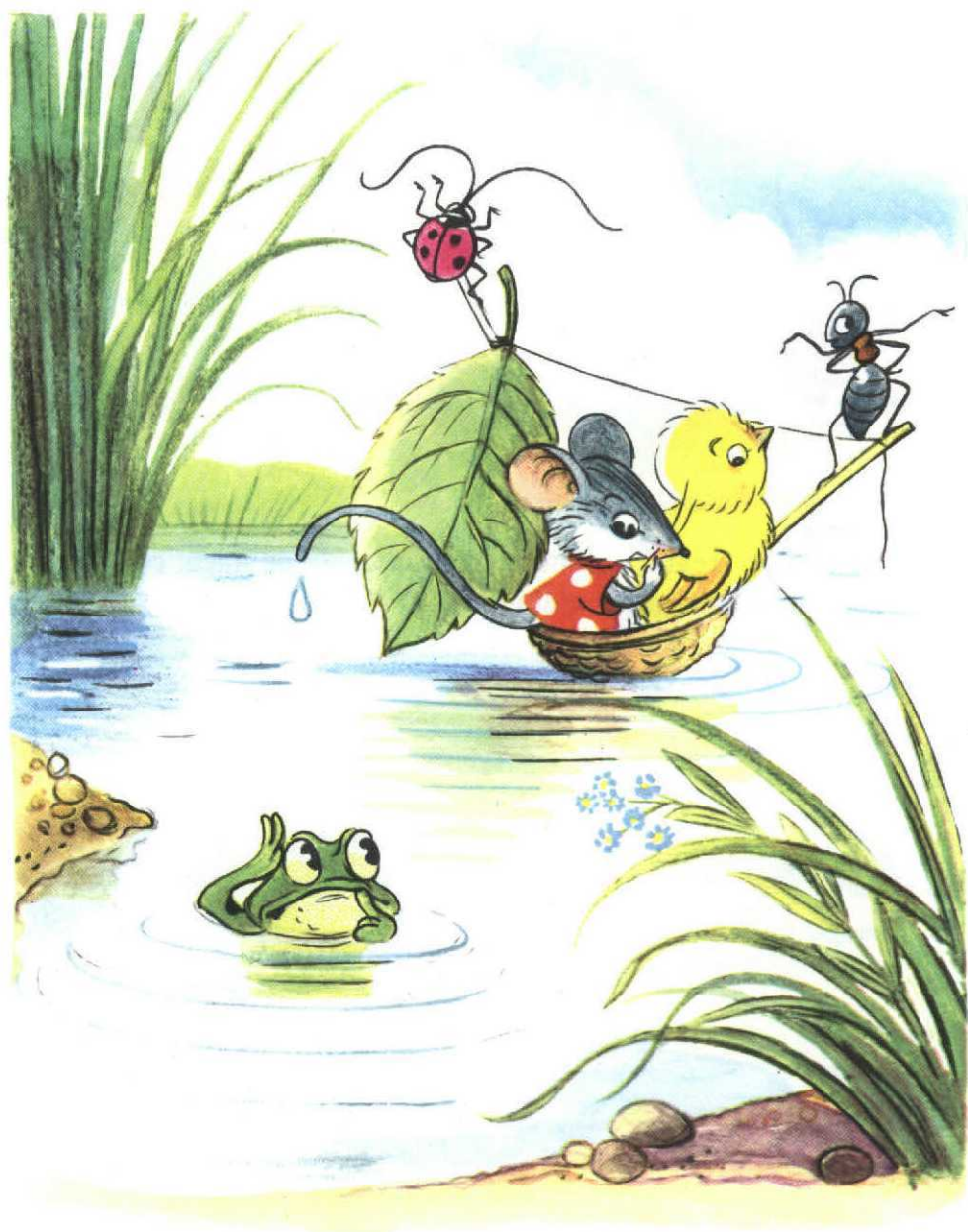
Iar Buburuza — un fir de ață.

Și s-au pus pe treabă: au înfipt paiul în coaja de nucă, cu ața au legat de el frunza — și gata corăbioara!

Au împins apoi corăbioara pe apă, s-au urcat în ea și — la drum!

Broșcuța a scos capul din apă, să mai rîdă puțin de ei, dar corăbioara plutea de-acum departe, în larg . . . Nici gînd s-o mai ajungă!

BETIȘORUL năzdrăvan

Ariciul mergea spre casă. Pe drum, l-a ajuns din urmă Iepurele, și au pornit împreună. În doi drumul este de două ori mai scurt.

Pînă acasă drumul fiind lung merg și discută.

Deodată, de-a curmezișul drumului, — un bețișor.

Luat cu vorba, Iepurele nu-l văzuse și se împiedică de el, mai să cadă.

— Ah, tu! . . . — s-a supărat Iepurele și a lovit bețișorul cu piciorul, aruncîndu-l cît colo.

Dar Ariciul a ridicat bețișorul, l-a pus pe umăr și a alergat să-l ajungă din urmă pe Iepure.

Văzînd la Arici bețișorul, Iepurele s-a mirat:

— Țsta nu-i un bețișor oarecare — a explicat Ariciul. Este un bețișor — năzdrăvan.

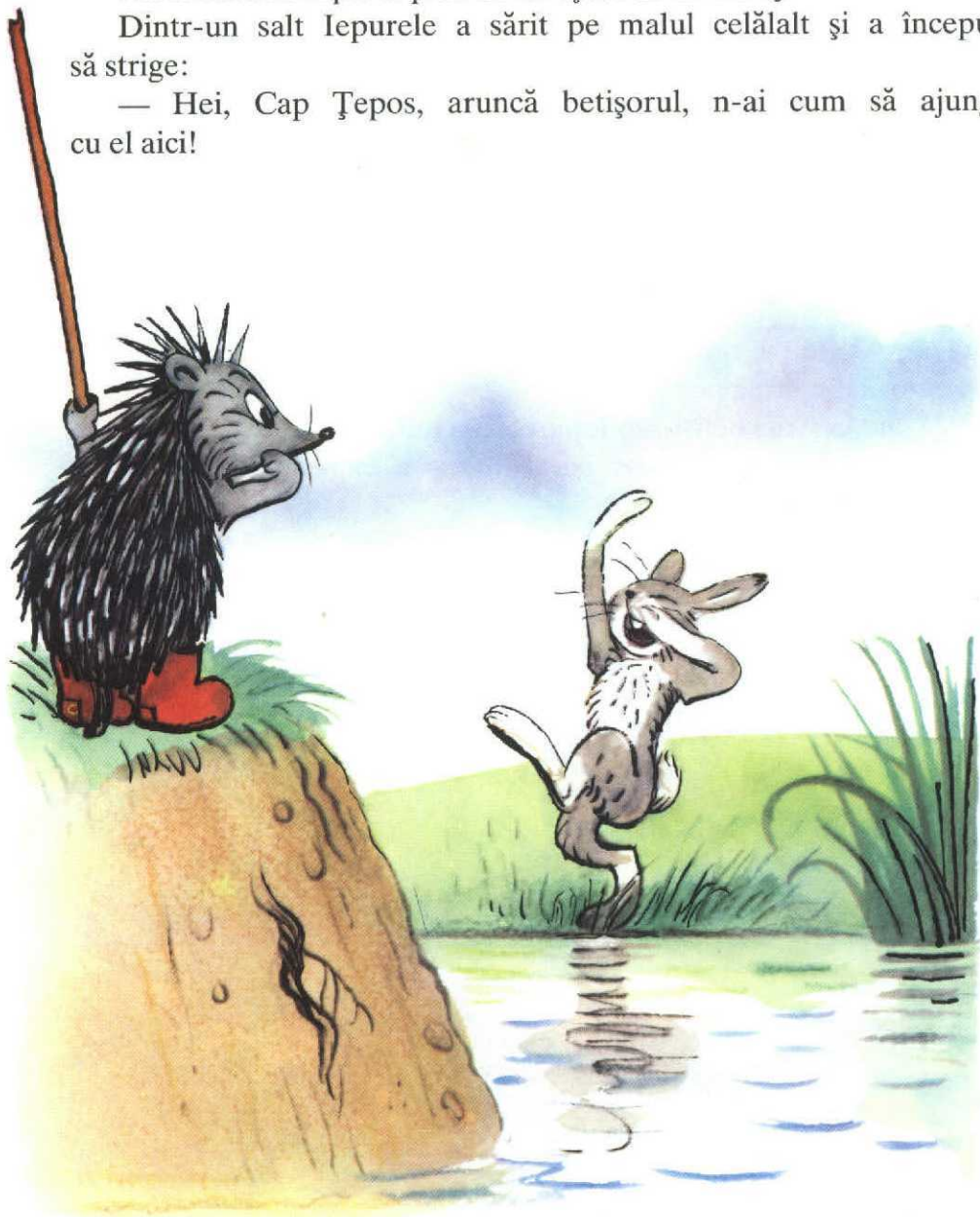
Iepurele n-a zis nimic, doar a forăit înciudat.

Au mers mai departe pînă ce-au ajuns la un rîuleț.

Dintr-un salt Iepurele a sărit pe malul celălalt și a început să strige:

— Hei, Cap Țepos, aruncă betișorul, n-ai cum să ajungi cu el aici!

Ariciul n-a zis nimic, s-a dat puțin înapoi, și-a luat avânt, a înfipt din fugă bețișorul în mijlocul râulețului și dintr-un salt — iată-l pe celălalt mal, alături de Iepure, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

De mirare, Iepurele a rămas cu gura căscată:

— Bravo ție, deci știi să sari!

— Eu nu știu nicidecum să sar — a spus Ariciul, — m-a ajutat bețișorul cel năzdrăvan — peste toate — săritor.

Au pornit mai departe. N-au mers mult și s-au trezit la o mlaștină.

Iepurele sare din mușuroi în mușuroi. Ariciul merge în spate și cu bețișorul încearcă drumul.

— Hei, Cap Țepos, ce te tot tîrăști acolo? Probabil, bețișorul tău . . .

Dar n-a apucat Iepurele să termine ce-avea de spus, că a alunecat de pe un mușuroi și s-a dus în smîrc, pînă la urechi. Acum-acum va începe să-înghită apă și se va îneca.

Ariciul s-a cățarat pe mușuroi, cât mai aproape de Iepure, și-i strigă:

— Ține-te de bețișor! Cît poți de tare!

Iepurele s-a prins de bețișor. Ariciul s-a încordat din toate puterile și l-a tras din mlaștină pe prietenul său.

Cînd au ajuns pe loc uscat, Iepurele îi zice Ariciului:

— Îți mulțumesc, Ariciule, că m-ai salvat!

— Asta-i bună! Nu eu, ci bețișorul cel năzdrăvan — din necaz bun salvator.

Au mers mai departe și, chiar la marginea unei păduri mari, întunecate, au văzut jos, pe pământ, un Puișor. Căzuse din cuib și țipa jalnic, iar părinții săi se roteau în zbor, pe deasupra lui, neștiind ce să facă.

— Ajutor, ajutor! — ciripeau ei.

Cuibul era foarte sus — greu să ajungi la el. Nici Ariciul, nici Iepurele nu știu să se cațere în copac. Dar o mână de ajutor trebuie să dea.

S-a gîndit din nou Ariciul cu folos.

— Stai în picioare lîngă copac, cu fața spre el — a poruncit el Iepurelui.

Iepurele a făcut precum i s-a spus. Ariciul a așezat Pușorul pe capătul bețișorului, s-a urcat pe umerii Iepurelui, a ridicat cît a putut de jos bețișorul, ajungînd chiar aproape de cuib.

Pușorul a mai ciripit odată și a sărit drept în cuib.

Ce s-au mai bucurat tatăl și mama lui! Zburau în jurul Iepurelui și Ariciului, ciripind:

— Mulțumim, mulțumim, mulțumim! Iepurele îi spuse Ariciului.

— Bravo, Ariciule! Bine gîndit!

— Asta-i bună! Nu eu, ci bețișorul cel năzdrăvan — în sus — ridicător.

Au intrat în pădure. Cu cât înaintează, cu atât pădurea este mai deasă, mai întunecoasă. Iepurașului i se face frică. Dar Ariciul nu se lasă: merge înainte și cu bețișorul dă crengile la o parte.

Dar deodată, de după un copac, le sare în față un lup, le închide calea și mîrîie:

— Stai!

Iepurele și Ariciul s-au oprit.

Lupul își linge botul, clănțane din dinți și zice:

— Cu tine, Ariciule, n-am nici o treabă, ești țepos, dar pe tine, Urechiatule, am să te înfulec cu blană cu tot!

Iepurașul a început să tremure de frică, s-a făcut alb ca varul și nu se mai poate clinti din loc, de parcă picioarele i-ar fi înfipite în pământ. A închis ochii — acum o să-l înfulece lupul.

Numai Ariciul nu s-a pierdut cu firea: a apucat zdravăn bețișorul și din toate puterile l-a ars pe lup pe spinare.

Lupul a urlat de durere, a făcut un salt înapoi, și, pe-aci ți-e drumul . . .

Fugea de-i sfîrșiau călcîiele, fără să se uite în urma sa.

— Îți mulțumesc, Ariciule, m-ai salvat și din gura Lupului!

— Nu eu, ci bețișorul cel năzdrăvan — ce-lovește — în — dușman, a răspuns Ariciul.

Și au pornit mai departe. Au trecut prin pădure și au ieșit la drum deschis. Dar drumul este greu, tot în urcuș.

Ariciul înaintează, sprijinindu-se în bețișor, dar bietul Iepure a rămas în urmă, mai să se prăbușească de oboseală.

Pînă acasă nu mai este mult, dar Iepurele nu mai poate să meargă.

— Nu-i nimic — a zis Ariciul, — ține-te de bețișorul meu.

S-a prins Iepurele de bețișor, iar Ariciul îl trage după el.

Și Iepurelui i s-a părut că-i este parcă mai ușor să meargă.

— Uite — zice el Ariciului — bețișorul — tău-năzdrăvan m-a ajutat și de astă dată.

Așa l-a dus Ariciul pe Iepure pînă acasă, unde de multă vreme îl așteaptă Iepuroaica și Iepurașii..

Se bucură cu toții de revedere, iar Iepurele îi spune Ariciului:

— Ehei, dacă n-ar fi fost bețișorul tău fermecat, n-aș mai fi ajuns să-mi văd casa.

Rîde Ariciul și îi răspunde:

— Îți dăruiesc ție acest bețișor, poate că ți-o mai fi de folos.

Iepurele însă s-a împotrivit:

— Dar ce-o să faci tu fără bețișorul-ăsta-fermecat?

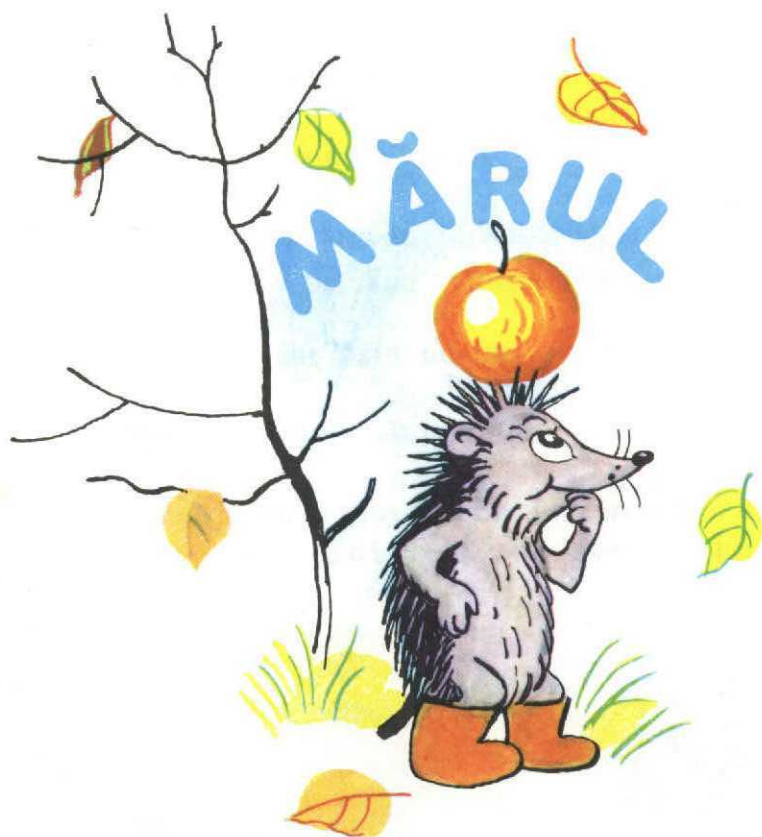
— Nici o grijă — a răspuns Ariciul, — oricînd se poate găsi un bețișor, dar năzdrăvănia lui — și a făcut semn spre frunte, — dar năzdrăvănia lui uite unde este!

Acum Iepurele a înțeles totul:

— Adevărat ai grăit: important nu este bețișorul, ci mintea luminată și sufletul bun!

Era toamna târziu. Copacii se goliseră demult de frunze și numai în vârful unui măr sălbatic mai atârna un măr, un singur măr.

Tocmai în timpul ăsta, Iepurele, care alerga prin pădure, a văzut mărul.

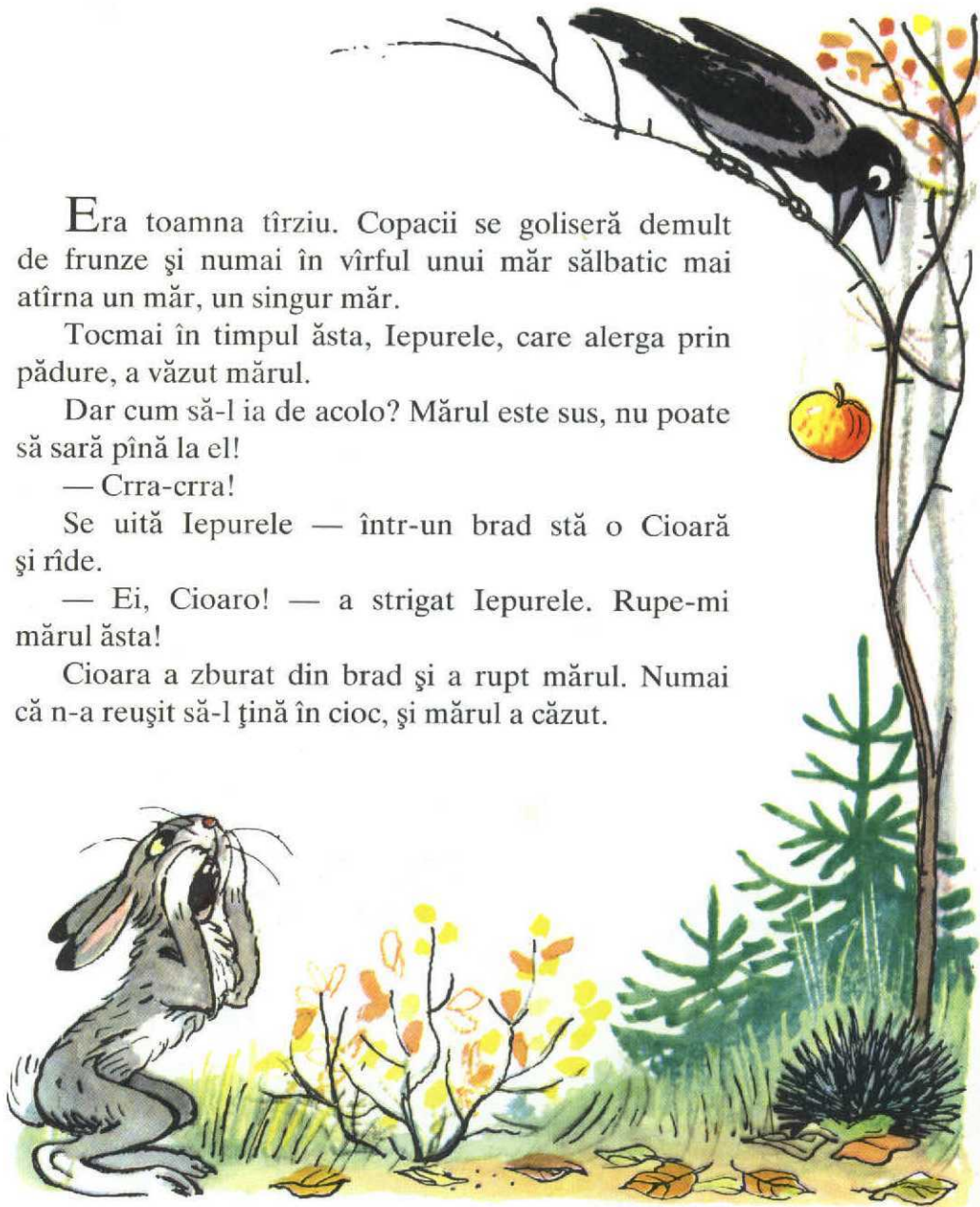
Dar cum să-l ia de acolo? Mărul este sus, nu poate să sară pînă la el!

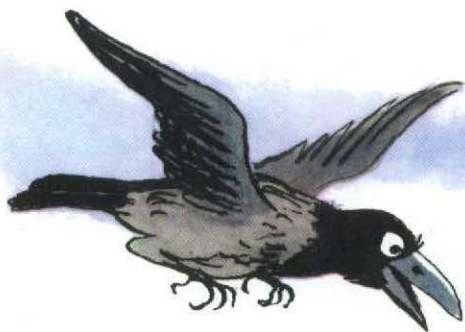
— Crra-crra!

Se uită Iepurele — într-un brad stă o Cioară și râde.

— Ei, Cioaro! — a strigat Iepurele. Rupe-mi mărul ăsta!

Cioara a zburat din brad și a rupt mărul. Numai că n-a reușit să-l țină în cioc, și mărul a căzut.

— Îți mulțumesc, Cioaro! — a strigat Iepurele și a dat să ridice mărul de jos, dar acesta, de parcă ar fi fost viu, a început deodată să sîsîie . . . și a luat-o la fugă.

Ce-o fi asta?

Iepurele s-a speriat dar apoi a înțeles: mărul căzuse chiar pe un Arici, care, făcut ghem, dormea sub pom.

Ariciul, buimac de somn, a sărit în sus și s-a pus pe fugă, cu mărul înfipt în țepii lui.

— Stai, stai! — strigă Iepurele. Unde fugi cu mărul meu?

Ariciul se oprește și zice:

— Țsta-i mărul meu. A căzut, iar eu l-am prins.

Iepurele s-a repezit la Arici:

— Să-mi dai chiar acum mărul! Eu l-am găsit!

S-a apropiat în zbor Cioara.

— Degeaba vă certați — zice, — ăsta este mărul meu, eu l-am rupt din pom.

Nu se pot înțelege în nici un chip, fiecare strigă:

— Este mărul meu!

Țipete, mare gălăgie în toată pădurea.

Și harța începe: Cioara îl lovește pe Arici cu ciocul în nas, Ariciul îl înțeapă pe Iepure cu țepii, iar Iepurele o lovește pe Cioară cu laba . . .

Dar iată că apare Ursul care mormăie supărat:

— Ce s-a întâmplat? Ce-i cu gălăgia asta?

Toți se reped spre el:

— Tu, Moș Martine, ești cel mai mare și mai inteligent în pădure.
Fă-ne judecată dreaptă. Cui vei crede de cuviință că i se cuvine mărul,
al lui să fie.

Și i-au povestit Ursului toate câte s-au petrecut.

A chibzuit Ursul ce-a
chibzuit, s-a scărpinat după
ureche și a întrebat:

— Cine a descoperit
mărul?

— Eu! — a spus Iepurele.

— Dar cine l-a rupt din
pom?

— Firește că eu! — a cârâit
Cioara.

— Bun! Și cine l-a prins?

— Eu l-am prins! — a
chițăit Ariciul.

— Iată ce este, — a fost de părere Ursul, — voi toți aveți dreptate, și de aceea fiecare din voi are dreptul să primească mărul . . .

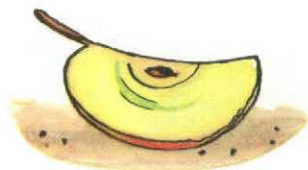
— Da, dar nu-i decît un singur măr! — au sărit cu gura Ariciul, Iepurele și Cioara.

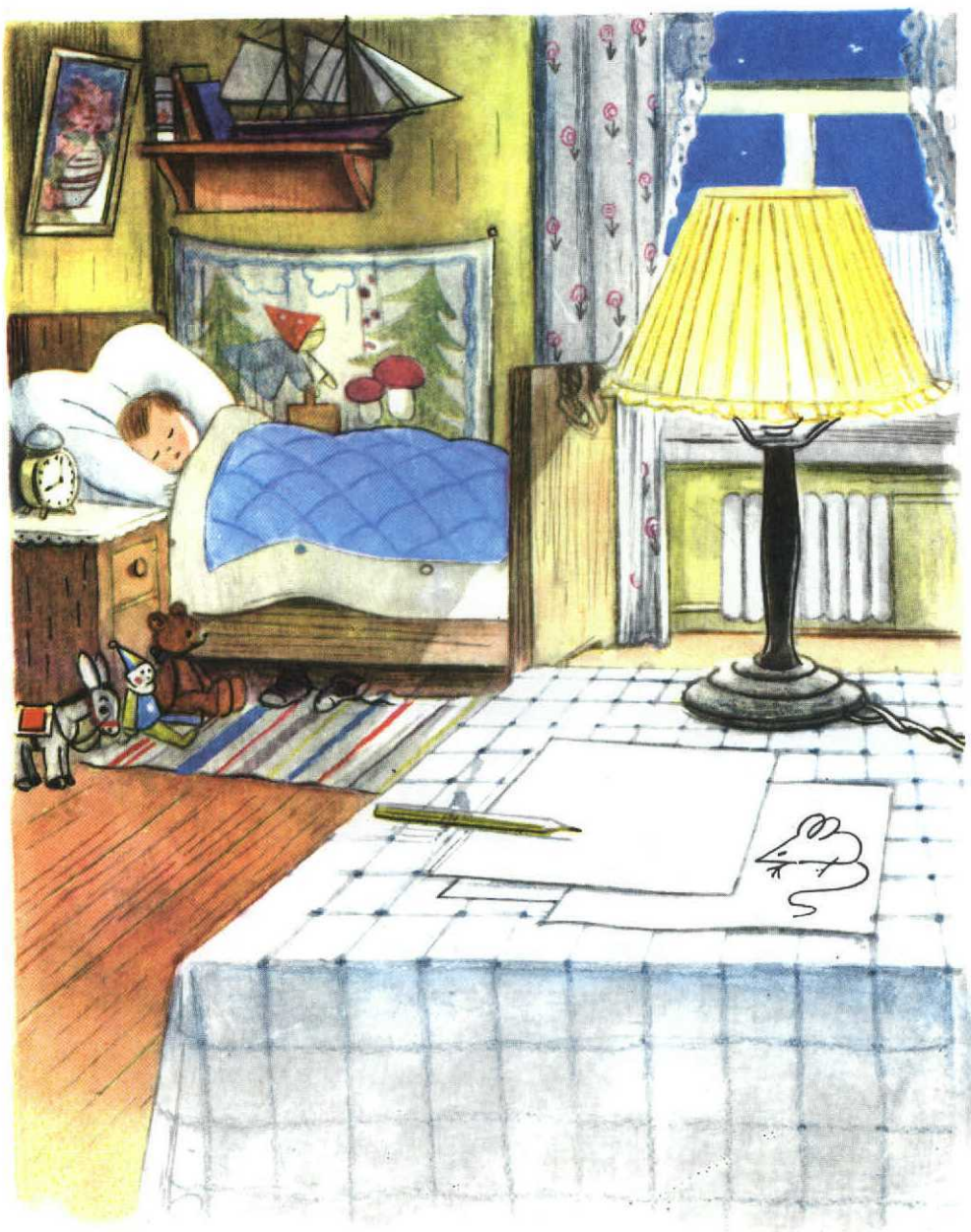
— Împărțiți mărul în părți egale și fiecare să ia cîte o bucățică. Toți au izbucnit într-un glas:

— Cum de nu ne-a venit ideea asta mai înainte?!

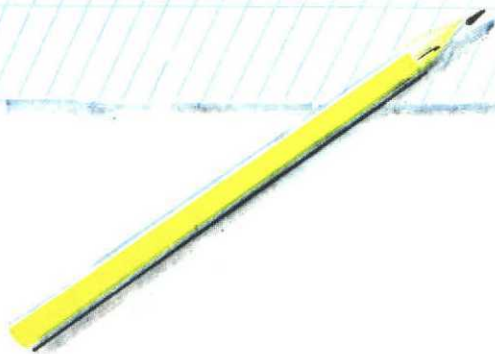
Ariciul a luat mărul și l-a împărțit în patru părți.
O bucățică a dat-o Iepurelui:
— Asta ție, Iepure, pentru că tu ai văzut primul mărul.
A doua bucățică a dat-o Ciorii:
— Asta ție, Cioaro, fiindcă tu ai rupt mărul din pom.
A treia bucățică Ariciul și-a pus-o deoparte pentru sine:
— Asta mie, întrucît eu am prins mărul.
Pe cea de-a patra bucățică Ariciul i-a pus-o Ursului în labă:
— Iar asta ție, Moș Martine . . .
— Dar de ce mie? — s-a mirat Ursul.
— Tocmai pentru că tu ne-ai împăcat și ne-ai învățat să gîndim!
Și fiecare și-a mîncat bucățica sa de măr și toți au rămas mulțumiți
că Ursul a făcut o judecată dreaptă și nu a nedreptățit pe nimeni.

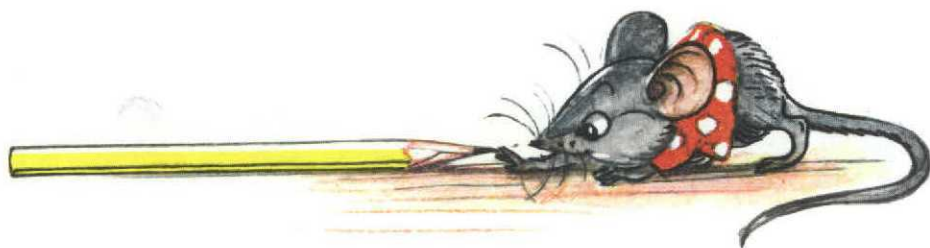

ŞORICELUL

şi
Creionul

Pe masa lui Sănducu se afla un creion.

Odată, cînd Sănducu dormea, pe masă s-a urcat un Șoricel.
A văzut creionul, l-a înhățat și l-a tîrît în vizuina sa.

— Dă-mi drumul, te rog, — s-a rugat Creionul. Ce nevoie ai de mine? Sînt de lemn și nu mă poți mânca.

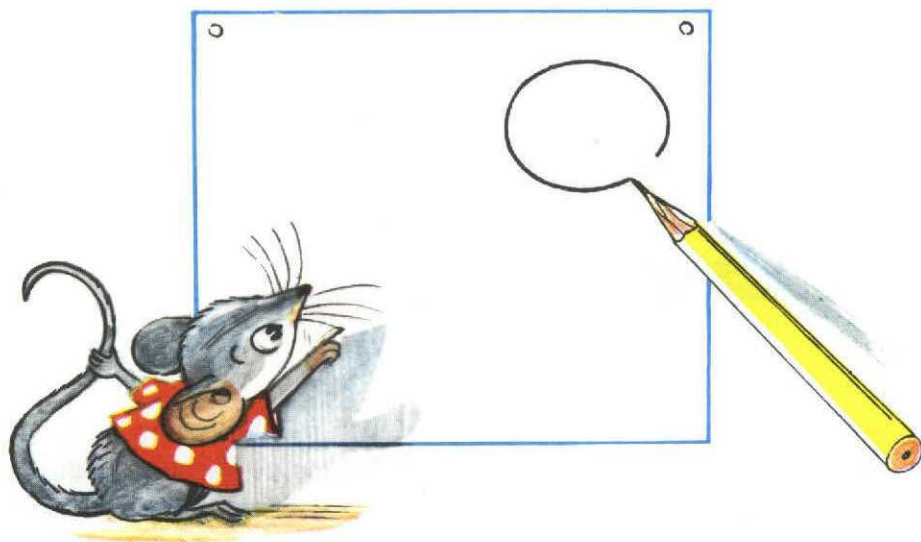

— Am să te rod! — a zis Șoricelul. Mă mănâncă dinții și trebuie să rod tot timpul ceva. Uite așa! — Și Șoricelul l-a mușcat dureros pe Creion.

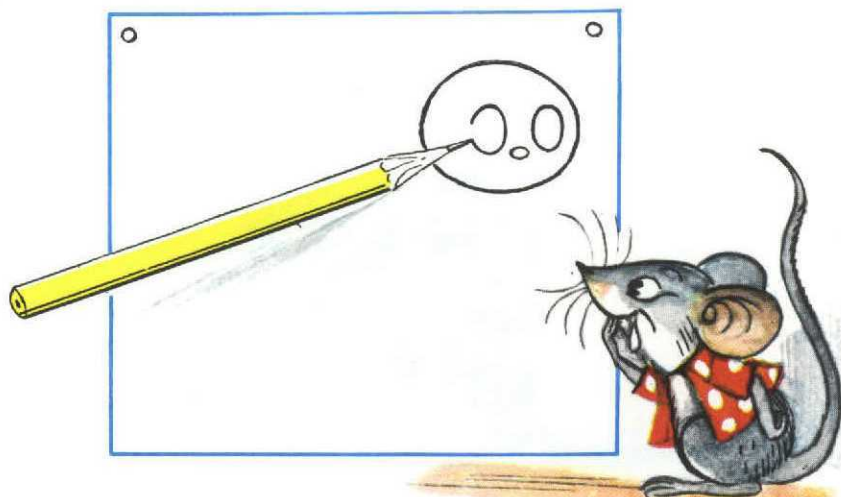
— Au-u, — a țipat Creionul. Dacă-i așa, lasă-mă să mai desenez pentru cea din urmă oară ceva, apoi faci ce vrei cu mine.

— Fie! — s-a învoit Șoricelul — desenează! Dar apoi, oricum, am să te rod bucațele, bucațele.

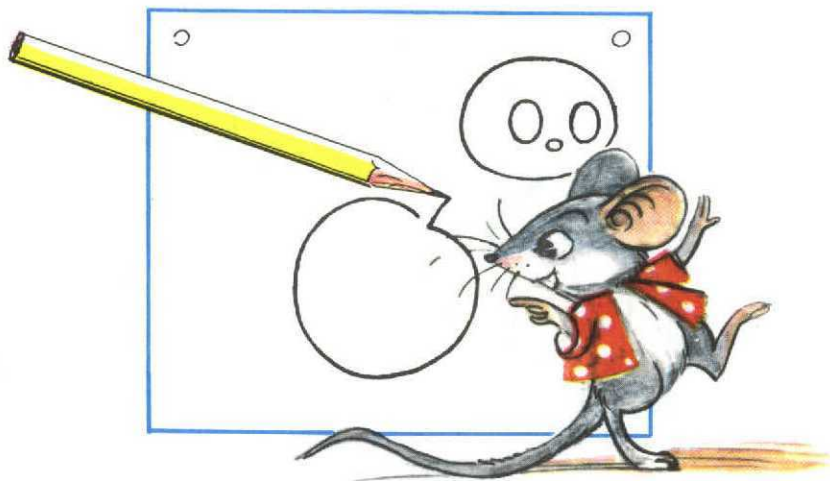

A oftat adînc Creionul și a desenat un cerc.
— Asta-i brînză? — a întrebat Șoricelul.

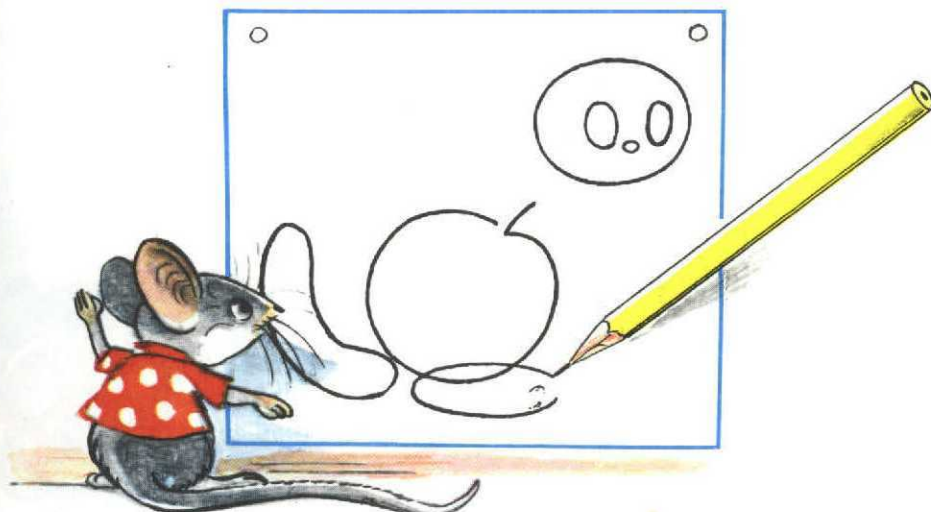

— Poate fi și brînză — a zis Creionul, și a desenat încă trei cerculețe mai mici.

— Da, sigur că-i brînză, iar astea sînt găurile din ea — și-a dat cu părerea Șoricelul.

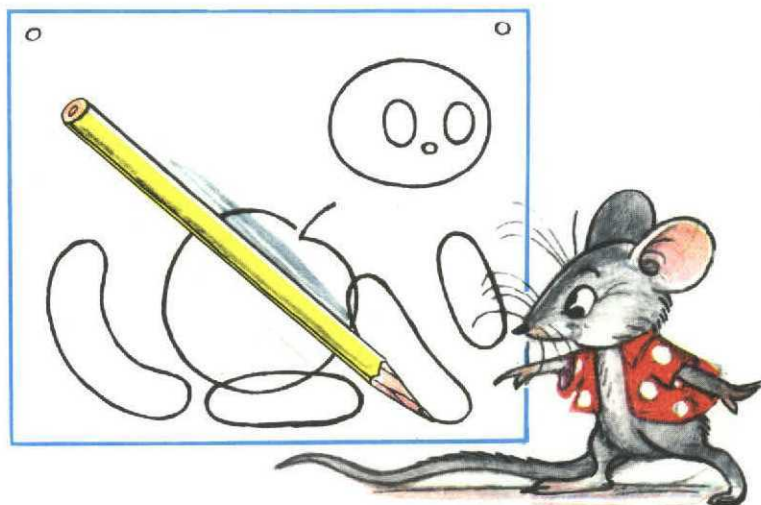

— Pot fi și găuri — a zis Creionul, și a mai desenat încă un cerc mare.

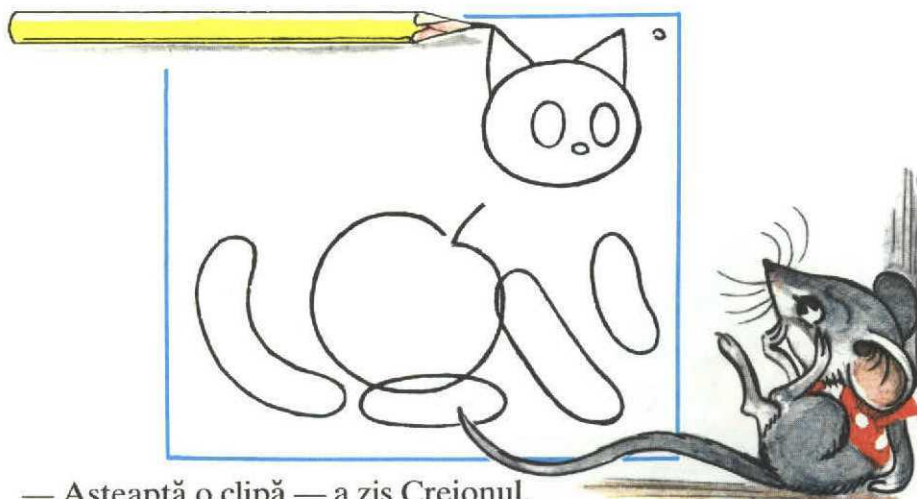

— Țsta-i un măr! — a strigat Șoricelul.

— Poate fi și un măr — a răspuns Creionul, și a mai desenat câteva cerculețe, uite așa: alungite.

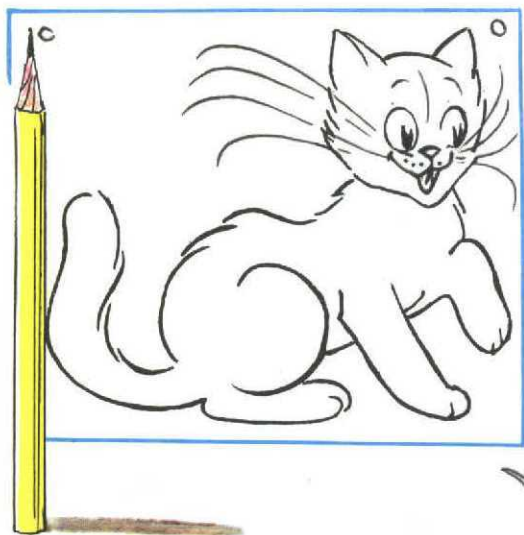
— Știu, ăștia sînt cîrnăciori! — a început să chițăie Șoricelul, lingîndu-se pe bot. Hai, isprăvește mai repede, mă mănîncă îngrozitor dinții.

— Așteaptă o clipă — a zis Creionul.

Și, cînd a început să deseneze aceste unghiuri, Șoricelul a început să țipe:

— Asta seamănă cu o pi . . . Stai! Nu mai desena!

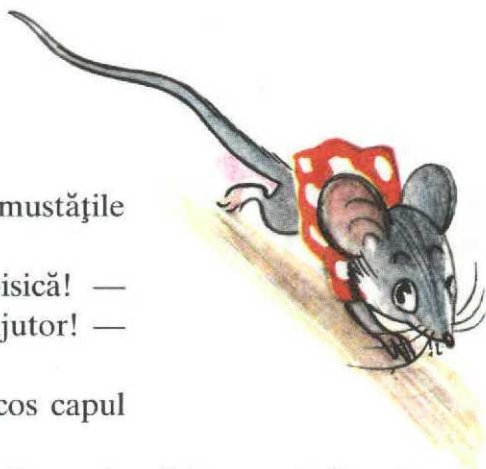
Dar Creionul desenase deja mustățile lungi . . .

— Dar asta-i o adevărată pisică! — a chițăit Șoricelul înspăimântat. Ajutor! — și s-a năpustit în vizuina sa.

De atunci, Șoricelul n-a mai scos capul de acolo.

Iar Creionul lui Sănducu mai trăiește și astăzi, numai că a rămas mic, mic de tot.

Încercați să desenați și voi, copii, cu creionul vostru o pisică — spaima șoricilor.

Sănducu a desenat un Cocoș, dar a uitat să-l coloreze. A plecat Cocoșul la plimbare.

— De ce umbli așa necolorat? — s-a mirat Cîinele.

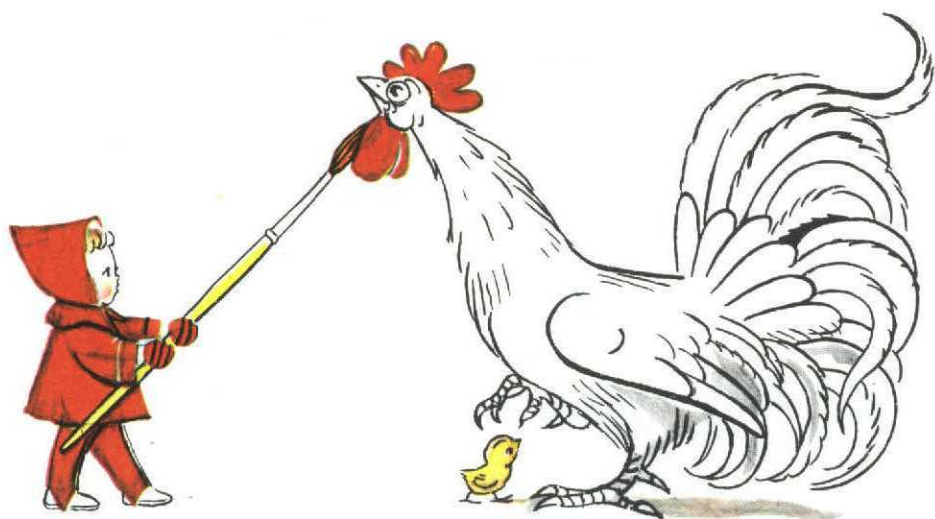
Cocoșul și-a luat seama în oglinda apei. Și a văzut că, într-adevăr, Cîinele avea dreptate.

— Nu te necăji — i-a spus Cîinele, — du-te la culori; ele te vor ajuta.

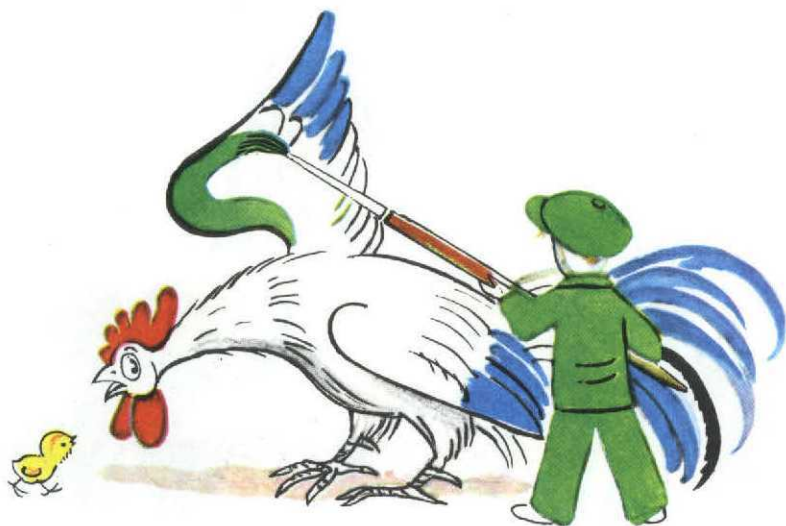
Cocoșul ajunge la Culori și le roagă:
— Culorilor, Culorilor, ajutați-mă!

— Bine — a zis Culoarea Roșie, și i-a colorat creasta și bărbia.

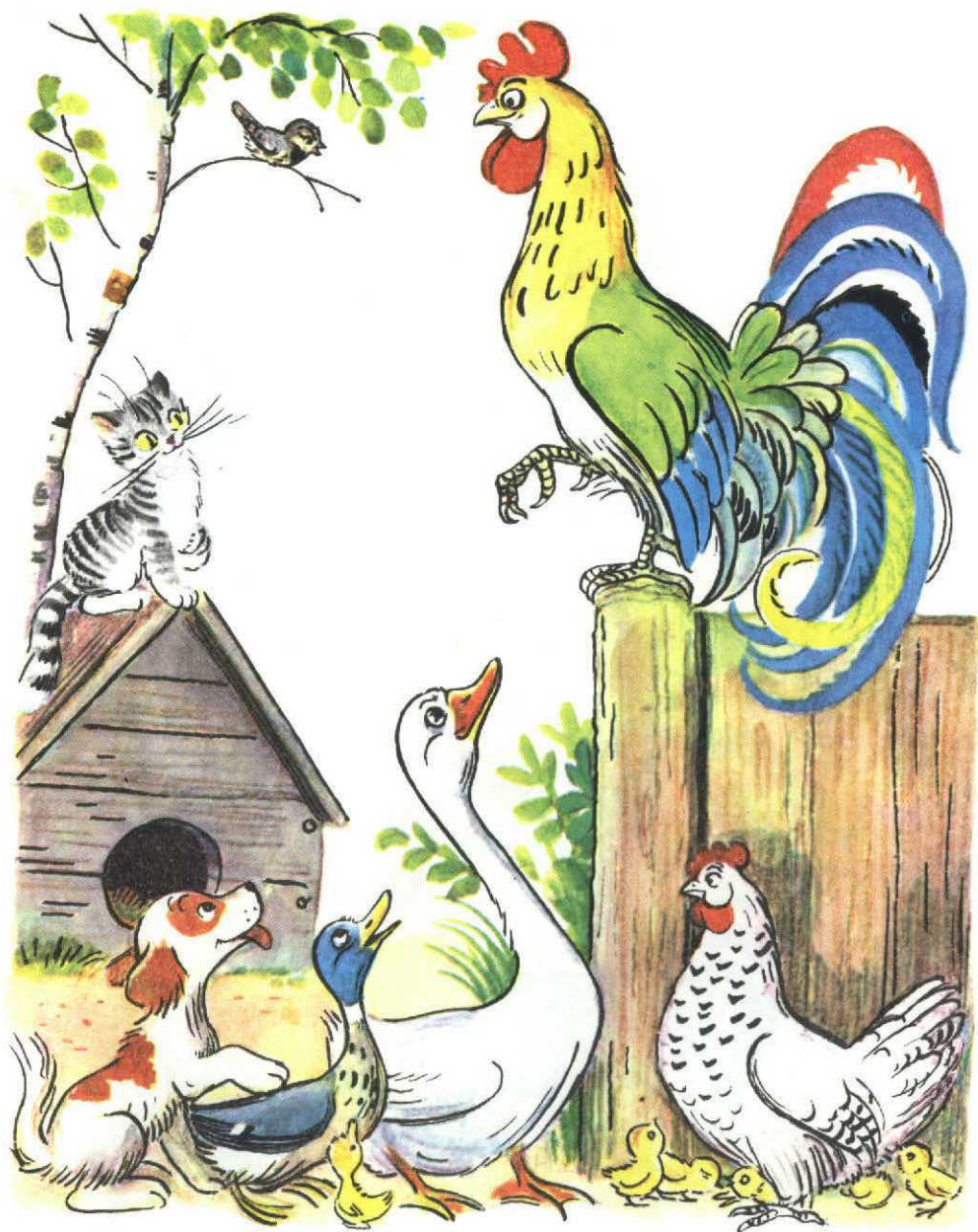
Culoarea Albastră — i-a colorat coada.

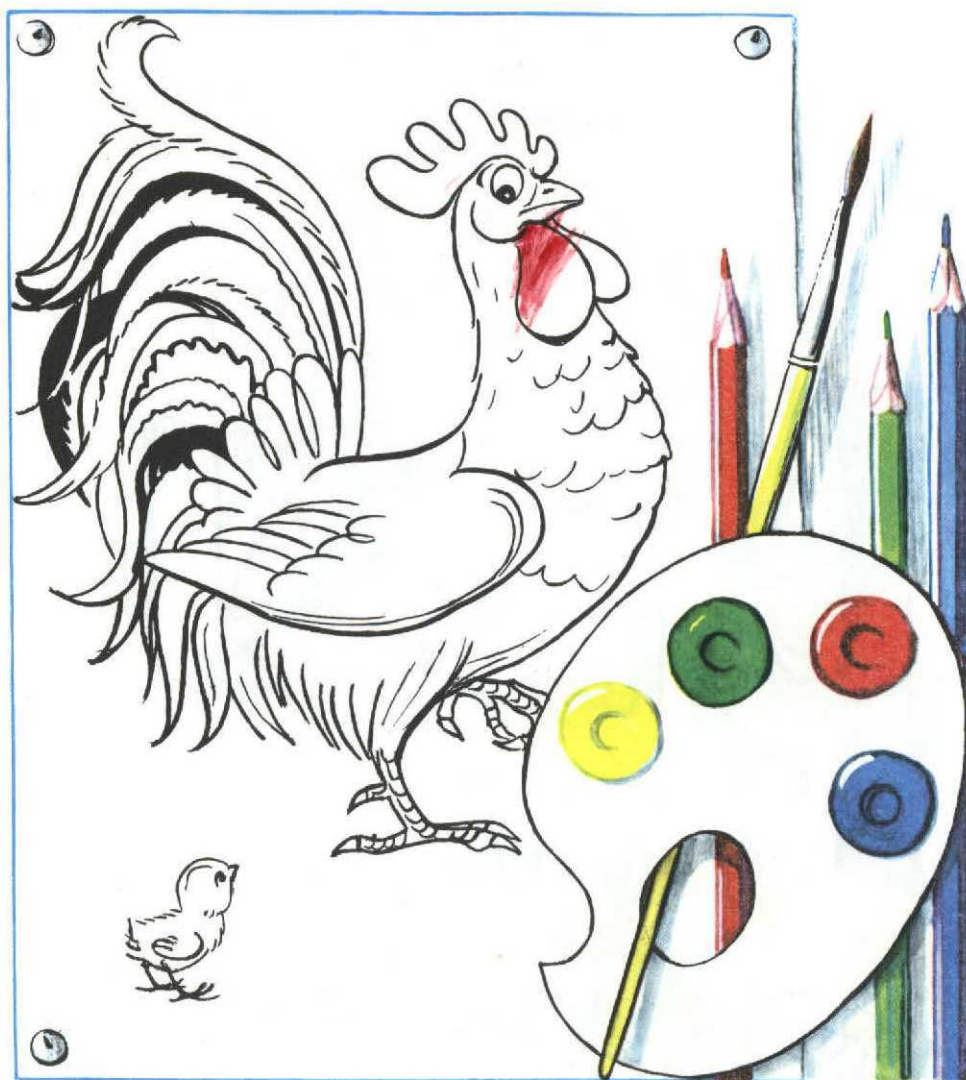
Cea Verde — aripile.

Cea Galbenă — pieptul.

— Iată, acum ești un adevărat Cocos! — a spus Ciinele.

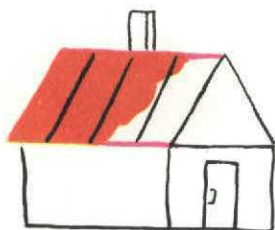
Colorați și voi, copii, acest Cocos. Dar nu uitați să colorați și
puișorul — el este gălbior.

O Fetiță ședea la masă și desena.
Deodată s-a apropiat o Pisică vărgată și a început să privească ce face Fetița.

— Ce faci aici? — a întrebat-o
Pisica curioasă.

— Desenez o căsuță pentru
tine — a spus Fetița. Privește: aici
e acoperișul, aici coșul de fum, iar
aici este ușa . . .

— Dar ce-am să fac eu acolo?

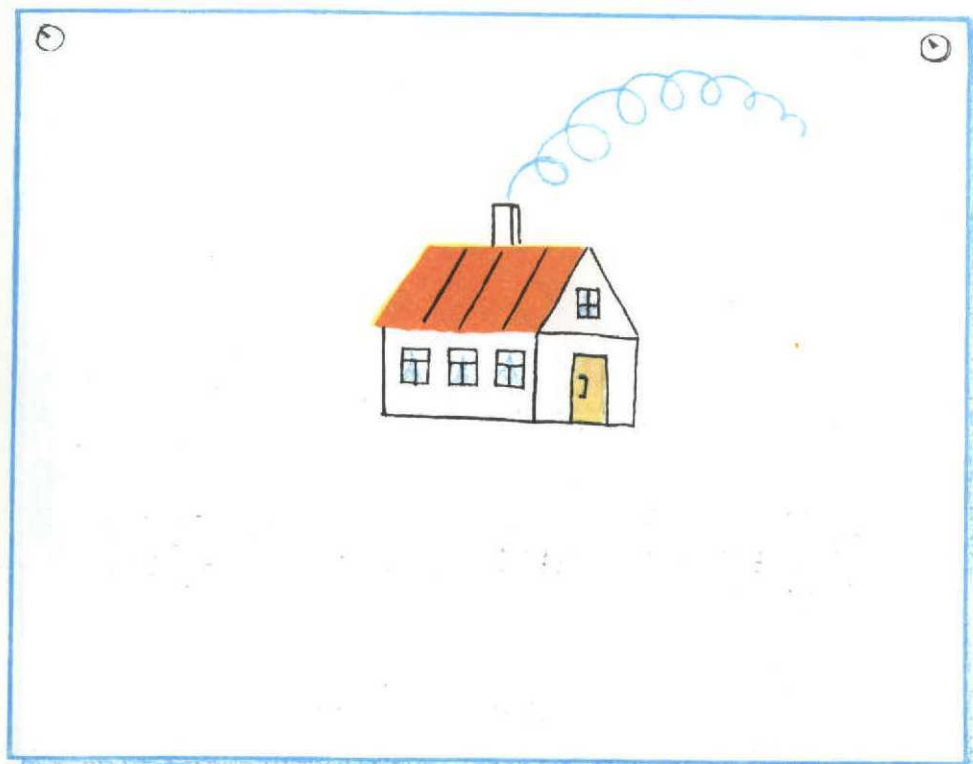
— Vei face focul în sobă și vei
fierbe grișul.

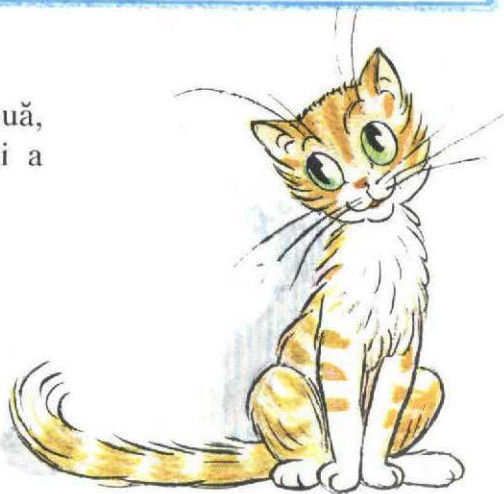
Și Fetița a desenat fumul care iese
pe coșul căsuței.

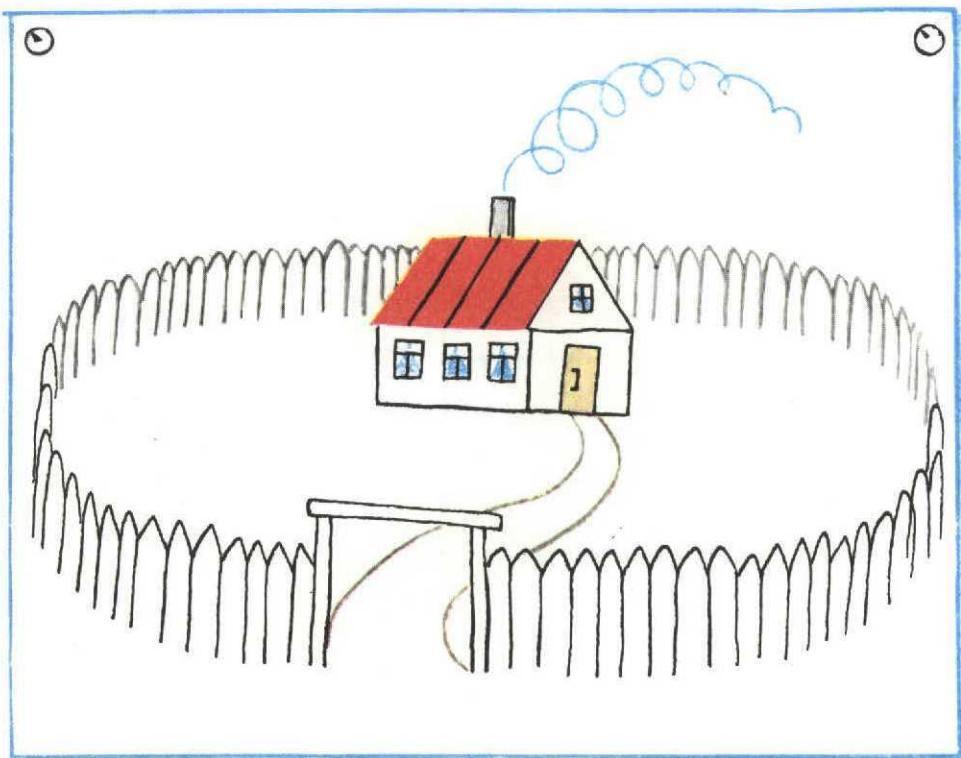
— Dar unde-i fereastra? Doar
pisica sare pe geam!

— Iată și fereastra. Una, două, trei, patru . . . — a zis Fetița și a desenat patru ferestre.

— Dar unde mă voi plimba?

— Iată, pe aici!

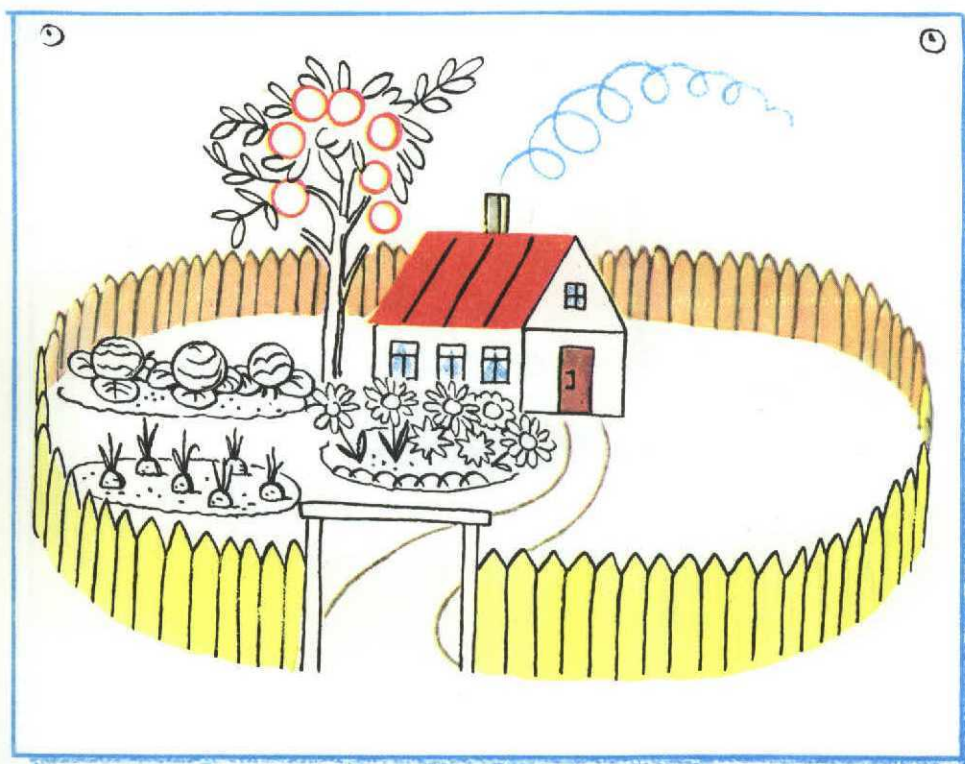
Fetița a desenat un gard în jurul casei.

— Asta o să fie grădina — a spus ea.

Pisica s-a uitat și a forăit:

— Ce grădină mai e și asta? Nu este nimic în ea! . . .

— Așteaptă — a spus Fetița. Iată și un strat de flori, un măr cu mere în el, iar aici grădina de zarzavat: aici cresc morcovi, varză . . .

— Varză! — s-a bosumflat Pisica. Dar unde o să pescuiesc?

— Uite, aici . . .

Și Fetița a desenat un iaz, iar în iaz niște peștișori.

— Așa e bine . . . Dar păsărele vor fi? — a întrebat Pisica curioasă — mie îmi plac păsărelele.

— Vor fi. Iată ai o găină, și un cocoș, . . . o găscă și iată și trei puișori de găină . . .

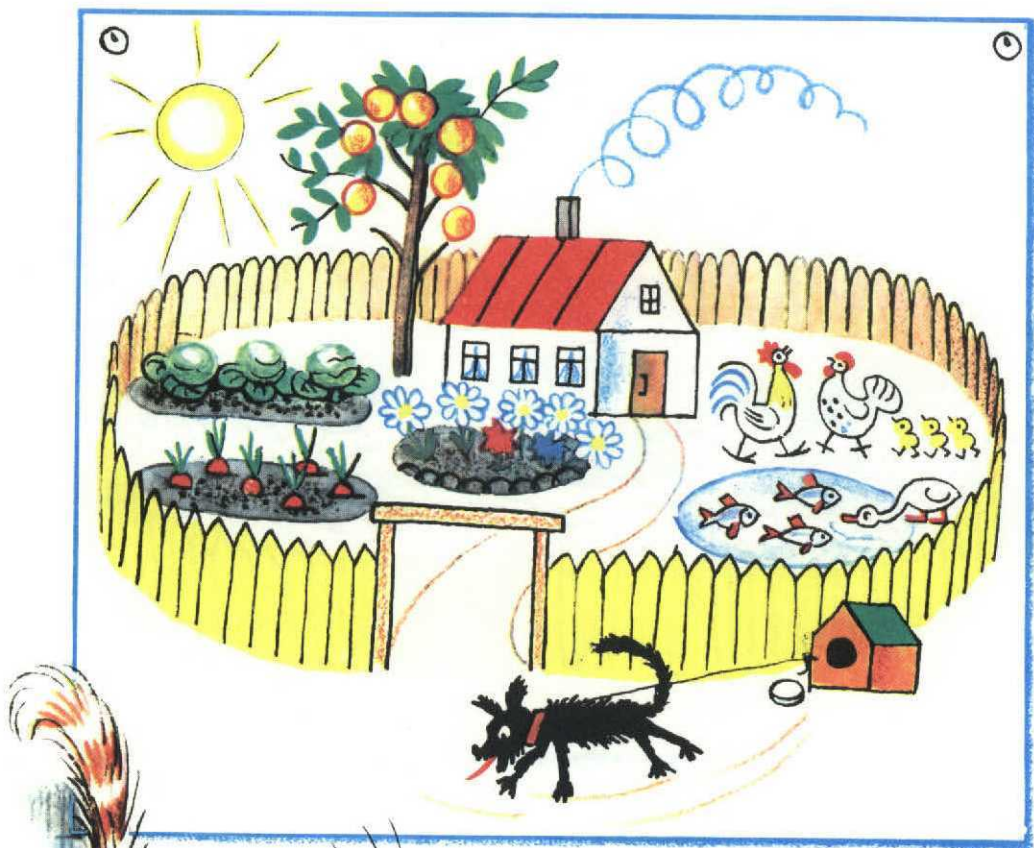
La vederea lor, Pisica s-a lins pe bot, a sforăit cu plăcere și a întrebat încetiușor:

— Dar . . . dar șoriceii vor fi acolo . . . în căsuță?

— Nu, șoareci nu vor fi.

— Dar cine-mi va păzi căsuța?

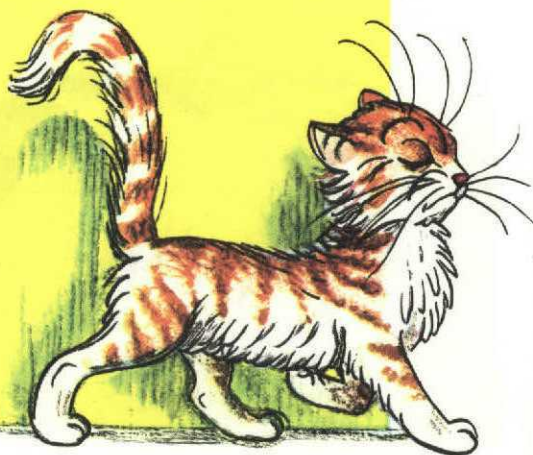

— O va păzi ... Fetița a desenat o cușcă. O va păzi, iată: Azorel!

Pisica a început să-și miște coada și nu știu de ce i s-a zbîrlit blana.

— Nu-mi place căsuța ta — a zis Pisica.
Nu vreau să locuiesc acolo! . . .
Și a plecat de parcă ar fi supărat-o cineva.
Poftim de vezi ce Pistică mofturoasă!

S-au uitat azi dimineața copiii în calendar și au văzut că în el mai rămăsese o singură filă.

Mîine este Anul Nou! Mîine este Pomul de iarnă! Jucăriile vor fi gata, dar nu au brad. Copiii au hotărît să-i scrie lui Moș Gerilă să le trimită un brad din coșru, — cel mai bogat în ramuri și cel mai frumos brad.

Dragă Moș Gerilă!
Te rugăm să ne
dăruiești un brad
pentru Anul Nou!
De jucării ne
îngrijim noi înșine.
Îți aduce serisoarea
acest Om de Zăpadă.

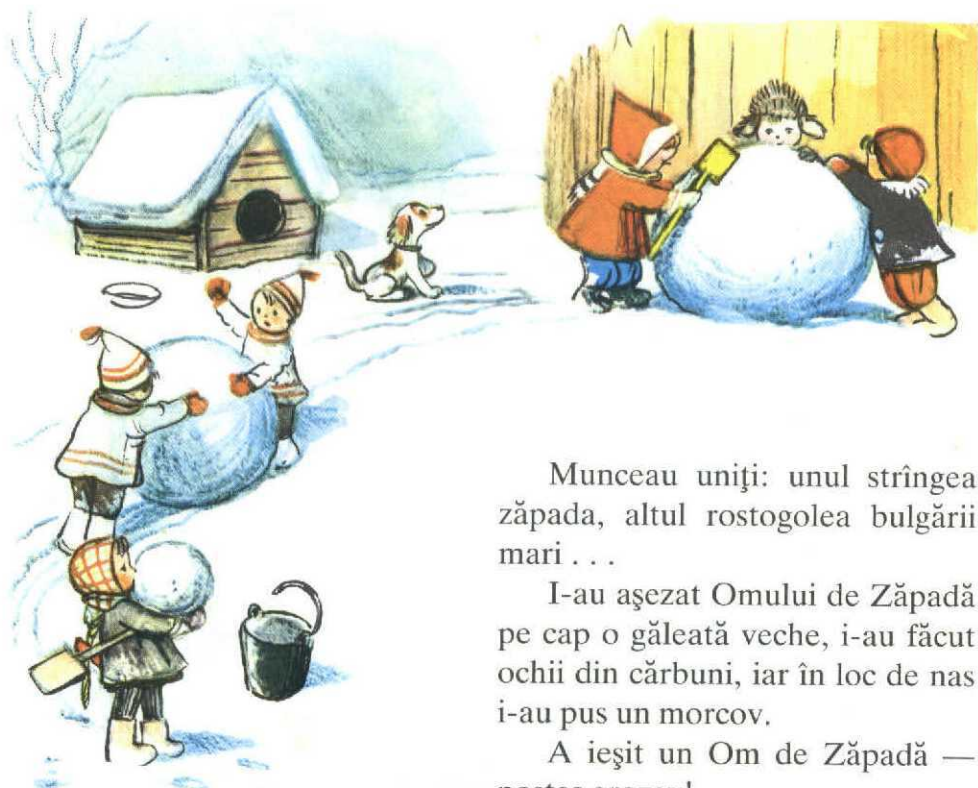
Copiii

El este Omul de Zăpadă

Au scris copiii această scrisoare și au alergat în curte să facă Omul de Zăpadă.

Munceau uniți: unul strîngea
zăpada, altul rostogolea bulgării
mari . . .

I-au așezat Omului de Zăpadă
pe cap o găleată veche, i-au făcut
ochii din cărbuni, iar în loc de nas
i-au pus un morcov.

A ieșit un Om de Zăpadă —
poștaş grozav!

Copiii i-au dat scrisoarea și i-au spus:

Omuleț, Om de Zăpadă,
Brav poștaş de nea,
Iute-n codrul des aleargă
Ca să duci scrisoarea.

Va primi-o Moș Gerilă —
Va găsi-n pădure bradul

Cu atât de multe ramuri
Și de ace verzi, ca nimeni altul.
S-aduci bradul brazilor
Tuturor copiilor!

S-a lăsat seara, copiii au plecat acasă, iar Omul de Zăpadă își zice:

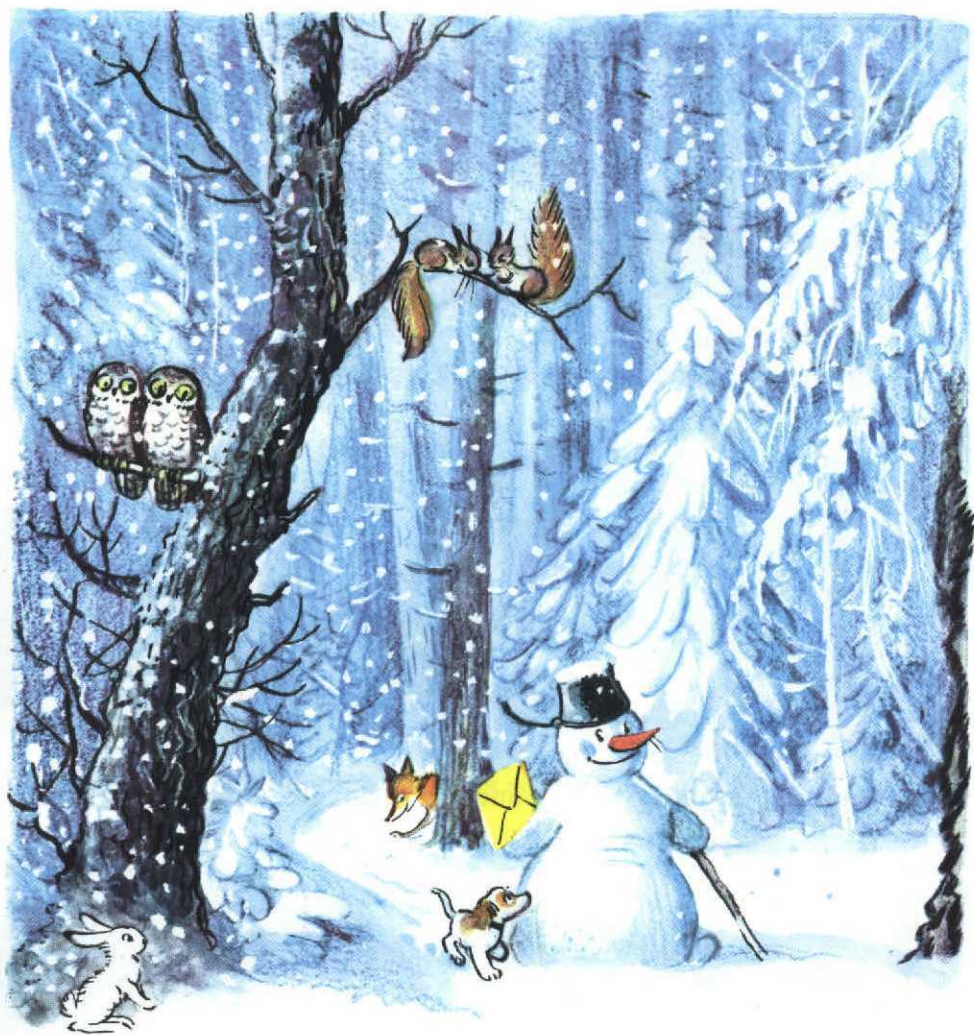
— Mi s-a dat o sarcină! Încotro s-o apuc?

— Ia-mă cu tine! — i-a zis deodată cățelușul Azorel. — Te voi ajuta să găsești drumul.

— Ai dreptate, în doi este mai plăcut! — i-a răspuns bucuros Omul de Zăpadă. O să ne aperi, pe mine și scrisoarea, și o să îți minte drumul.

Au mers cale lungă Omul de Zăpadă și Azorel și în cele din urmă
au ajuns într-un codru mare, mare . . .

Le-a ieșit în cale un Iepure.

— Spune-ne, unde locuiește Moș Gerilă? — l-a întrebat Omul de Zăpadă.

Dar Iepurele n-are timp să răspundă: îl fugărește Vulpea.

Iar Azorel latră: „Ham“, „ham“! — și fugi și el după Iepure. Omul de Zăpadă s-a întristat:

— Se vede treaba că voi merge mai departe de unul singur.

Deodată s-a stîrnit viscolul; văltuci de zăpadă șuierau prin văzduh . . .

S-a cutremurat Omul de Zăpadă și . . . s-a destrămat. Pe zăpadă au rămas numai găleata, scrisoarea și morcovul.

Vulpea, reaua, s-a întors în goană:

— Unde-i cel ce m-a împiedicat să-l prind pe Iepure?

Ia seama: nimeni! Numai scrisoarea căzută pe zăpadă. A înhățat scrisoarea și pe-aci ți-e drumul.

S-a întors și Azorel:

— Unde o fi Omul de Zăpadă?

A dispărut.

În timpul ăsta, Vulpea dă nas în nas cu Lupul.

— Ce-ai acolo, cumătră? — mîrîie Lupul. Hai să împărțim pe din două!

— Nu vreau să împart cu nimeni, lasă că-mi prinde bine mie — a zis Vulpea și a luat-o la sănătoasa.

Lupul, după ea.

Iar Coțofana curioasă îi urmărește din zbor.

Azorel a plîns dar iepurii i-au spus:

— Așa-ție trebuie: să nu ne fugărești, să nu ne sperii! . . .

— Nu vă voi mai speria, nu vă voi mai fugări — a spus Azorel și s-a pus mai tare pe plîns.

— Nu plînge, o să te ajutăm — i-au zis iepurii.

— Iar noi o să-i ajutăm pe iepuri — au sărit și veverițele.

Și iepurii au început să construiască Omul de Zăpadă, iar veverițele îi ajutau: băteau zăpada cu lăbuțele și o netezeau cu codițele.

I-au așezat din nou găleata pe cap, i-au făcut ochii din cărbuni, iar în loc de nas i-au pus morcovul.

— Vă mulțumesc că m-ați refăcut — a spus Omul de Zăpadă. Dar acum ajutați-mă să-l găesc pe Moș Gerilă.

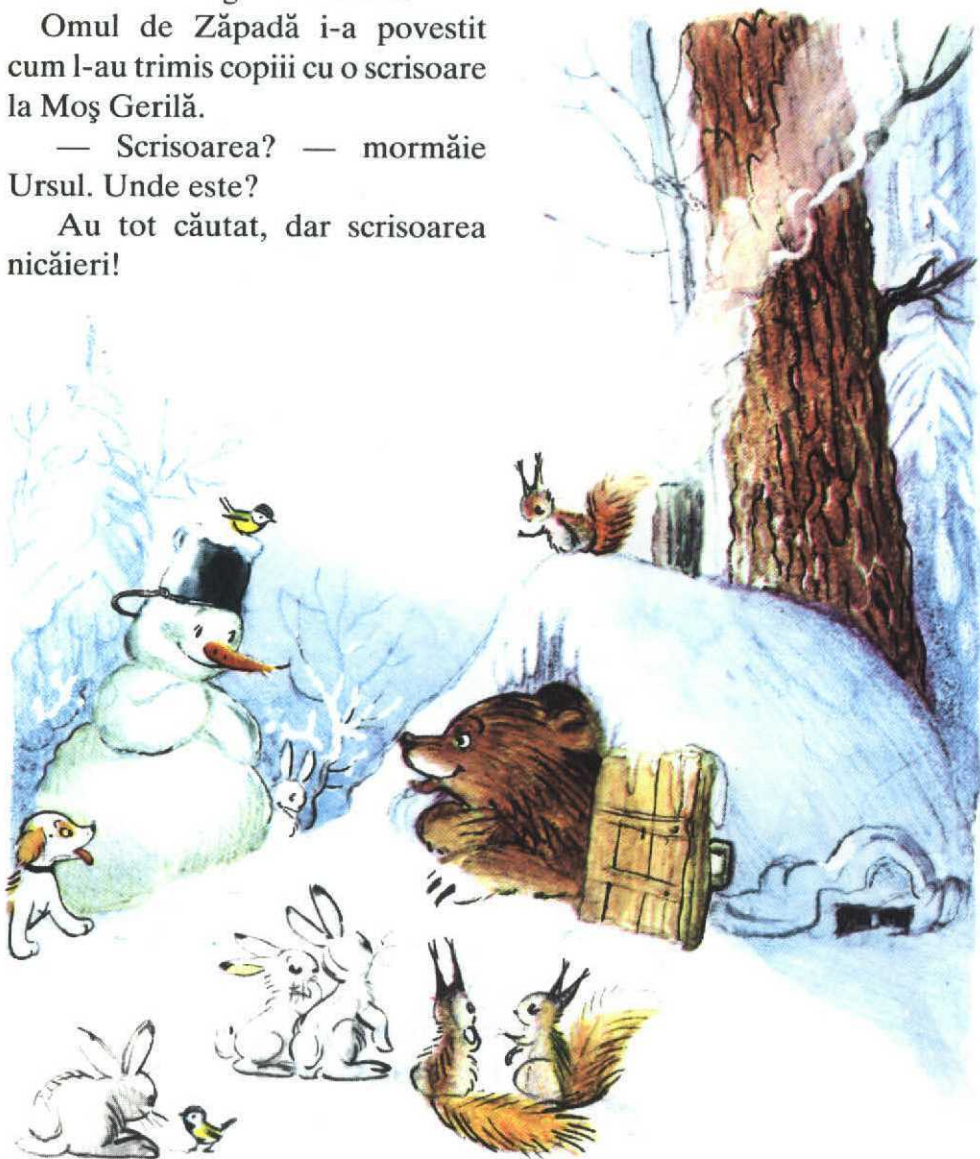

L-au condus la Urs. Ursul dormea în bîrlog. L-au trezit.

Omul de Zăpadă i-a povestit cum l-au trimis copii cu o scrisoare la Moș Gerilă.

— Scrisoarea? — mormăie Ursul. Unde este?

Au tot căutat, dar scrisoarea nicăieri!

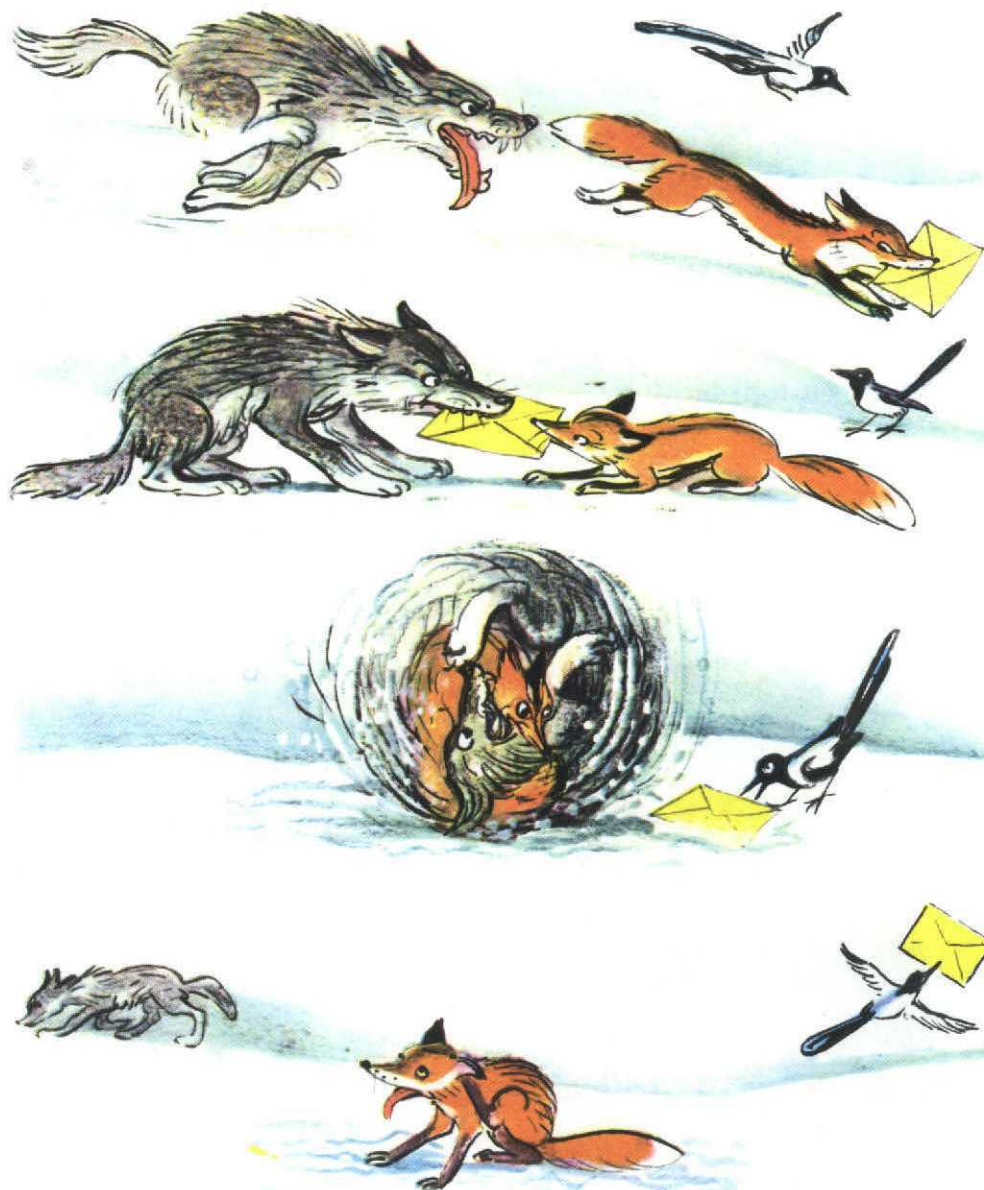

— Fără scrisoare, Moș Gerilă n-o să
vă dea bradul — a zis Ursul. Mai bine
întoarceți-vă acasă, eu o să vă ajut să
ieșiți din pădure.

Deodată, te miri de unde, vine în
zbor Coțofana, țipînd:

— Iată scrisoarea! Iată scrisoarea!

Și Coțofana a istorisit cum a dat de
scrisoare.

Și iată cum a fost.

Au plecat cu toții la Moș Gerilă.

Omul de Zăpadă se grăbește,
se frământă și ba se împiedică de
cîte un dîmb, ba cade în vreo
groapă, ba se agață de vreun ciot.

Noroc cu Ursul, că altfel Omul de Zăpadă s-ar fi sfărîmat din nou.

În cele din urmă au ajuns la Moș Gerilă.

Moș Gerilă a citit scrisoarea și a zis:

— Ei, dar de ce-ați venit așa târziu?
N-o să mai izbutești, Omule de Zăpadă,
să le duci copiilor bradul de Anul Nou.

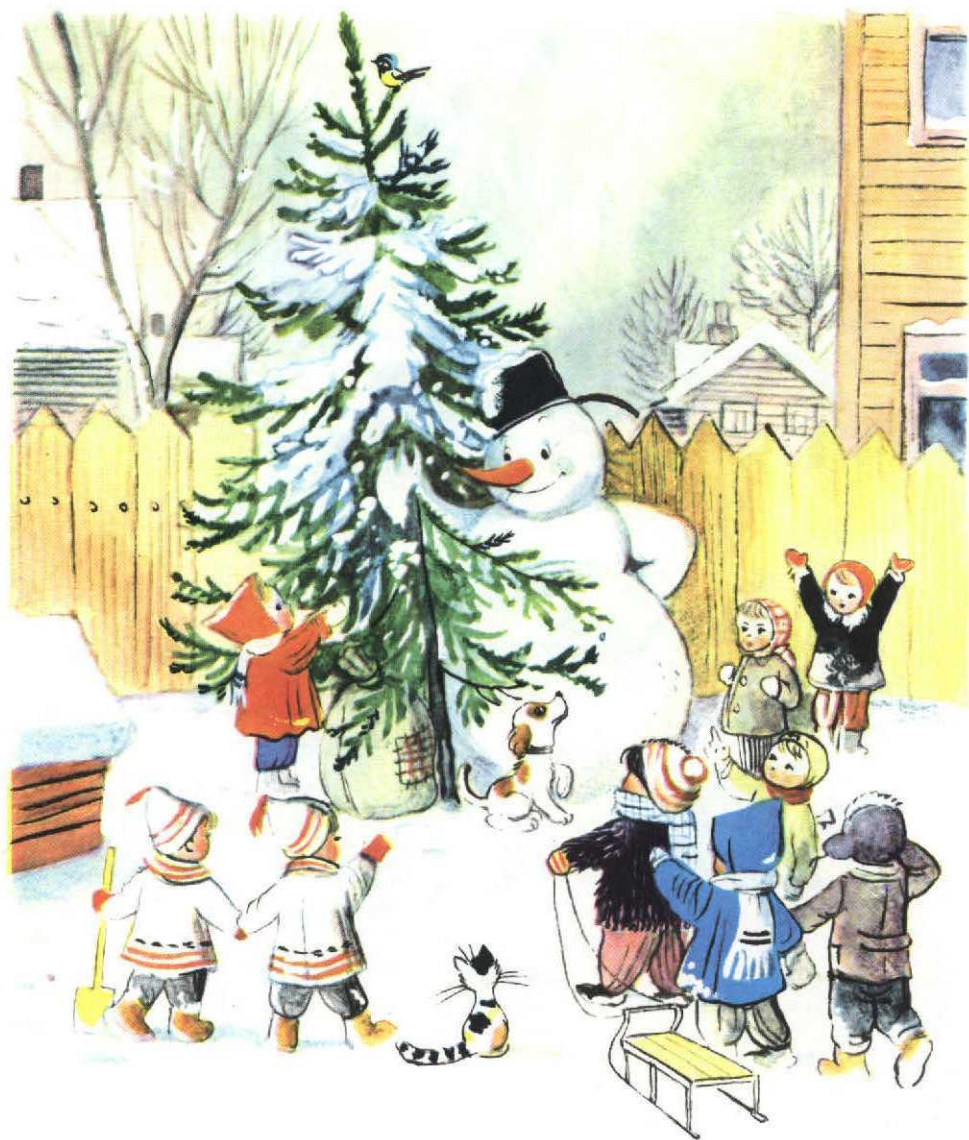

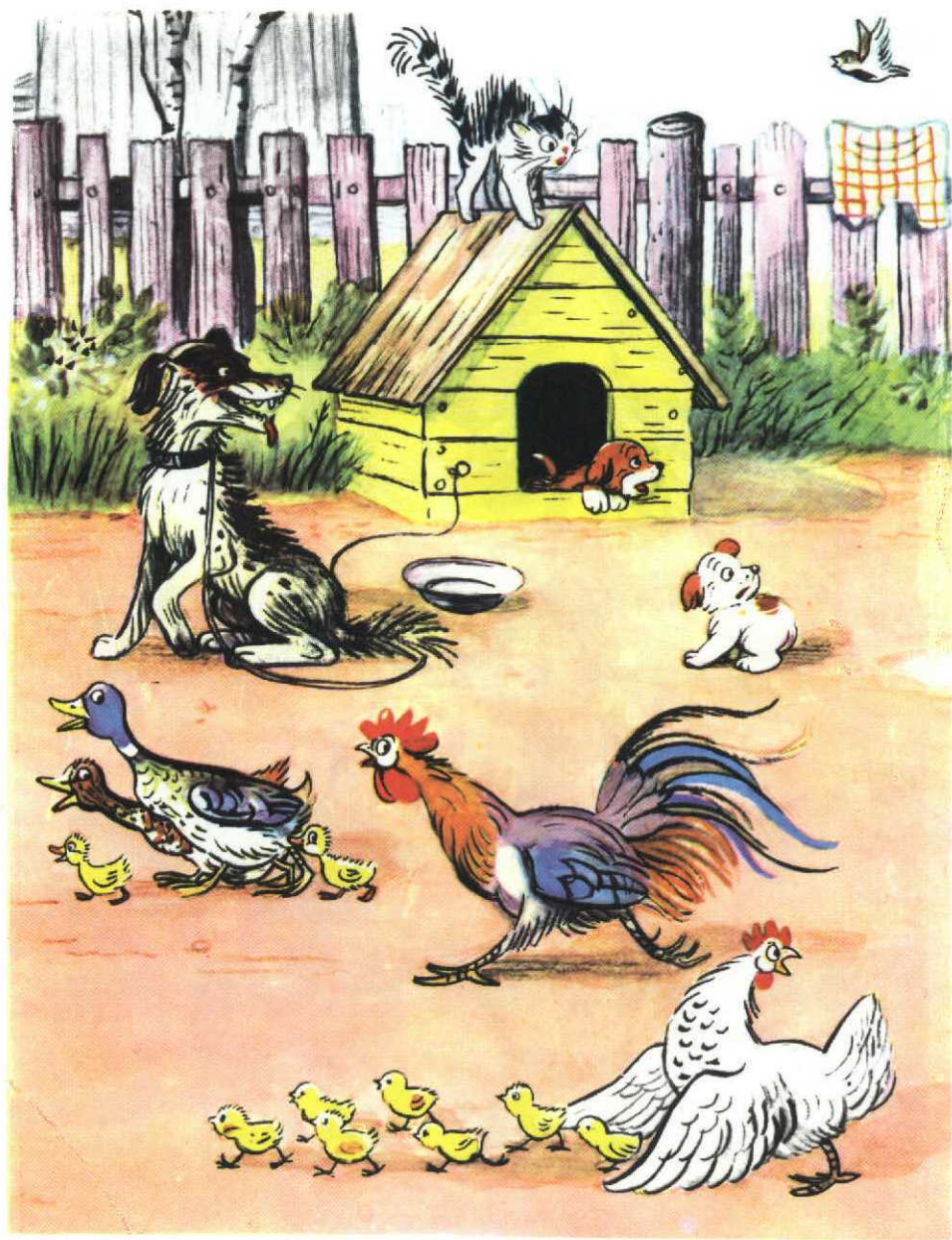
Toți au sărit să-i ia apărarea Omului de Zăpadă, povestind ce i s-a întâmplat. Moș Gerilă i-a dat atunci sania sa, iar Omul de Zăpadă a pornit degrabă cu bradul la copii.

Ursul s-a întors acasă, să-și continue somnul pînă în primăvară.

Dimineața, Omul de Zăpadă se afla tot pe vechiu-i loc, dar în brațe ținea acum, în loc de scrisoare, un brad.

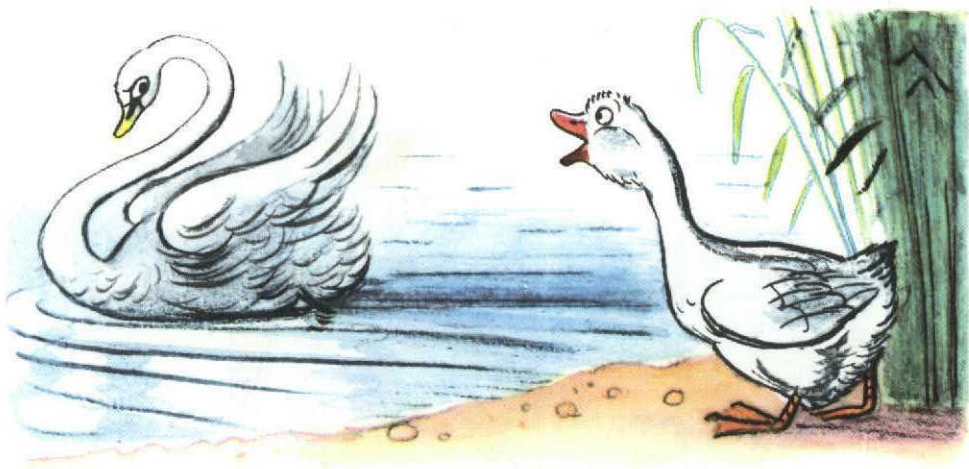

CE
pasăre

MAI

ESTE ȘI ASTA?

Era odată un Gîscan.
 Și era el tare prostănac și invidios.
 Pizmuia pe toată lumea, se certa cu oricine
 și la toți se răstea . . . ceilalți dădeau din cap
 și ziceau:

— Zi-i Gîscan și, lasă-l! . . .

Odată, Gîscanul a văzut la iaz o Lebădă.

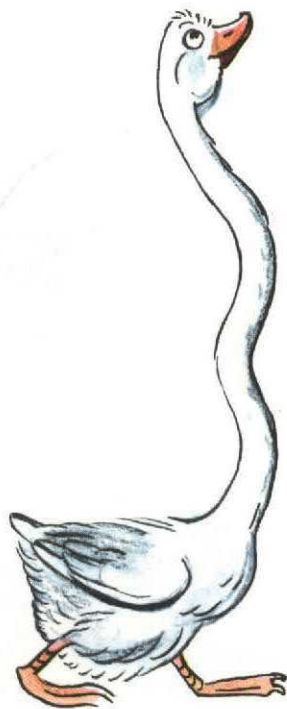
Și i-a plăcut gîtul lung al lebedei.

„Uite — îți zice el — să am un gît ca ăsta!“

Și o rugă pe Lebădă:

— Hai să facem schimb. Îți dau gîtul meu,
 mi-l dai pe-al tău.

A stat Lebăda o clipă pe gînduri și s-a învoit.
 Au făcut schimbul.

Merge Gîscanul cu gîtul lung de lebădă și nu știe cum să-l poarte. Ba îl răsuțește, ba îl lungește, ba îl face colac — oricum tot îl stînjenește.

Un Pelican l-a văzut și a început să rîdă:

— Tu — zice — nu ești nici Gîscan, nici Lebădă! Ho-ho-ho!

Gîscanul s-a supărat, a dat să sîsîie, dar a băgat de seamă ciocul cu un sac mare al pelicanului.

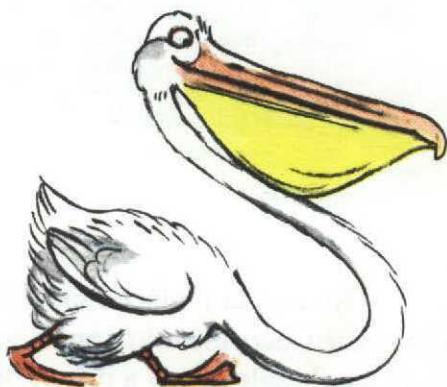
„Uite un așa plisc cu sac mare să am!“ — a gîndit Gîscanul.

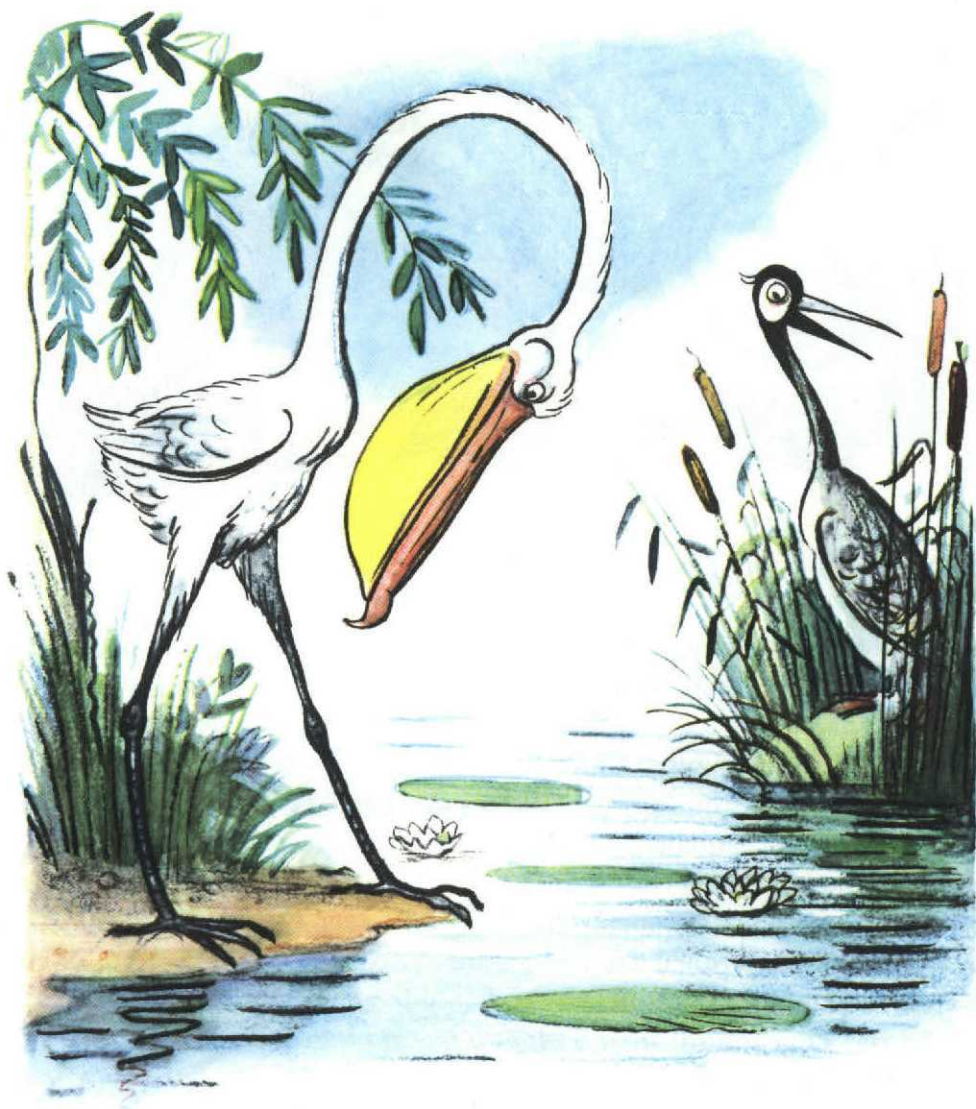
Și-i zise Pelicanului:

— Hai să facem schimb: îți dau pliscul meu roșu, îmi dai pliscul tău cu sac.

A rîs Pelicanul, dar s-a învoit.

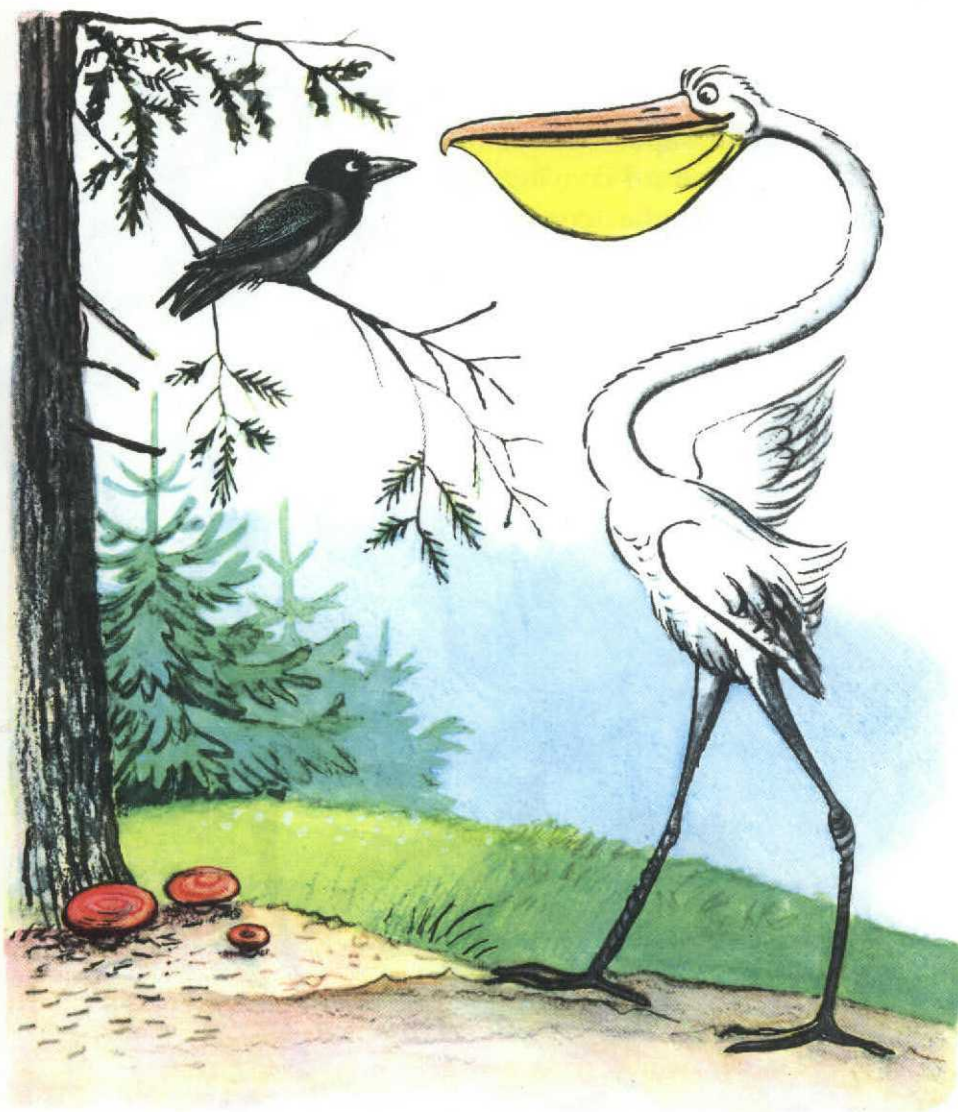
Au făcut schimbul.

Gîscanului îi plăcea să facă astfel de schimburi.

Cu Cocorul, Gîscanul a schimbat picioarele: și-a dat picioarele cu labele sale late și a primit picioarele subțiri ale cocorului.

Cu Cioara și-a schimbat aripile sale mari, albe cu aripile ei mici și negre.

I-a trebuit apoi Gîscanului
mult timp pentru a-l convinge pe
Păun să-și schimbe coada viu
colorată cu o coadă în trei pene . . .

Dar l-a convins.

Iar Cocosul, fire bună, i-a
dăruit Gîscanului creasta și
bărbia sa, iar prin înțelegere și
„cucurigu“ . . .

Acum Gîscanul nu mai semăna
cu nici o pasăre.

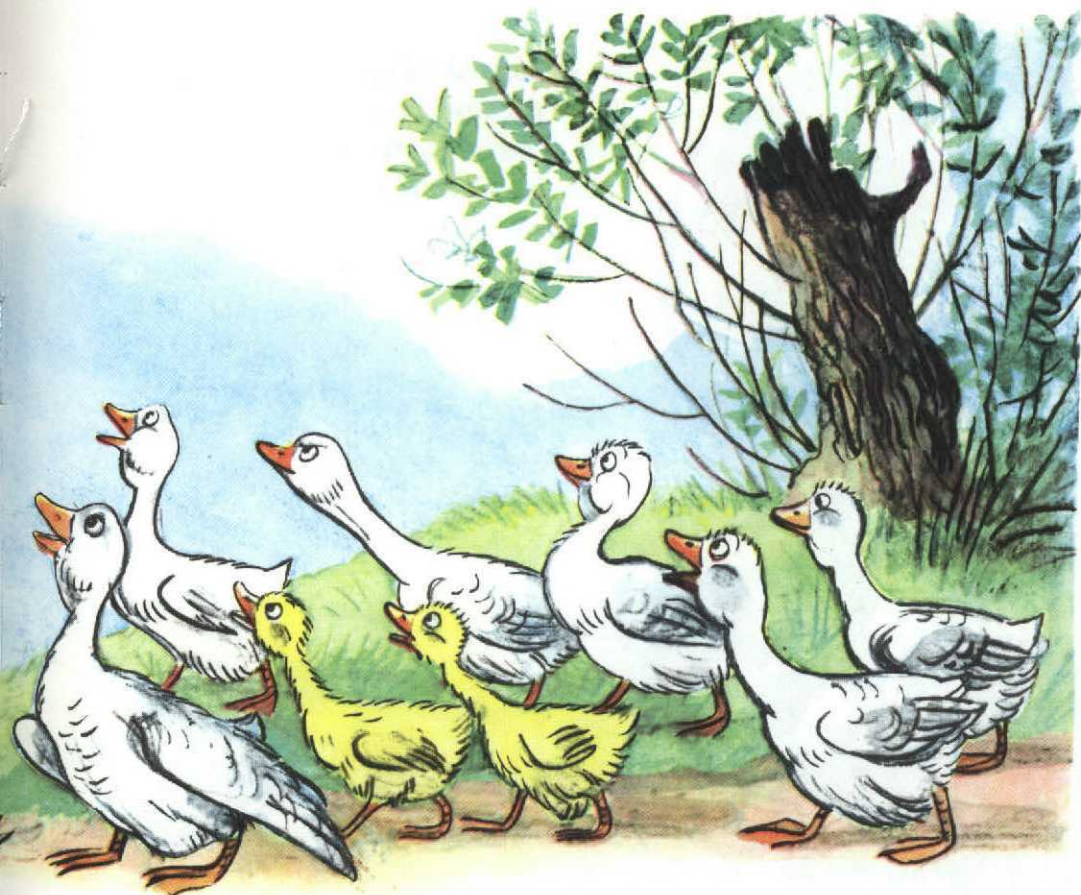

Gîscanul pășește pe picioarele-i de cocor, dă fără rost din aripile-i de cioară, și își răsucesce în toate părțile gîtul de lebădă.

În cale, îi iese un cîrd de gîște.

— Ga-ga-ga! Ce pasăre mai este și asta? — se miră ele.

— Sînt Gîscan! — a strigat Gîscanul, bătînd din aripile de cioară, întinzîndu-și gîtul de lebădă și slobozind cît îl ținea gîtul de pelican un „Cu-cu-ri-gu-u!”. Eu sînt cel mai grozav!

— Fie, dacă ești gîscan, hai cu noi! — i-au zis gîștele.

Au plecat gîștele la pajiște,
iar Gîscanul, cu ele.

Toate gîștele ciugulesc iarbă,
numai Gîscanul tot plescăie din
pliscul său cu sac, dar nu poate
de fel să ciugulească și el.

Au plecat gîștele la iaz să se
scalde, Gîscanul — cu ele.

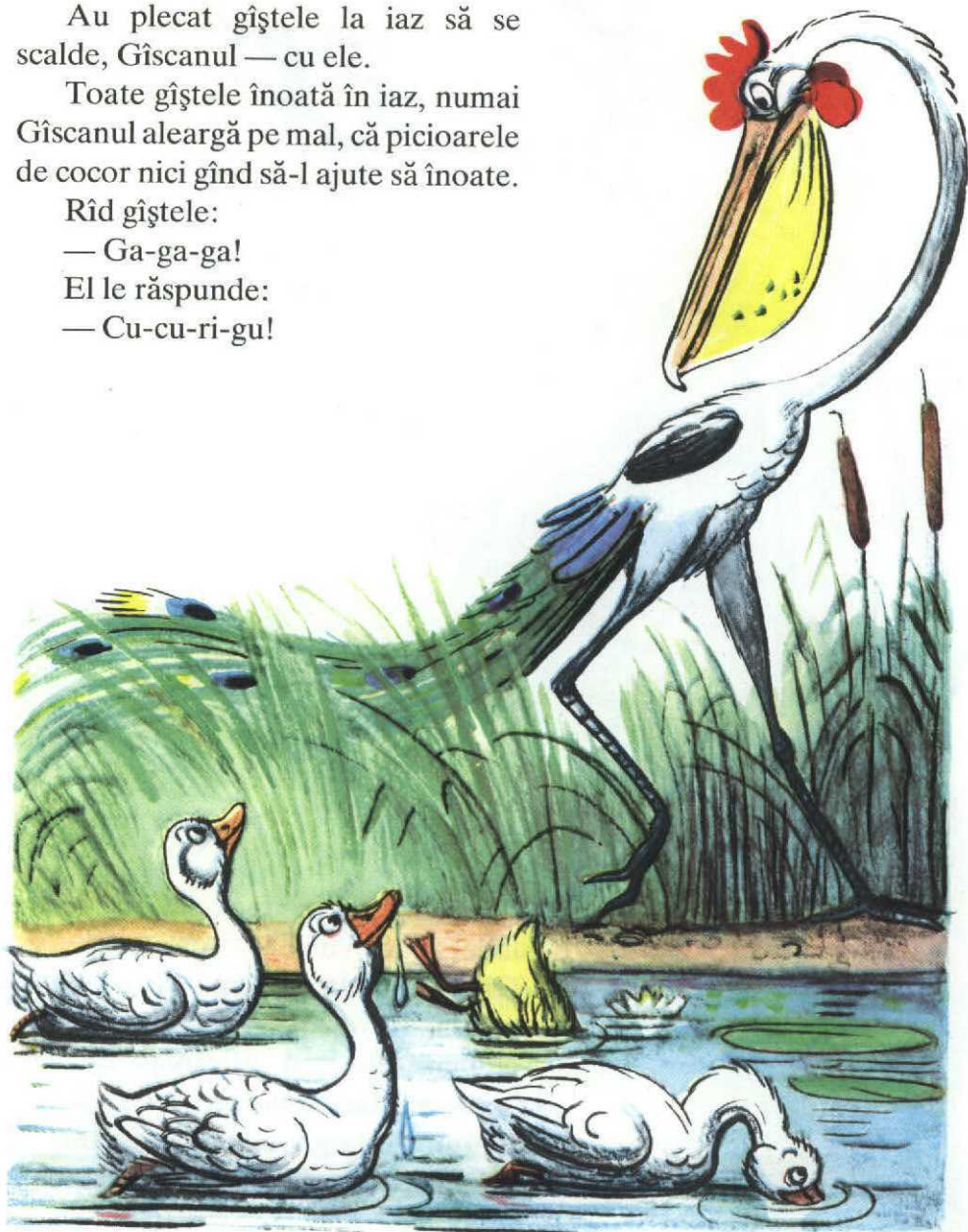
Toate gîștele înoată în iaz, numai
Gîscanul aleargă pe mal, că picioarele
de cocor nici gînd să-l ajute să înoate.

Rîd gîștele:

— Ga-ga-ga!

El le răspunde:

— Cu-cu-ri-gu!

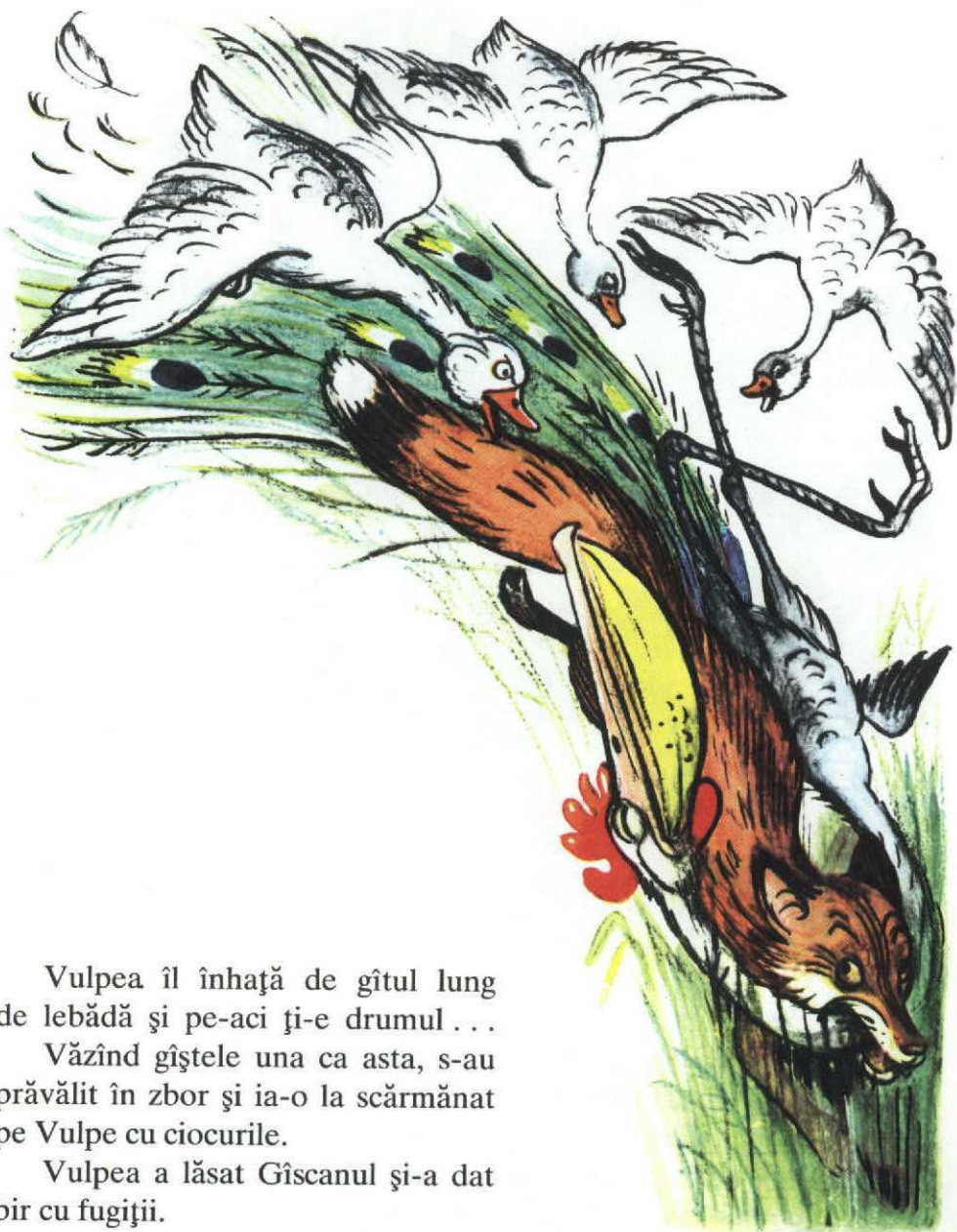

Au ieșit găștele pe mal, dar aici, te miri
de unde, apare Vulpea!

Găștele au dat un țipăt și și-au luat
zborul.

Numai Gîscanul a rămas de unul
singur — aripile de cioară nu-l ajută să-și
ia zborul. Aleargă el pe picioarele de
cocor, dar coada de păun i se încurcă în
stufăriș . . .

Vulpea îl înhață de gîtul lung
de lebădă și pe-aci ți-e drumul . . .

Văzînd gîștele una ca asta, s-au
prăvălit în zbor și ia-o la scărmanat
pe Vulpe cu ciocurile.

Vulpea a lăsat Gîscanul și-a dat
bir cu fugiții.

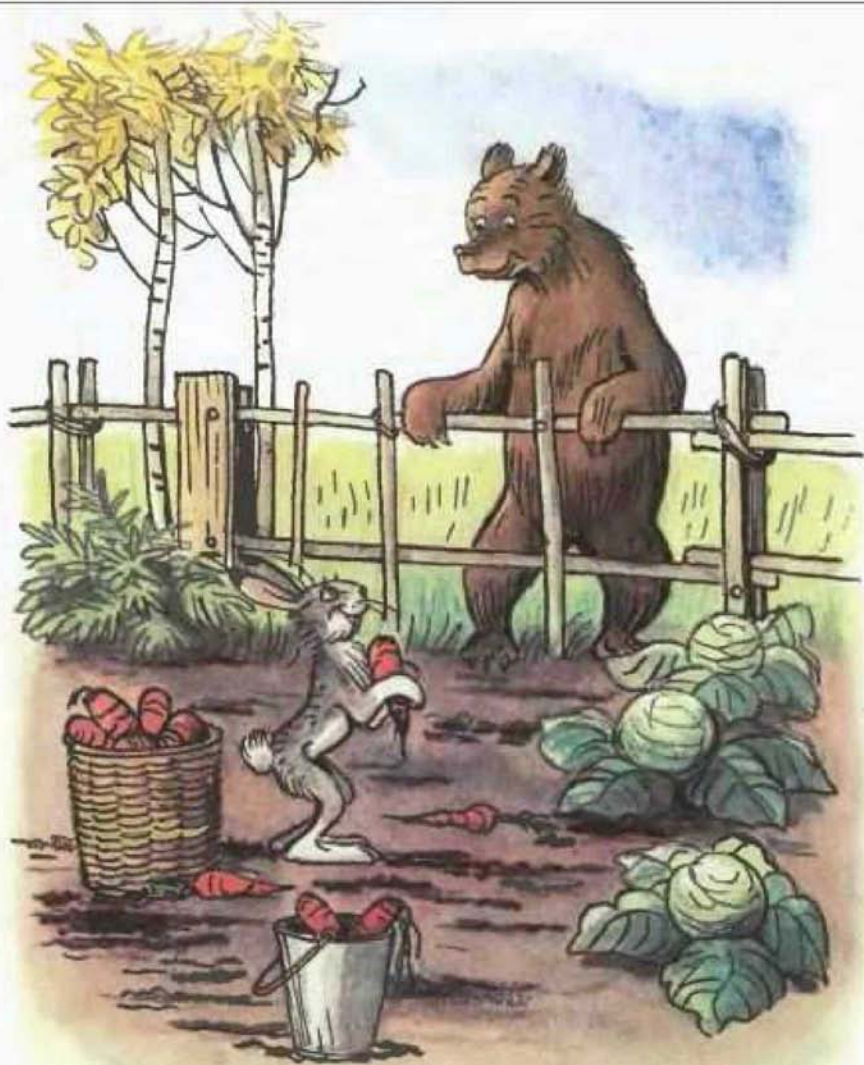

— Vă mulțumesc, găștelor, că m-ați salvat! — le-a zis Gîscanul.
De acum știu ce-am de făcut.

A mers la Lebădă și i-a înapoiat gîtul lung, Pelicanului i-a înapoiat
pliscul cu sac mare, Cocorului — picioarele subțiri, Ciorii — aripile
negre, Păunului — coada viu colorată ca un evantai.

Iar Cocoșului, fire bună, creasta, bărbia, și „cucurigu“.
Și Gîscanul a devenit un gîscan ca toți ceilalți.
Numai că acum este inteligent și nu mai invidiază pe nimeni.
Și-am încălecat pe-o roată
Și v-am spus povestea Gîscanului
Toată!

MOȘ MARTIN

- A intrat ursul la iepure în grădină și întreabă:
- Ce mai faci iepurașule?
 - Iată, scot morcovi, moș Martine.
 - Dar sunt buni morcovii?
 - Buni, moș Martine, numai că trebuie scoși din pământ.
 - Și mie-mi trebuiesc morcovi, - a spus ursul, -
- și chiar rezerve pentru iarnă ...
- Pentru sănătatea ta, moș Martine! Ia câți vrei!
- A scuipat ursul în labe și s-a apucat să scoată morcovi, astfel că sărea țărâna în toate părțile...

Deodată a sosit ariciul și un morcov i-a ajuns direct în cap și i s-a înfipt în țepi.

- Câtă nerușinare! - a strigat ariciul. - Ce se întâmplă aici?

- Scoatem morcovi! - a strigat ursul. - Dar tu încotro mergi, Cap Țepos?!

- Eu merg în pădure, după vreascuri și hribi albi!

- Iată, hribi – e o idee bună! – s-a bucurat ursul. – Mie îmi trebuiesc rezerve pentru iarnă. Mergem după vreascuri și după hribi albi!
- Moș Martine, – a spus iepurele, - cum stăm cu morcovii?

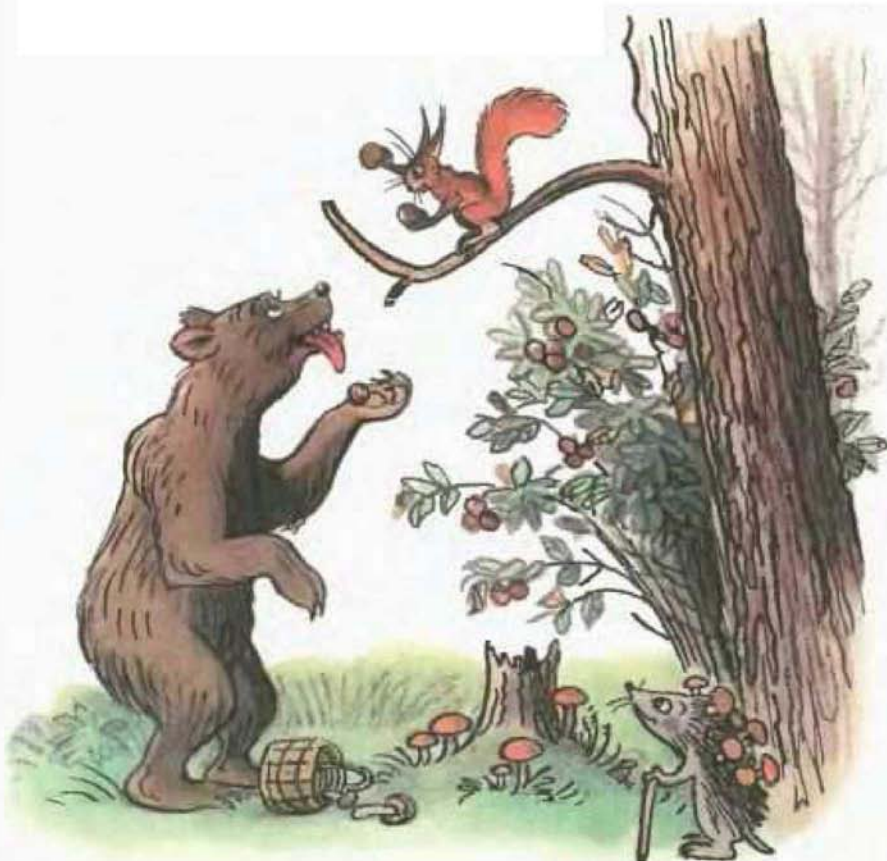
- Morcovi, morcovi ... – a mârâit ursul. –
mănâncă singur, că mie îmi plac hribii albi!
Și a plecat după arici în pădure.

Merge ariciul prin pădure, să adune hribi și îi pune în țepi, însă neîndemânaticul urs mai mult îi calcă.

Veverița din copac îi strigă:

- Ce faci Moș Martine, rupi totul în calea ta?

- Iată, culeg hribi – îmi fac rezerve pentru iarnă, -
răspunse ursul!

- Ce faci tu cu ciupercile alea? - murmură veverița, - mai bine încearcă nuci, alune.

A cerut ursul nuci, și i-a plăcut foarte mult.

- Iată, asta-i treabă bună! Eu le voi culege imediat, dintr-o mișcare. Iaca așa!

A apucat ursul cu labele o tufă întreagă plină cu alune coapte, a smuls-o din pământ și a pus-o în spinare. Văzându-l ariciul, a hotărât să se descurce singur.

Apoi ursul s-a întâlnit cu pisica cu undițele.
- Încotro te duci, pisico? – a oprit-o ursul.
- La pescuit, Moș Martine. Vreau să le duc pisicuțelor
pește prins cu undița.
- Pește? Da mie îmi place peștele, zise ursul
apropiindu-se. – Îmi place să am pește de rezervă
pentru iarnă.
- Păi atunci să mergem! Eu am o undiță de rezervă, -
spuse pisica.

Și porniră la pescuit!

Deodată pisica întreabă:

- Stai! Dar ce facem cu nucile și alunele tale, Moș Martine?

- Ce nuci, ce alune! ... Mărunțișuri. Hai mai repede să prindem pește, mie îmi trebuie mult pentru iarnă.

Au sosit la râu.

Numai ce au aruncat undițele – că s-au trezit cu vulpea lângă ei!

Îi spune ursului, râzându-i în nas:

- Te ocupi cu lucruri mărunte, Moș Martine.

- Cum adică lucruri mărunte? - s-a supărat ursul. - Mie-mi trebuie rezerve de pește pentru iarnă.

- Și crezi că vei prinde mult pește?

- Și ce-i așa plăcut ca toată iarna să ronțai pește? Mai bine îți propun să faci altă treabă. Toată iarna ai să-mi mulțumești.
- Și care-i treaba asta? - a întrebat ursul.
- Păi, hai în sat să aducem găini și rațe.
- Găini? Rațe? Hai mai repede! - s-a bucurat ursul și a aruncat undița.

- Moș Martine, uite ai prins un pește! - strigă pisica.
- Nu-mi mai trebuie pește. Mă duc după găini, - a mormăit ursul și a plecat după vulpe.

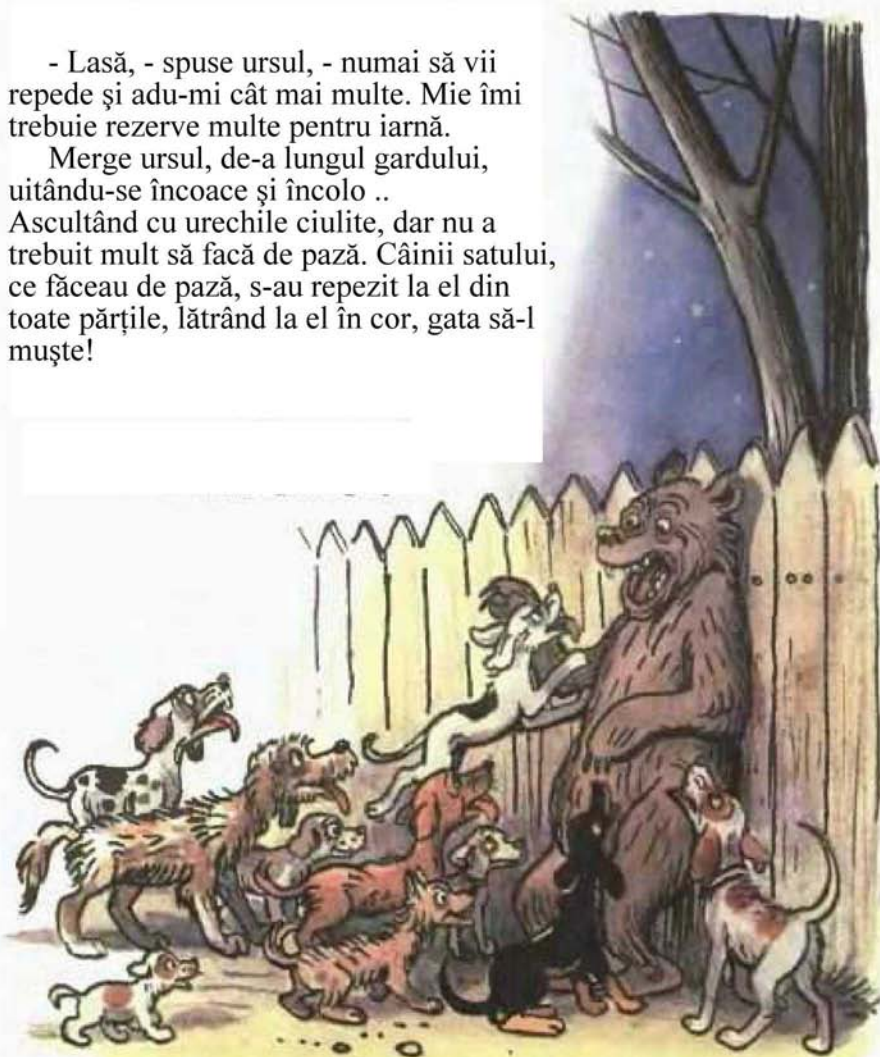

Când s-a întunecat, ursul și vulpea au pornit către sat după păsări.
Vulpea a dat la o parte o scândură de gard și i-a spus încet:
- Tu, Moș Martine, stai de pază aici, iar eu îți aduc găini și
rațe, câte vei dori.

- Lasă, - spuse ursul, - numai să vii repede și adu-mi cât mai multe. Mie îmi trebuie rezerve multe pentru iarnă.

Merge ursul, de-a lungul gardului, uitându-se înapoi și încolo .. Ascultând cu urechile ciulite, dar nu a trebuit mult să facă de pază. Câinii satului, ce făceau de pază, s-au repezit la el din toate părțile, lătrând la el în cor, gata să-l muște!

A uita ursul de găini, de rațe, de vulpea șireată
și a luat-o la fugă, cât îl ținea picioarele ...

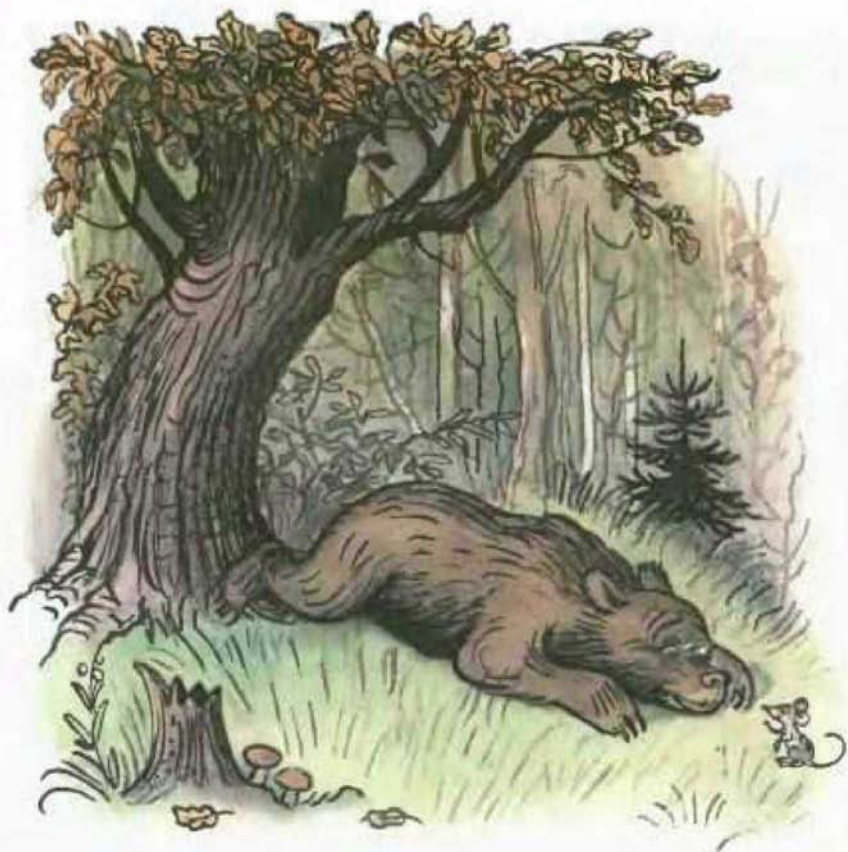
Câinii, au luat-o cu toți, după urs. Așa l-au
fugărit pe bietul urs până în pădure.

În timpul acesta, vulpea cu toată prada a ieșit,
cât ai clipi, din cotețul de păsări și pe-acî ți-e
drumul, cumătră!

A doua zi dimineață, ursul stătea sub un copac și gemea ...
Un șoricel văzându-l pe urs se oprește.
- Ce-i cu tine Moș Martine?

- Ce să fie, iată câinii ... Ieri, o clipă numai și era gata să-mi ia și pielea de pe mine.

- Câinii? Asta nu-i bine, - a glăsuț șoricelul.

- Eu am vrut, înțelegi, să-mi fac rezerve pentru iarnă ...

- Rezerve – asta-i bine, - spuse șoricelul.

- Eu și morcovi am scos, și ciuperci am cules, și nuci am strâns, și pește am prins, după găini m-am dus ...

- Ai fost și după găini? Asta nu e rău, - glăsuț șorocelul.

- Totul am făcut, și iată-mă, am rămas, cu labele goale ...

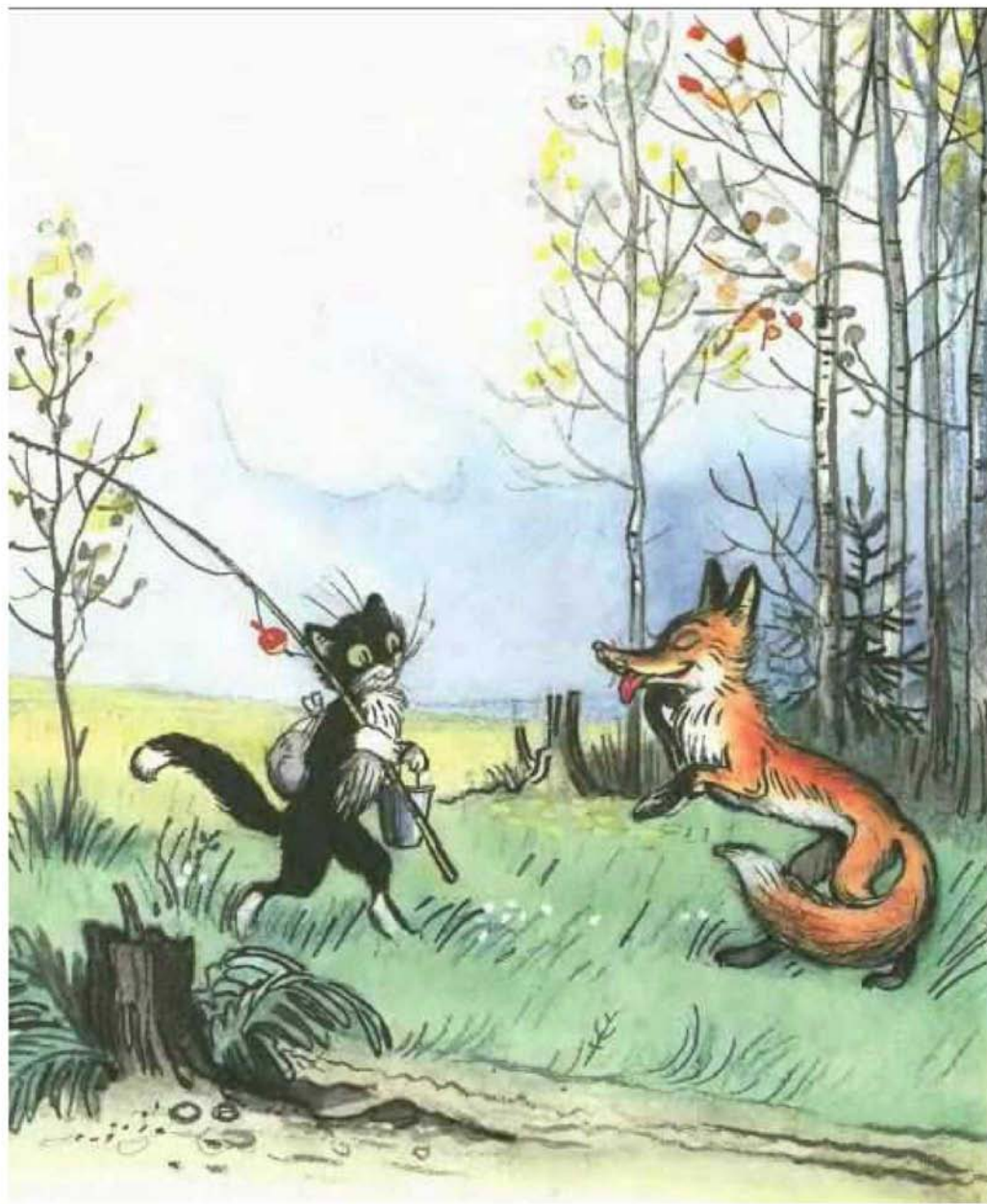
- Ce-i de făcut acum, ce vei face, Moș Martine? - a întrebat șoricelul.

- Nu mai pot face nimic, - spuse ursul. Iarna vine. Privesc la bârlog, până la primăvară îmi voi suga labele ...

- Ei, Moș Martine! ... - spuse șoricelul. Ar fi vrut să mai spună ceva, dar a dat numai cu laba, a oftat și a fugit mai departe.

Dar ce ai putea să-i mai spui?

Motanul pescar

A plecat, odată motanul la pescuit la măginea pădurii și a întâlnit o vulpe.

Ridicând vulpea coada, i-a vorbit cu glas mieros:

- Bună ziua, motanule! Ce faci, te pregătești să prinzi pește?

- Da, iată că mă duc să prind pește pentru puișorii mei.

Vulpea lăsă ochii în jos și întrebă încet:

- Îmi dai și mie un pește? M-am săturat de găini și rațe ...

A râs motanul:

- Așa va fi. Primul pește ți-l dau ție.

- Deja nu știu cum să-ți mulțumesc.

- Lasă, lasă.

Motanul o porni mai departe, iar vulpea alergând după ea, vorbea în șoaptă:

- Primul pește este al meu, primul pește este al meu...

Abia au ieșit din pădurea deasă că se și întâlniră cu un lup mare, gri și zburlit.

- Salut, frățioare! - zise lupul. - La pescuit te duci?
- Da, iată că vreau să-mi hrănesc puișorii ...
- Dar mie, ... îmi dai și mie măcar un pește frățioare? M-am săturat de oi și capre ...

Râse motanul:

- Bine, bine. Primul pește îl dăm vulpii, iar al doilea ție!
- Bravo, frățioare! Mulțumesc!
- Lasă, lasă ...

Și toți au plecat mai departe, către râu. Merge motanul prin pădure, după el vulpea Țopăia și zicea în sine ei: «primul pește este al meu, primul pește este al meu!», iar în urma lor, lupul mârâia: «al doilea este al meu, al doilea este al meu ...»!

Deodată apare și ursul din pădure.

Văzând motanul cu undița, începu să mormăie:

- Ei, fiule! Ce faci – mergi să prinzi pește?

- Iată vreau să prind pentru puișorii mei ...

- Ascultă, fiule, nu-i dai și bătrânului tău urs un pește?

Să știi că mie îmi place peștele foarte mult. M-am săturat de boii și vacile cu copite și coarne...

Motanul a râs pe sub mustăți și i-a spus:

- Primul pește i l-am promis vulpii, al doilea lupului, iar al treilea pește va fi al tău.

- Fie și al treilea, numai să fie cel mai mare!

- De acord.

Și au plecat mai departe către râu.

În frunte mergea motanul, după el țopăia vulpea, apoi venea lupul, iar la urmă, legănându-se, mormăia ursul.

- Primul este al meu! - șoptea vulpea.

- Dar al doilea va fi al meu ... mârâia lupul.

- Iar al treilea, iată va fi al meu, mormăia ursul.

Astfel au ajuns cu toții la râu.

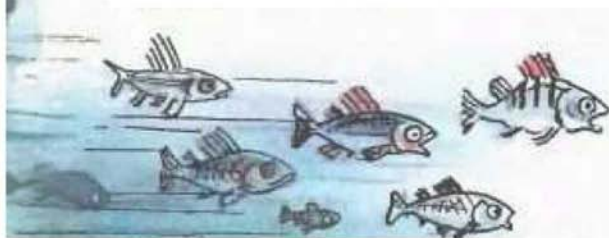

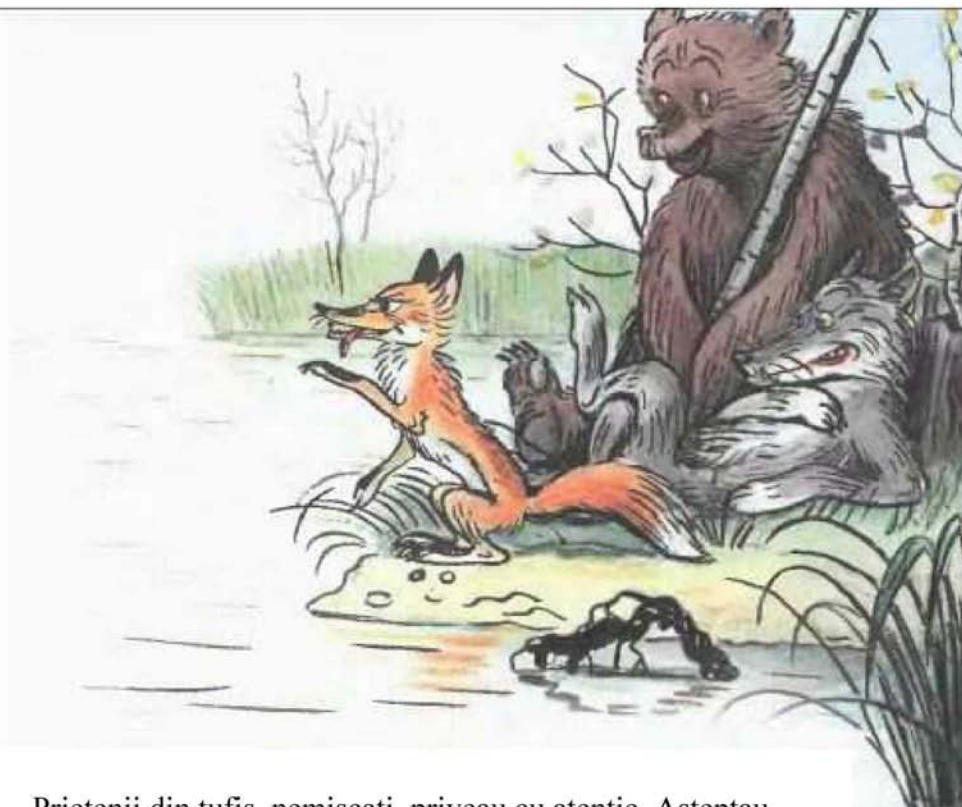

Motanul a pregătit un sac, alături a așezat o găleată, a luat, apoi, undița s-o pregătească.

Vulpea, lupul și ursul s-au așezat în tufiș și-și așteptau fiecare porția de pește promisă.

A pregătit motanul undița, a pus o rămă în cârlig și l-a aruncat în apă, apoi s-a pus pe așteptat.

Prietenii din tufiș, nemișcați, priveau cu atenție. Așteptau.

Vulpea șoptește:

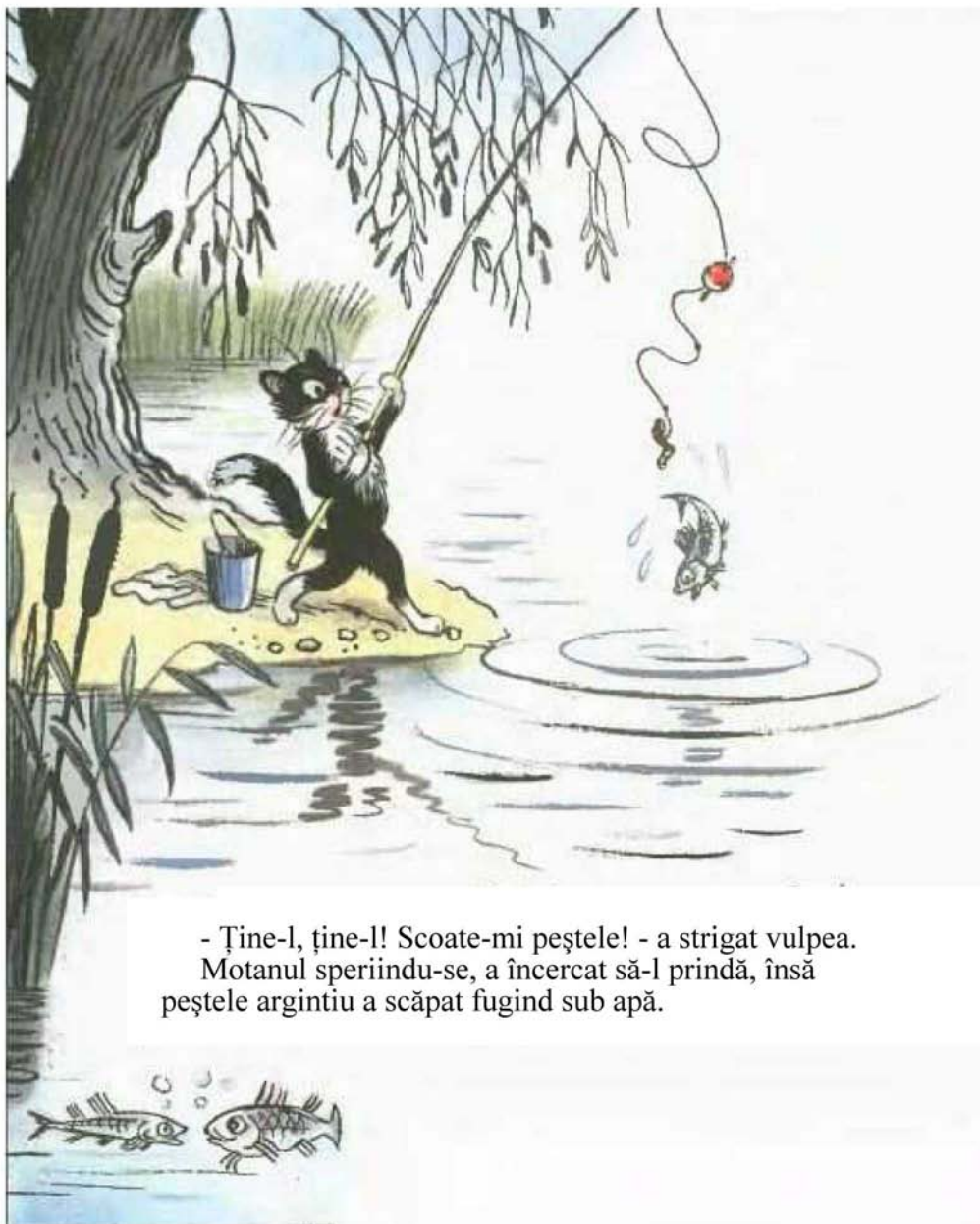
- Hai, prinde-te pește, și mare și mic ...

Și deodată undița se mișcă.

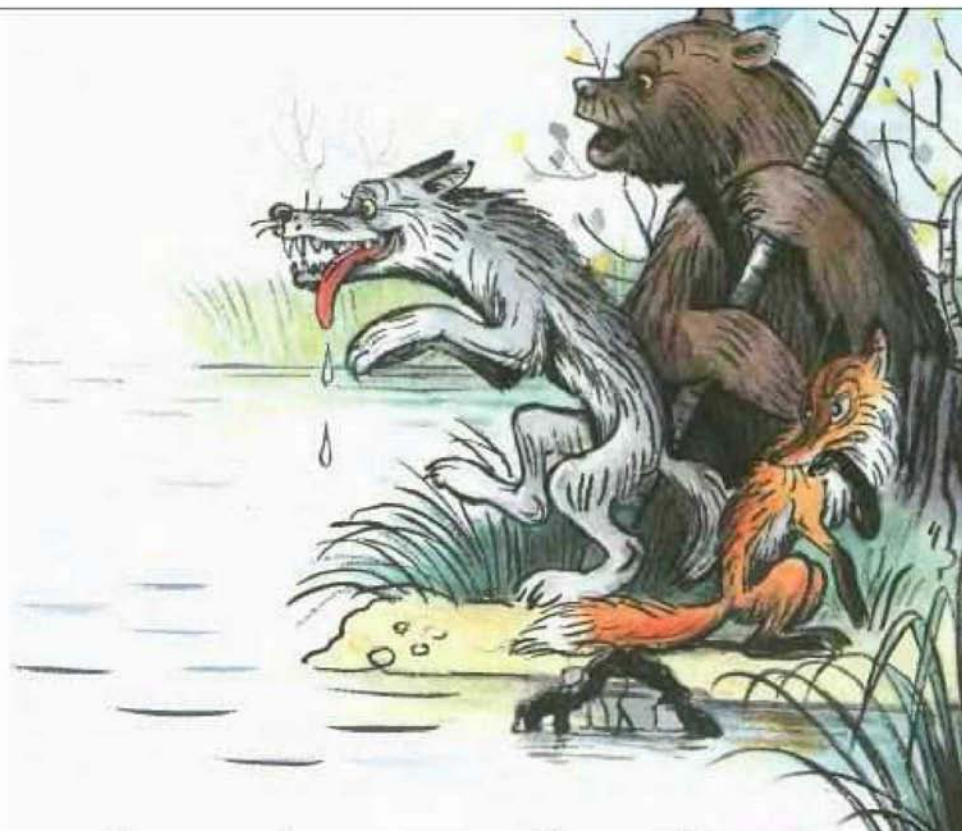
Vulpea tresări:

- Ah, peștele meu se zbate!

Prada prinsă a început să se zbată, să sară, stropind apa
în toate părțile ...

- Ține-l, ține-l! Scoate-mi peștele! - a strigat vulpea.
Motanul sperându-se, a încercat să-l prindă, însă
peștele argintiu a scăpat fugind sub apă.

- A scăpat! - a strigat lupul. S-a grăbit, nehibzuitul, ridicându-se ... Hai, acum e rândul meu! De data asta nu va scăpa!

A pus motanul un cârlig nou cu o rămă și a aruncat din nou undița.

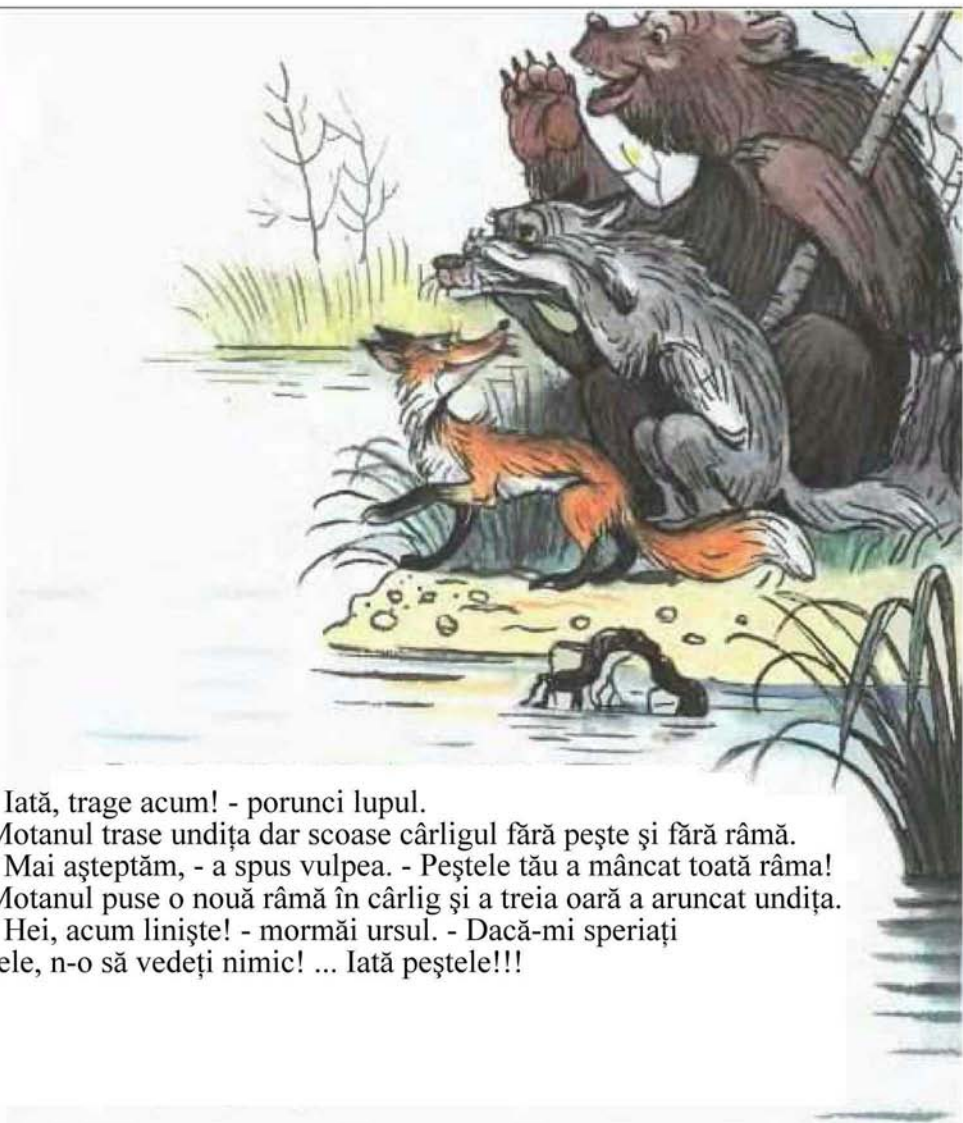
Își freacă lupul labele și zice:

- Hai, prinde-te pește, mare, cât mai mare ... Prinde-te ...

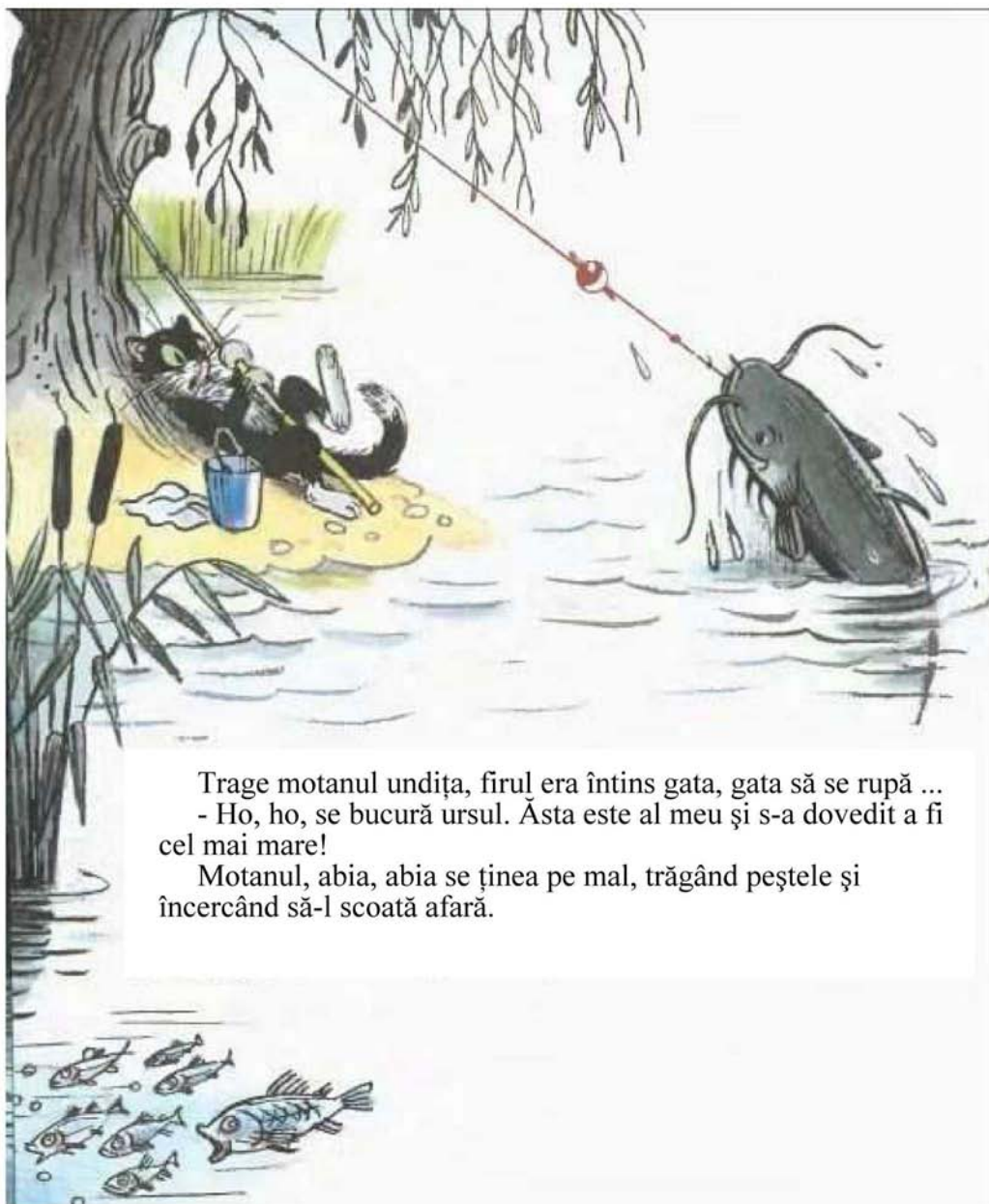

Exact atunci un pește se plimba în jurul momelii.
Motanul a întins laba, încercând să-l prindă în ghiare ...
- Nu mișca! - spuse lupul. Lasă peștele să se prindă
mai bine.
Motanul se opri așteptând să se prindă prada în cârlig.

- Iată, trage acum! - porunci lupul.
Motanul trase undița dar scoase cârligul fără pește și fără râmă.
- Mai așteptăm, - a spus vulpea. - Peștele tău a mâncat toată râmă!
Motanul puse o nouă râmă în cârlig și a treia oară a aruncat undița.
- Hei, acum liniște! - mormăi ursul. - Dacă-mi speriați
peștele, n-o să vedeți nimic! ... Iată peștele!!!

Trage motanul undița, firul era întins gata, gata să se rupă ...
- Ho, ho, se bucură ursul. Țsta este al meu și s-a dovedit a fi
cel mai mare!

Motanul, abia, abia se ținea pe mal, trăgând peștele și
încercând să-l scoată afară.

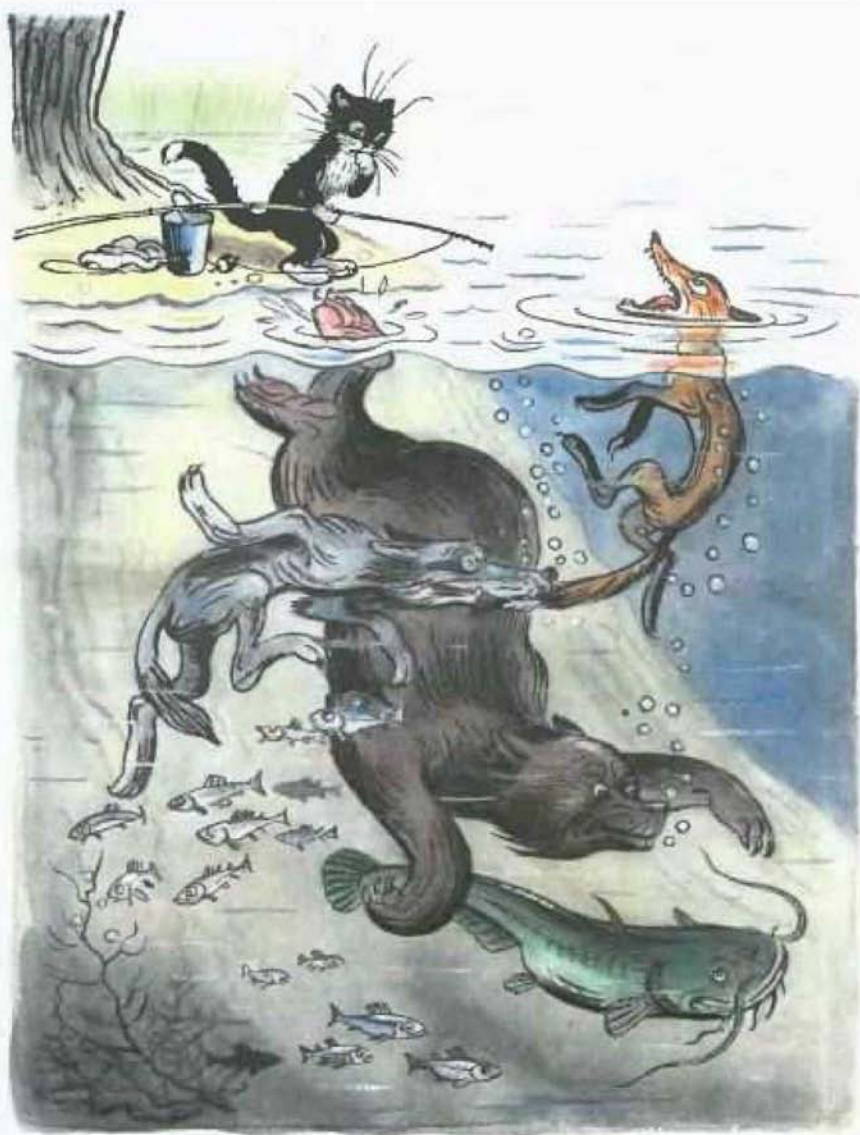

Iată că din apă, se arată o mutră mustăcioasă și ciudată ...

Iată un somn!

- Eu sunt prima, ăsta-i al meu! ... Nu vi-l dau!!! - și deodată vulpea se aruncă în apă.

- Nuuuu, vulpeo ... va fi al meu! - a strigat lupul și s-a aruncat după vulpe în apă.

Ursul de pe mal, strigă cât îl ține gura:

- Hoților! ... Tâlhărilor! ...

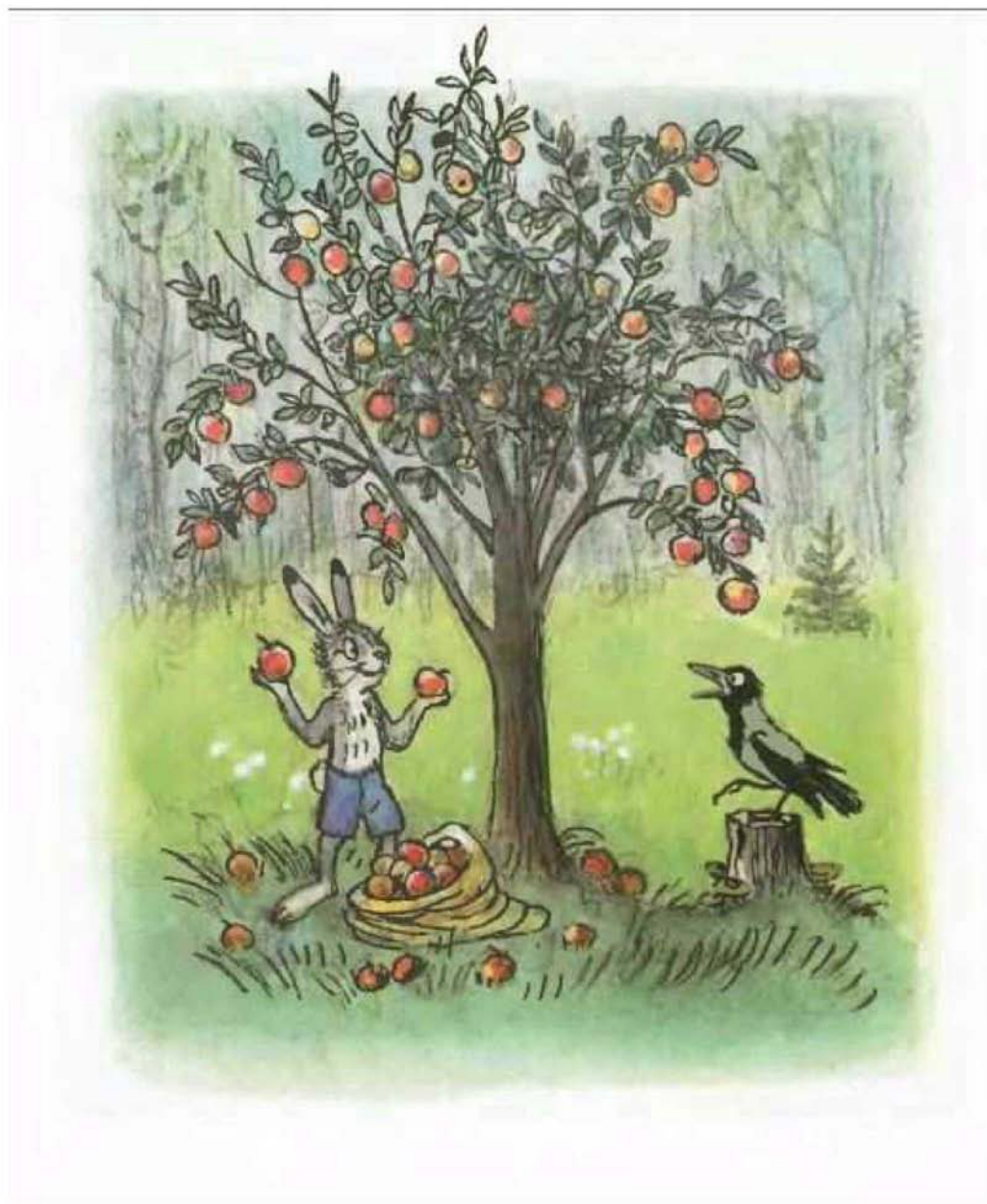
Dar în apă se ducea deja o luptă: lupul și vulpea își luau peștele unul de la altul.

Ursul nu se mai gândește mult și sare și el în apă.

Apă din râu ca într-un vas fierbe. Din când în când se vede când capul vulpei, când al lupului, când al ursului. De ce se luptau? - nu se știe. Peștele demult fugise.

A râs pisica pe sub mustăți, a luat undița și a plecat în alt loc să prindă pește, unde-i mai liniște și mai comod de pescuit.

Sacul cu mere

Merge iepurele cu un sac în pădure, să caute hribi și fructe pentru iepurașii lui, dar ca în ciudă, nu găsi nici ciuperci, nici hribi și nici fructe.

Când, deodată în mijlocul câmpiei verzi, văzu un măr sălbatic, plin de mere rumene în el și sub el. După ce se gândi ce să facă, a deschis sacul și a început să culeagă până ce l-a umplut cu mere.

O cioară zbură pe o creangă și începu să strige:

- Cra, cra, nerușinare, nu ai mai lăsat nici un măr pentru cei care vor mai poposi pe aici!

- În zadar strigi, îi spuse iepurele, aici sunt mere pentru o pădure întreagă. Dar acasă iepurașii mei sunt flămânzi.

A luat iepurele sacul plin cu mere. Sacul, însă, era prea greu - nu-l putea ridica. Cu mare greutate l-a cărat iepurele pe cărarea îngustă din pădure.

Și deodată capul i se lovi de ceva moale. Ridică, iepurele, capul și vede înaintea lui un urs.

- Ce ai tu în sac? - întrebă ursul.
Iepurele își veni în fire, a deschis
sacul și-i spuse:
- Iată ... mere ... servește-te, Moș Martine!
Ursul încearcă un măr.

- Se face răcoare, a zis ursul, luă cât o
sacoșă de mere și plecă în drumul lui.
Iepurele o porni, și el, spre casă.

Merge iepurele prin pădure și din toate părțile fug către el
veverițele și-i spun în cor:
- Dragă iepurașule, dă-ne și nouă câteva mere!
Ce putea face iepurele, a fost nevoit din nou să deschidă sacul.

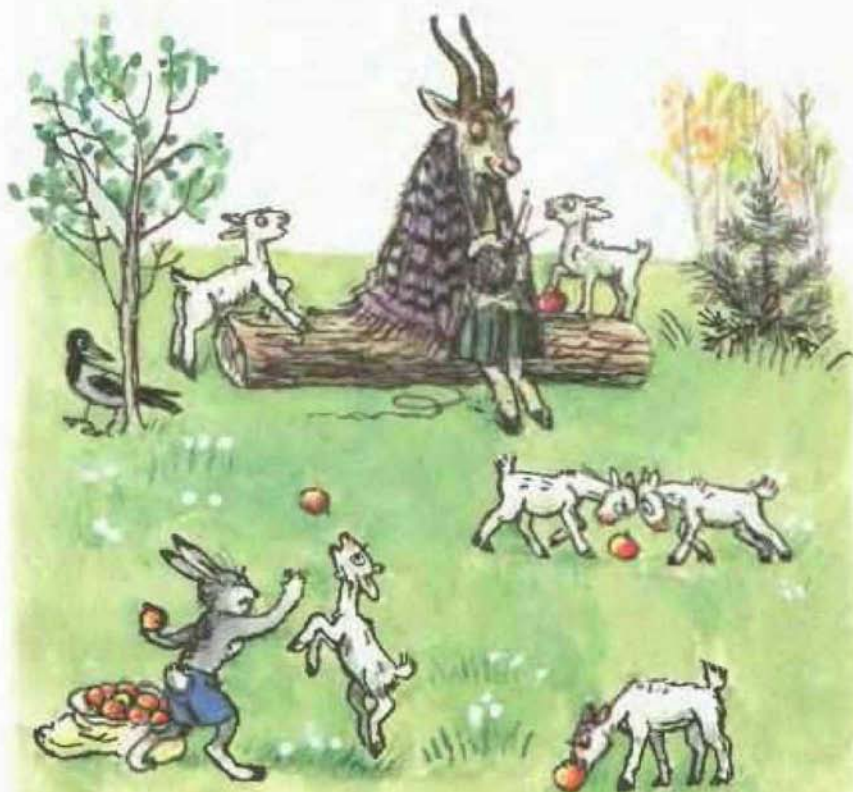
În drum spre casă, iepurele se întâlnește cu un mai vechi prieten al său, ariciul.

- Încotro te duci, cap țepos? - întrebă iepurele.

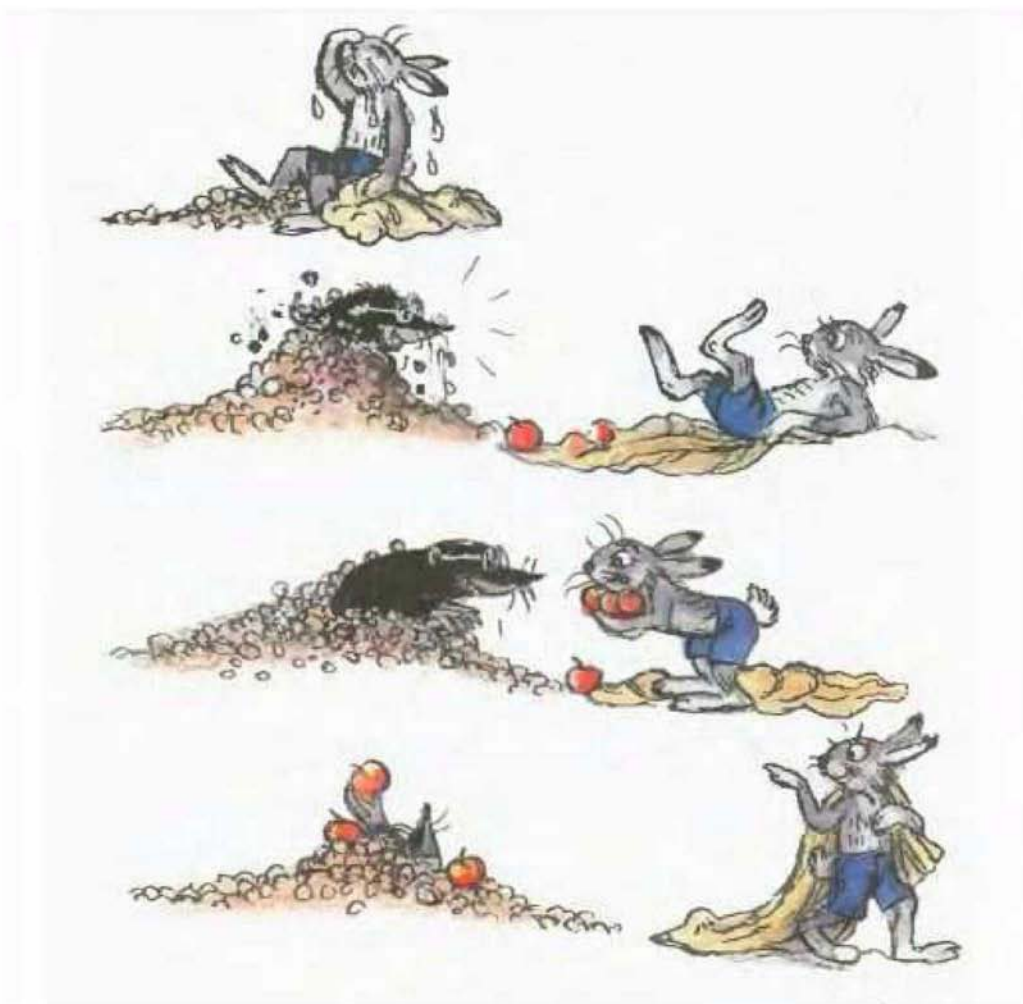
- Nu vezi, mă duc după ciuperci, să adun hribi, dar nu văd nicăieri. Coșul mi-i gol.

- Ia mai bine mere de la mine. Ia, nu te sfii, că am multe mere!
Și ariciul luă un coș plin cu mere.

Trecu iepurele printr-o poiană, unde era o capră cu iezii săi care se jucau. Iepurele le-a dat și lor din mere cât le-a trebuit. Merge, merge iepurele până a obosit. A dat de o buturugă și s-a așezat pe ea să se odihnească, când deodată ...

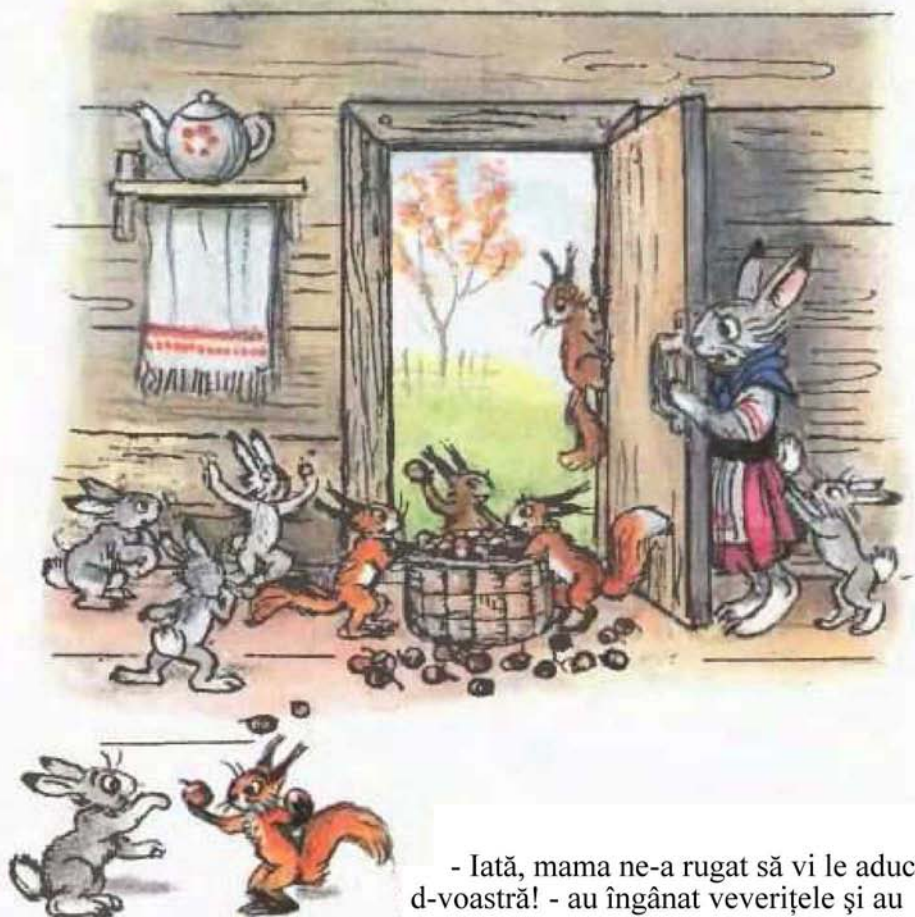
- Mulțumesc, iepurașule! - a spus cârțița și dispăru cu merele sub pământ.

Acasă, iepurele era de mult așteptat și ca să scurteze timpul, mama le spune iepurașilor flămânzi o poveste.

Dar iată, cineva a bătut la ușă ...

Ușa s-a deschis și în prag au apărut veverițe cu brațele pline de nuci.

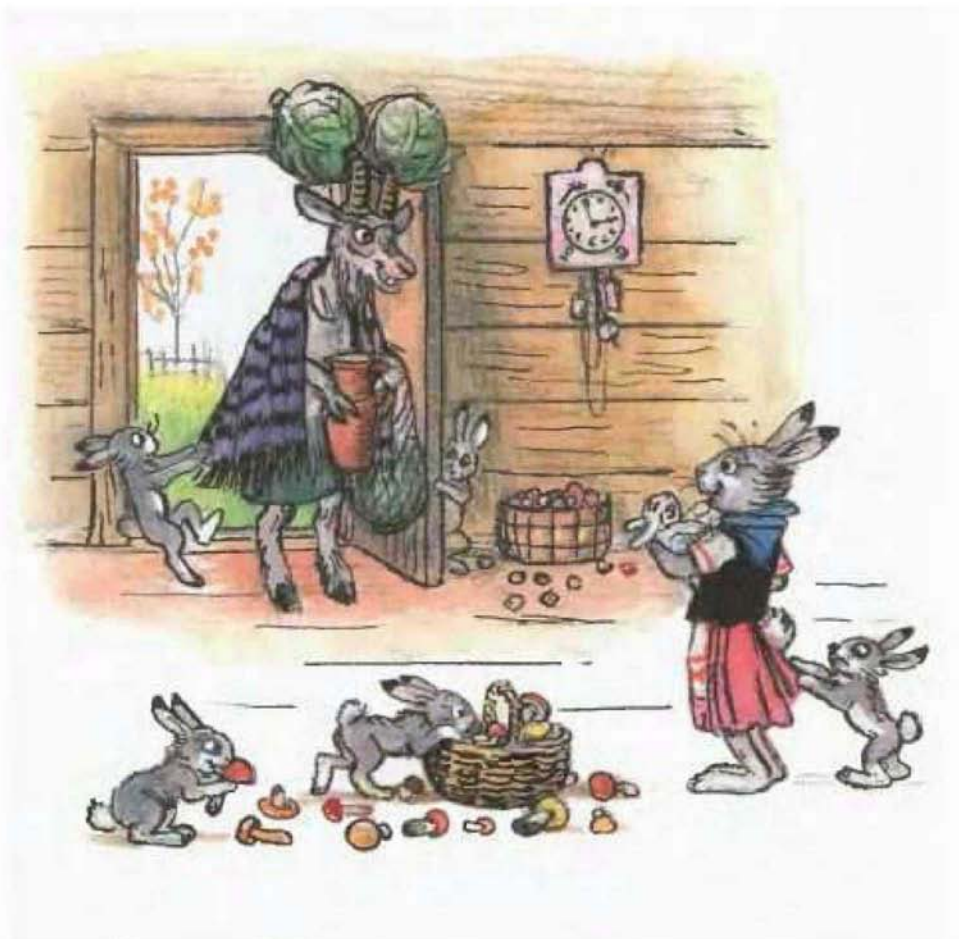

- Iată, mama ne-a rugat să vi le aducem
d-voastră! - au îngânat veverițele și au
fugit.
- Minunat ...! - șopti iepuroaica.

A sosit ariciul cu un coș plin de hribi.
- Stăpânul este acasă? - întreabă pe iepuroaică.
- Nu este. Cum s-a făcut dimineață a plecat și nu s-a întors încă.
Apoi ariciul plecă, dar coșul cu ciuperci rămase iepuroaicei.

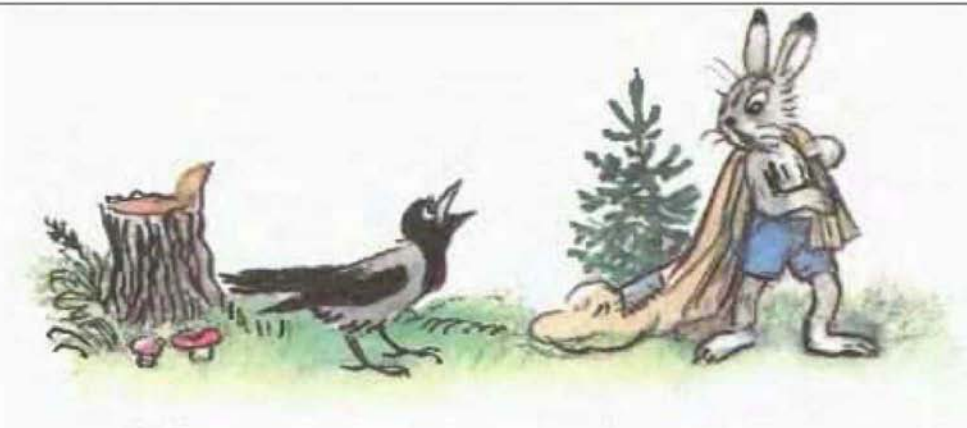

Veni și capra, și aduse varză și o oală cu lapte.
- Astea-s pentru copii voștri, - i-a spus iepuroaicei.
Și minunea a continuat ...

Cu lovituri ușoare s-a deschis capacul din podea, și s-a arătat capul cârțiței.

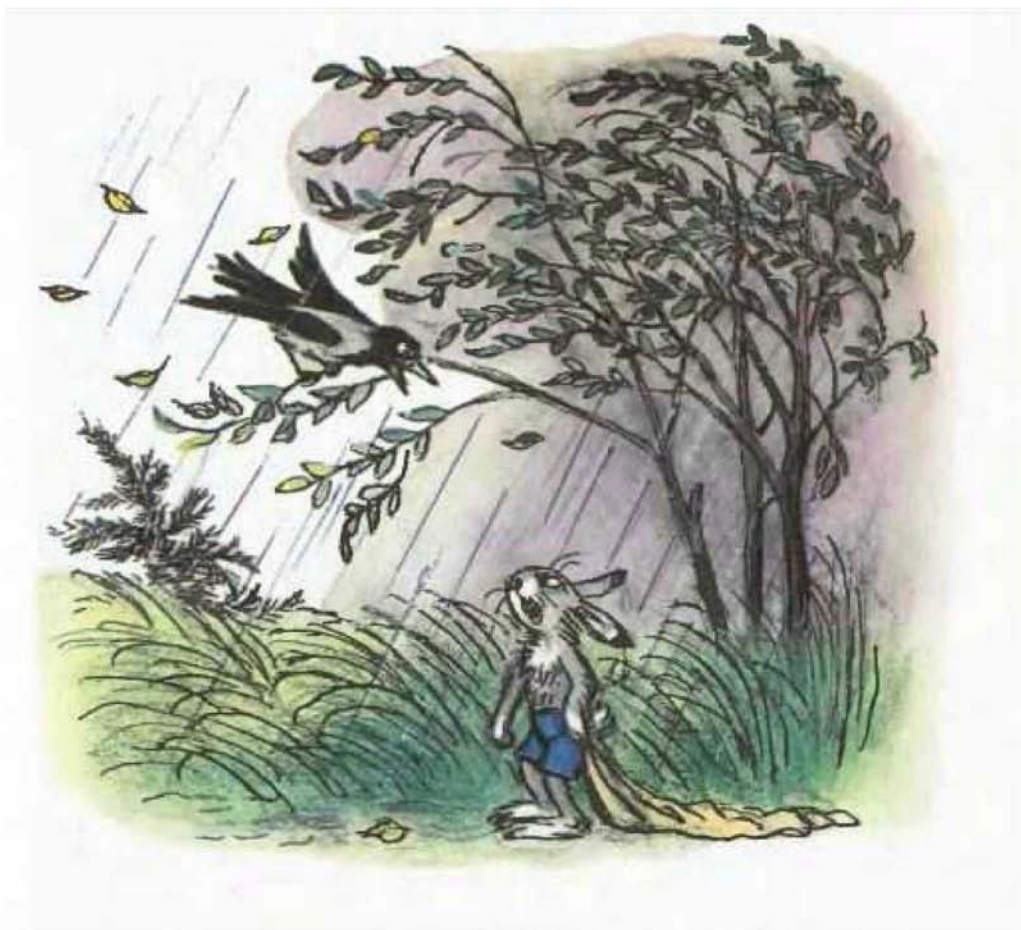
- Aceasta-i casa iepurelui? - a întrebat cârțița.
- Da, noi locuim aici, - a spus iepuroaica.
- Înseamnă că am ajuns unde trebuia! - s-a bucurat cârțița și a scos de sub pământ diferite legume: morcovi, cartofi, pătrunjel, sfeclă.
- Salut iepurașilor! - a strigat cârțița și a dispărut sub pământ.

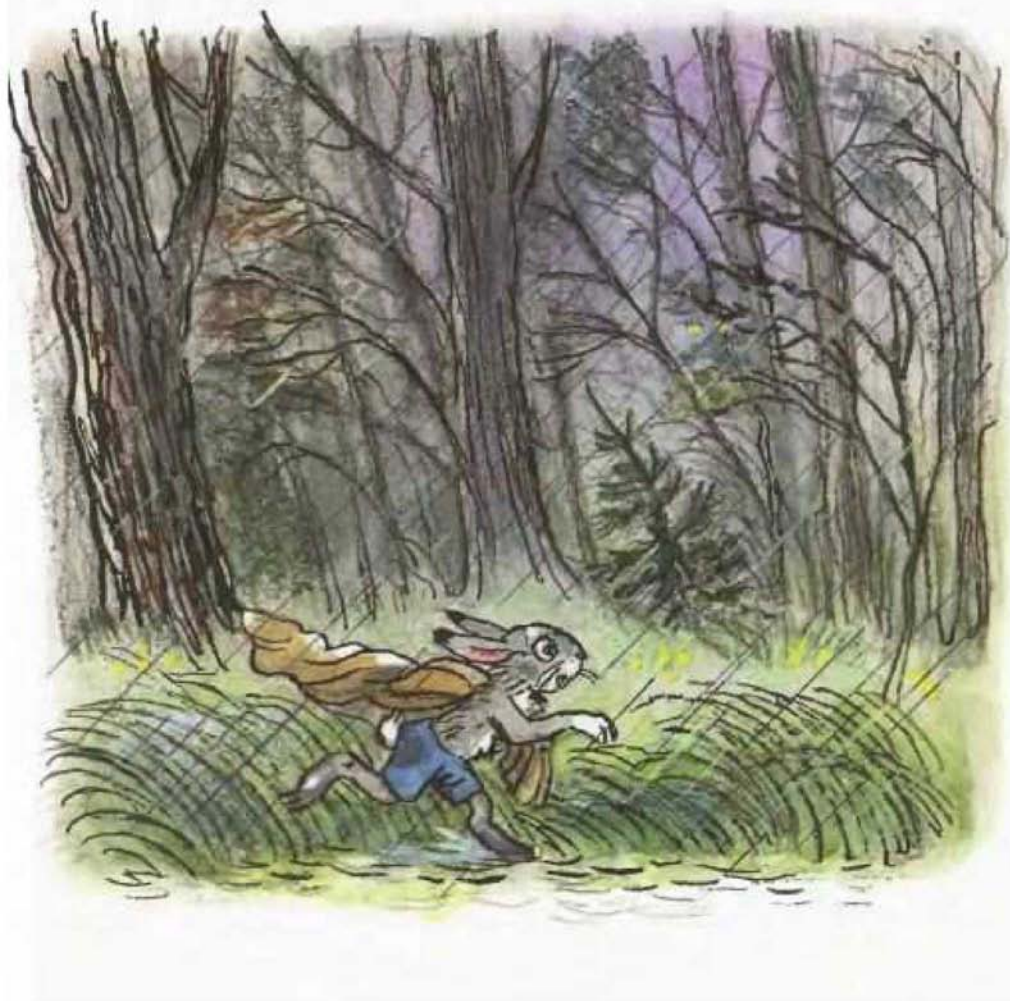
În timpul ăsta, cioara croncănind:
- Cra! Cra! La toți le-ai dat mere, dar pe mine nici măcar cu un
măr nu mai servit!
Iepurele s-a supărat și a scuturat din sac ultimele mere.
- Iată ... sunt cele mai bune! Mănâncă pentru sănătatea ta!
- Îmi plac foarte mult merele tale, dar acum eu nu pot mânca!
Cra! Cra! Ce-ai să faci acum? Copiilor tăi flămânzi le duci un sac gol.

- A eu ... A, dar eu, mă duc imediat din nou în pădure să aduc un sac plin cu mere!

- Încotro te duci acum, nechibzuitule, când se ridică nori grei de ploaie.

A fugit iepurele din nou în pădure.

S-a grăbit spre copacul cu mere, dar acolo ...

Văzând lupul iepurele, s-a apropiat și l-a întrebat:
- Ce cauți tu aicea?
- Eu ... mere, aş vrea să culeg ... pentru iepurași ...
- Înseamnă, că ție îți plac merele?

- Da ... îmi plac.
- Dar și eu iubesc merele! - rânji lupul și se repezi la iepure.
Iată, însă, că iepurele îi pregăti un sac gol.

Noaptea târziu sosește și iepurele acasă la el.

Acasă, de mult iepurașii dormeau duși și sătui.
Numai iepuroaica nu dormea: încetișor plângea într-un colțișor.
Deodată se aude scârțâitul ușii...

S-au trezit iepurașii.

- Ura! A sosit tata!

Iepurașii au fugit la ușă: în prag stătea iepurele, ud learcă.

- Eu nimic ... eu nu v-am adus nimic, - a șoptit el.

- Iepurașul meu, săracul de tine! - șopti iepuroaica.

Dar deodată, o lovitură puternică zgudui casa.
- Este el! Lupul! Închideți ușa! Ascundeți-vă toți!
- a strigat iepurele.
S-au zguduit geamurile, s-au deschis încuietorile
și a apărut un cap mare de urs.
- Iată! Țineți de la mine un cadou, - a mârâit ursul -
miere adevărată din flori de tei ...

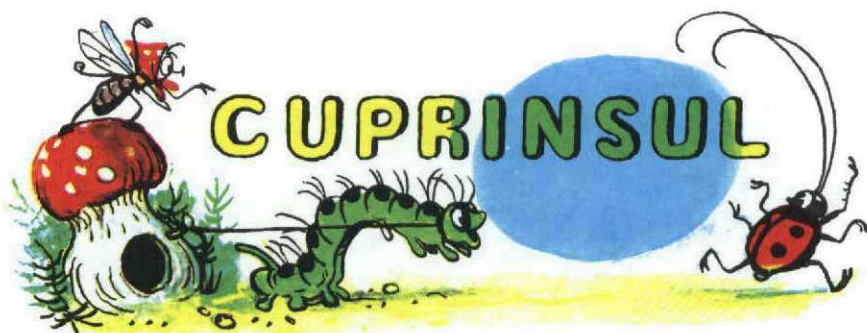

Iar pe masă, erau de toate! Ciuperci, nuci, sfeclă, varză, miere, ridichi, morcovi și cartofi.

Doar cioara supărată s-a mirat:

- Nicicum nu-mi pot explica: cum s-a putut ca dintr-un sac gol să se adune atâtea bunătăți?

Puiul și Bobocul	5
Trei pisoi	13
Sub ciupercă	23
Cine a zis „miau“?	37
Roți diferite	55
Corăbioara	65
Bețișorul năzdrăvan	73
Mărul	87
Șoricelul și Creionul	97
Cocoșul și Culoarele	105
Pisica mofturoasă	113
Pomul de iarnă	125
Ce pasăre mai este și asta?	145
Moș Martin	160
Pisica pescar	176
Sacul cu mere	192

Această ediție s-a realizat în coeditare între
 EDITURA PROGRESS, MOSCOVA și EDITURA ION CREANGĂ, BUCUREȘTI
 1978

© Traducere: editura Ion Creangă

Lector: Gabriela Levente-Cursaru
 PRINTED IN GDR